POLIROM

Georges
SIMENON

Maigret la *Picratt's*

Maigret

Georges Simenon

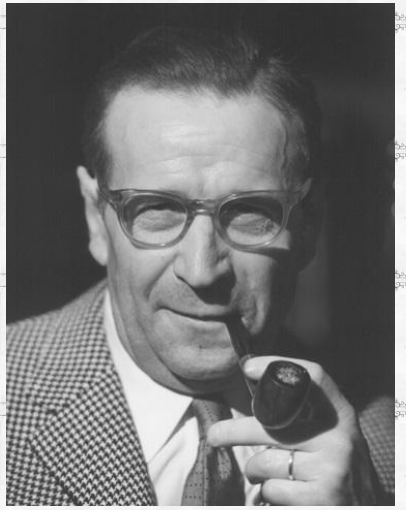

Maigret la New York

Seria MAIGRET

Georges Simenon, Maigret au Picratt's, 1951

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2005

Capitolul 1

Pentru agentul Jussiaume, pe care serviciul de noapte îl purta de fiecare dată, cu o diferență de câteva minute, în aceleaşi locuri, deplasările ca aceasta se integrau atât de bine în rutină zilnică, încât le înregistra automat în minte, aşa cum fac locuitorii din vecinătatea unei gări cu plecările şi sosirile trenurilor.

Cădea o ninsoare apoasă şi Jussiaume se adăpostise un moment în pragul unei porți, la colțul străzii Fontaine cu strada Pigalle. Firma roşie de la Picratt's era una dintre puținele din cartier care mai rămăseseră aprinse şi proiecta parcă băltoace de sânge pe pavajul ud.

Era luni, zi fără clienți în Montmartre. Jussiaume ar fi putut să spună în ce ordine se închiseseră majoritatea localurilor de noapte. În sfârşit, văzu stingându-se şi firma de neon de la Picratt's. Patronul, mic şi îndesat, cu un impermeabil bej îmbrăcat peste smoching, ieşi pe trotuar ca să învârtă manivela obloanelor.

O siluetă, care părea a unui puşti, se strecură pe lângă ziduri şi coborî pe strada Pigalle în direcția străzii Blanche. Apoi doi bărbați, dintre care unul purta sub braț cutia unui saxofon, urcară spre Piața Clichy.

Aproape imediat, alt bărbat, cu gulerul pardesiului ridicat, se îndreptă spre intersecția Saint-Georges.

Agentul Jussiaume nu le cunoştea numele, abia dacă reținuse fețele, dar acele siluete - şi altele nenumărate - aveau pentru el un sens.

Ştia că o femeie va ieşi şi ea, îmbrăcată într-o haină de blană deschisă la culoare, foarte scurtă, şi cocoțată pe tocuri exagerat de înalte, că va merge foarte repede, ca şi

cum i-ar fi fost teamă că era singură pe stradă la patru dimineața. Avea de străbătut doar o sută de metri ca să ajungă la casă unde locuia. Era obligată să sune pentru că, la oră aceea, uşa era încuiată.

În sfârşit, ultimele două, mereu împreună, care merseră discutând cu glas scăzut până la colțul străzii şi se despărțiră la câțiva paşi de el. Una, cea mai în vârstă şi mai înaltă, o luă, legănându-şi şoldurile, pe strada Pigalle, până la strada Lepic, unde o văzuse deseori intrând la ea în casă. Cealaltă ezită, se uită la el de parcă ar fi vrut să-i vorbească, apoi, în loc s-o apuce pe strada Notre-Dame-de-Lorette, aşa cum ar fi trebuit să facă, se îndreptă spre bărulețul din colțul străzii Douai, unde încă mai era lumină.

Părea să fi băut. Nu avea nimic pe cap. Părul auriu îi lucea când trecea pe sub un felinar. Mergea încet şi se oprea uneori părând că vorbeşte cu ea însăşi.

Patronul o întrebă cu familiaritate:

— O cafea, Arlette?

— Cu rom.

Şi imediat se răspândi mirosul caracteristic al romului încălzit de cafea. Doi-trei oameni beau la tejghea, dar femeia nu se uită la ei.

Patronul declarase mai târziu:

— Părea foarte obosită.

Probabil că de aceea ceru încă o cafea, cu porție dublă de rom, şi mâna ei scoase cu greu banii din poşetă.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Agentul Jussiaume o văzu trecând, iar mersul ei era şi mai nesigur decât la venire. Când ajunse în dreptul lui, îl zări în întuneric, se întoarse cu fața la el şi zise:

— Vreau să fac o declarație la comisariat.

El răspunse:

— E simplu. Ştiți unde e.

Era aproape în față, oarecum în spatele localului Picratt's, pe stradă La Rochefoucauld. De unde se aflau, amândoi vedeau felinarul albastru şi bicicletele agenților sprijinite de perete.

La început, Jussiaume crezu că n-are să se ducă.

Apoi constată că traversa strada şi pătrundea în clădirea oficială.

Era patru şi jumătate când intră în biroul prost luminat, unde se aflau doar brigadierul Simon şi un agent tânăr, netitularizat. Femeia repetă:

— Vreau să fac o declarație.

— Te ascult, drăguțo, răspunse Simon, care era în cartier de douăzeci de ani şi se obişnuise cu toată lumea.

Femeia era foarte machiată şi fardurile se cam amestecaseră. Purta o rochie de satin negru şi o haină de imitație de vizon, se clătina uşor şi se ținea de balustrada care îi despărțea pe agenți de partea rezervată publicului.

— E vorba de o crimă.

— S-a comis o crimă?

Pe perete era fixat un ceas mare electric, iar femeia se uită la el, ca şi cum poziția limbilor ar fi însemnat ceva.

— Nu ştiu dacă a fost comisă.

— Atunci, înseamnă că n-avem nici o crimă.

Brigadierul îi făcuse cu ochiul tânărului său coleg.

— Probabil că va fi comisă. Cu siguranță că va fi.

— Cine ți-a spus?

Părea că îşi urmăreşte cu greu şirul gândurilor.

— Cei doi bărbați, mai adineauri.

— Care bărbați?

— Nişte clienți. Lucrez la Picratt's.

— Mă gândeam eu că te-am zărit undeva. Tu te dezbraci acolo, nu?

Brigadierul nu asistase la spectacolele de la Picratt's, dar trecea prin față în fiecare dimineață şi în fiecare seară şi văzuse în geam fotografia mărită a femeii care stătea acum

înaintea lui, precum şi fotografiile mai mici ale altor două femei.

— Aşa deci, nişte clienţi ţi-au vorbit de o crimă?

— Nu mie.

— Dar cui?

— Vorbeau între ei.

— Şi tu ascultai?

— Da. N-am auzit tot. Era un perete între noi.

Încă un detaliu pe care brigadierul Simon îl înțelegea. Când trecea pe lângă local în momentul în care se făcea curățenie, uşa era deschisă. Se zărea o încăpere întunecoasă, toată în roşu, cu un ring de dans care lucea şi, de jur împrejur, mese izolate de pereți despărțitori.

— Povesteşte. Când s-a întâmplat asta?

— Azi-noapte. Acum vreo două ore. Da, probabil că era două dimineața. Am făcut numărul o singură dată.

— Ce-au zis clienții?

— Cel mai în vârsta a zis că o va ucide pe contesă.

— Care contesă?

— Nu ştiu.

— Când?

— Probabil că azi.

— Nu-i era teamă că-l auzi?

— Nu ştia că eram de partea cealaltă a peretelui.

— Erai singură?

— Nu. Cu un alt client.

— Pe care îl cunoşti?

— Da.

— Cine e?

— Îi ştiu doar numele mic. Îl cheamă Albert.

— A auzit şi el?

— Nu cred.

— De ce n-a auzit?

— Pentru că mă ținea de mâini şi îmi spunea...

— Vorbe dulci?

— Da.

— Iar tu ascultai ce se vorbea în partea cealaltă? Poți să-ți aminteşti exact cuvintele care au fost rostite?

— Exact, nu.

— Eşti beată?

— Am băut, dar încă mai ştiu ce spun.

— Bei aşa în fiecare noapte?

— Nu atât.

— Cu Albert ai băut?

— Am luat doar o sticlă de şampanie. N-am vrut să cheltuiască.

— Nu-i bogat?

— E tânăr.

— E îndrăgostit de tine?

— Da. Şi ar vrea să plec de la local.

— Prin urmare, erai cu el când cei doi clienți au sosit şi s-au aşezat de partea cealaltă a peretelui.

— Întocmai.

— Nu i-ai văzut?

— I-am văzut după aceea, din spate, când au plecat.

— Au stat mult?

— Poate o jumătate de oră.

— Au băut şampanie cu celelalte fete?

— Nu. Cred că au cerut coniac.

— Şi au început imediat să vorbească despre contesă?

— Nu imediat. La început, n-am fost atentă. Primul lucru pe care l-am auzit a fost o frază de genul: „înțelegi, încă mai are cea mai mare parte a bijuteriilor, dar, la felul cum trăieşte, n-au să țină mult".

— Cum era vocea?

— O voce de bărbat. De bărbat mai în vârstă.

Când au plecat, am văzut că era unul mic, solid şi cu părul cărunt. Trebuie să fi fost vocea lui.

— De ce?

— Pentru că celălalt era mai tânăr şi pentru că n-am auzit o voce de tânăr.

— Cum era îmbrăcat?

— N-am băgat de seamă. Cred că era în haine închise la culoare, poate negre.

— Îşi lăsaseră pardesiele la garderobă?

— Presupun că da.

— Aşadar, a spus că acea contesă are încă o parte din bijuterii, dar că, la felul cum trăieşte, n-au s-o mai țină mult.

— Exact.

— Cum a spus că o omoară?

Era foarte tânără, mult mai tânără decât voia să pară. Uneori părea o fetiță gata să intre în panică.

În momentele acelea, se agăța cu privirea de ceas, parcă aşteptând de acolo o inspirație. Se clătina uşor. Probabil că era foarte obosită. Brigadierul putea să simtă, amestecat cu parfumul fardurilor, un miros uşor de transpirație care venea de la subsuorile femeii.

— Cum a spus că o omoară? repetă el.

— Nu ştiu. Stați puțin. Nu eram singură. Nu puteam să ascult tot timpul.

— Albert te pipăia?

— Nu. Mă ținea de mină. Cel mai în vârsta a spus cam aşa: „Am hotărât să termin cu ea în noaptea asta".

— Asta nu înseamnă că o va ucide. Ar putea să însemne că îi va fura bijuteriile. N-avem nici o dovadă că nu e un creditor care s-a hotărât, pur şi simplu, să-i trimită portărelul.

Ea zise cu încăpățânare:

— Nu.

— De unde ştii?

— Pentru că nu-i aşa.

— A zis clar că o va omorî?

— Sunt sigură că asta vrea să facă. Nu-mi amintesc cuvintele.

— Nu era posibil să fi înțeles greşit?

— Nu.

— Şi asta s-a întâmplat în urmă cu două ore?

— Poate puțin mai mult.

— Păi, ştiind că un om va comite o crimă, abia acum vii să ne spui?

— Eram emoționată. Nu puteam să plec de la Picratt's înainte de ora închiderii. Alfonsi e foarte sever în privința asta.

— Chiar dacă i-ai fi spus adevărul?

— Cu siguranță că mi-ar fi răspuns să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Încearcă să-ți aminteşti toate cuvintele care au fost rostite.

— Nu vorbeau prea mult. Nu auzeam tot. Cânta şi muzica. Apoi Tania şi-a făcut numărul.

De câteva minute, brigadierul nota spusele ei, dar cu o anumită degajare, fără să fie prea convins.

— Cunoşti vreo contesă?

— Nu cred.

— Există vreuna care frecventează localul?

— Nu prea vin femei pe acolo. N-am auzit niciodată de o clientă care ar fi fost contesă.

— N-ai putut să faci în aşa fel încât să-i priveşti pe cei doi bărbați din față?

— N-am îndrăznit. Mi-era teamă.

— De ce?

— Să nu ştie că i-am auzit.

— Cum îşi ziceau între ei?

— N-am băgat de seamă. Cred că pe unul îl chemă Oscar. Nu sunt sigură. Cred că am băut prea mult. Mă doare capul. Vreau să mă duc la culcare.

Dacă mi-aş fi închipuit că n-o să mă credeți, n-aş mai fi venit.

— Du-te şi stai jos.

— N-am dreptul să plec?

— Acum nu.

Îi arătă o bancă aşezată lângă perete, sub afişele administrative în alb-negru.

Apoi, imediat, o chemă înapoi.

— Numele?

— Arlette.

— Numele adevărat. Ai carte de identitate?

Ea o scoase din poşetă şi i-o întinse. Brigadierul citi: „Jeanne-Marie-Marcelle Leleu, douăzeci şi patru de ani, născută la Moulins, artistă în domeniul coregrafiei, strada Notre-Dame-de-Lorette nr. 42, Paris".

— Nu te cheamă Arlette?

— E numele meu de scenă.

— Ai jucat la teatru?

— Nu în teatre adevărate.

El dădu din umeri şi, după ce transcrise datele, îi înapoie cartea de identitate.

— Du-te şi stai jos.

Apoi, cu glas scăzut, îi ceru tânărului său coleg să o supravegheze, trecu în biroul vecin ca să poată telefona fără să fie auzit şi ceru Police-Secours[1].

— Tu eşti, Louis? Aici Simon, cartierul La Rochefoucauld. N-a fost cumva o contesă asasinată în noaptea asta?

— De ce o contesă?

— Nu ştiu. Poate că e o glumă. Fată pare puțin sonată. În orice caz, e criță. Se pare că a auzit nişte tipi care puneau la cale asasinarea unei contese, o contesă care ar avea bijuterii.

— Nu cunosc. N-a apărut nimic.

[1] Serviciu al Poliţiei însărcinat să intervină în cazuri de urgenţă (n.t.).

— Dacă se întâmpla ceva de genul ăsta, dă-mi de ştire.

Mai vorbiră puțin de treburile lor, apoi, când Simon se întoarse în încăperea comună, Arlette dormea, ca în sala de aşteptare a unei gări. Poziția era atât de frapantă, încât îți venea să cauți cu privirea valiza de la picioarele ei.

La ora şapte, când Jacquart veni să-l schimbe pe brigadierul Simon, Arlette încă mai dormea, iar Simon îşi înştiință colegul despre cele întâmplate; tocmai se pregătea să plece când o văzu trezindu-se, dar preferă să nu mai zăbovească.

Fata se uită cu uimire la noul polițist, care avea mustață neagră, apoi, cu îngrijorare, căută cu privirea ceasul şi se ridică brusc.

— Trebuie să plec, zise ea.

— O clipă, drăguțo.

— Ce vreți de la mine?

— Poate că, după un pui de somn, ai mintea mai clară decât azi-noapte.

Părea bosumflată acum, iar pielea îi devenise lucioasă, îndeosebi acolo unde sprincenele fuseseră epilate.

— Nu ştiu nimic mai mult. Trebuie să mă duc acasă.

— Cum arăta Oscar?

— Care Oscar?

Polițistul avea în fața ochilor raportul făcut de Simon în timp ce ea dormea.

— Cel care voia s-o asasineze pe contesă.

— N-am spus că-l chema Oscar.

— Atunci, cum îl chema?

— Nu ştiu. Nu-mi mai amintesc ce-am spus. Băusem.

— Adică toată povestea e falsă?

— N-am spus asta. Am auzit doi oameni care vorbeau dincolo de peretele despărțitor, dar au fost doar frânturi de fraze. Poate că m-am înşelat.

— Atunci, de ce-ai mai venit aici?

— Vă repet că băusem. Când bei, vezi lucrurile altfel şi eşti tentat să dramatizezi.

— Nu a fost vorba de contesă?

— Da... aşa cred...

— De bijuteriile ei?

— Au vorbit despre bijuterii.

— Şi despre faptul că vor să termine cu ea?

— Aşa mi s-a părut că înțeleg. Eram deja cherchelită în momentul ăla.

— Cu cine băuseşi?

— Cu mai mulți clienți.

— Şi cu numitul Albert?

— Da. Nici pe el nu-l cunosc. Îi ştiu pe oameni doar din vedere.

— Inclusiv pe Oscar?

— De ce vă tot întoarceți la numele ăsta?

— L-ai putea recunoaşte?

— L-am văzut doar din spate.

— Un spate se poate recunoaşte foarte bine.

— Nu sunt sigură. Poate.

Apoi îi veni brusc o idee şi întrebă şi ea:

— A fost omorât cineva?

Şi, văzând că nu primea răspuns, deveni foarte nervoasă. Probabil că suferea din cauza mahmurelii. Albastrul ochilor săi părea decolorat, iar rujul de pe buze se întinsese şi îi făcea o gură mare.

— Nu pot să mă duc acasă?

— Nu imediat.

— N-am făcut nimic.

În încăpere erau acum mai mulți agenți, care îşi vedeau de treburile lor, sporovăind. Jacquart sună la Police-Secours, unde încă nu se auzise de vreo contesă moartă, apoi, pentru orice eventualitate, ca să fie acoperit, telefonă la Quai des Orfèvres.

Lucas, care tocmai îşi luase serviciul în primire şi nu se trezise de tot, răspunse în aceeaşi idee:

— Trimite-o la mine.

După care nu se mai gândi la ea. Maigret sosi şi el şi aruncă o privire peste rapoartele din cursul nopții, înainte de a-şi scoate pardesiul şi pălăria.

Ploua întruna. Era o zi mustind de o umiditate lipicioasă. În dimineața aceea, cei mai mulți oameni erau prost dispuşi.

La nouă şi câteva minute, un agent din arondismentul IX o aduse pe Arlette la Quai des Orfèvres.

Era unul nou, care nu cunoştea încă foarte bine clădirea, şi bătu la mai multe uşi, urmat de tânără femeie.

Ajunse să bată şi la biroul inspectorilor, unde tânărul Lapointe, aşezat pe marginea unei mese, fumă o țigară.

— Cu brigadierul Lucas, vă rog!

Nu băgă de seamă că Lapointe şi Arlette se priveau insistent şi, după ce i se indică biroul vecin, închise uşa.

— Stai jos, îi zise Lucas dansatoarei.

Maigret, care făcea câțiva paşi prin încăpere, ca de obicei, aşteptând raportul, se afla chiar acolo, lângă şemineu, umplându-şi pipa.

— Această fată, îi explică Lucas, pretinde că a auzit doi bărbați punând la cale asasinarea unei contese.

Mult schimbată față de cum era doar cu puțin mai înainte, tânăra răspunse clar şi aproape tăios:

— N-am zis niciodată asta.

— Ai spus că ai auzit doi bărbați...

— Eram beată.

— Şi ai inventat totul?

— Da.

— De ce?

— Nu ştiu. Nu eram în apele mele. N-aveam chef să mă întorc acasă şi am intrat întâmplător la comisariat.

Curios, Maigret îi aruncă o privire, apoi continuă să examineze hârtiile.

— Adică n-a fost niciodată vorba de contesă?

— Nu...

— Deloc?

— Poate că am auzit pe cineva vorbind de o contesă. Se întâmpla să prinzi din zbor un cuvânt şi să-ţi rămână în minte.

— Astă noapte?

— Probabil.

— Şi de aici ai inventat toată povestea?

— Dumneavoastră ştiţi totdeauna ce spuneţi când sunteţi beat?

Maigret zâmbi. Lucas părea vexat.

— Ştii că e un delict?

— Ce?

— Să faci o declaraţie falsă. Ai putea fi acuzată de ultraj adus...

— Mi-e indiferent. Tot ce vreau e să pot să mă duc la culcare.

— Locuieşti singură?

— Păi!

Maigret zâmbi iar.

— Nu-ţi aminteşti nici de clientul cu care ai băut o sticlă de şampanie şi care te ţinea de mâini, numitul Albert?

— Nu-mi amintesc aproape nimic. Trebuie să vă dau explicaţii suplimentare? Toţi de la Picratt's pot să vă spună că eram pilită.

— De la ce oră?

— Totul a început ieri seară, dacă vreţi precizări.

— Cu cine?

— Singură.

— Unde?

— Peste tot. În baruri. Se vede că n-aţi trăit niciodată singur.

Adresată mărunțelului Lucas, care voia tare mult să pară sever, fraza suna caraghios.

După cum arăta vremea în dimineața aceea, probabil că avea să plouă toată ziua, o ploaie rece şi monotonă; cerul va fi acoperit de nori, lămpile vor sta aprinse în toate birourile şi podelele vor fi pline de urme umede.

Lucas se ocupa de alt caz, un furt cu efracție dintr-un depozit de pe cheiul Javel, şi era grăbit să ajungă acolo. Se uită la Maigret ca şi cum l-ar fi întrebat: „Ce fac cu ea?"

Dar chiar în acel moment se auzi soneria care chemă la raport, aşa că Maigret dădu din umeri.

Asta însemna: „E treaba ta".

— Ai telefon? mai întrebă brigadierul.

— E telefon în loja portăresei.

— Ai o cameră cu chirie?

— Nu. E casa mea.

— Locuieşti singură?

— V-am mai spus.

— Nu ți-e teamă că-l vei întâlni pe Oscar, dacă îți dau drumul să pleci?

— Vreau să mă duc acasă.

Nu putea fi reținută la nesfârşit pentru că povestise o aiureală la comisariatul din cartier.

— Sună-mă dacă se iveşte ceva nou, zise Lucas, ridicându-se. Presupun că n-ai de gând să părăseşti oraşul?

— Nu. De ce?

Îi deschise uşa. O văzu depărtându-se pe culoar şi ezitând în capul scărilor. Oamenii întorceau capul după ea. Se vedea că venea din altă lume, din lumea vieții de noapte, şi părea aproape indecentă în lumina tare a unei zile de iarnă.

Lucas se întoarse în birou şi adulmecă mireasma lăsată în urma ei, o mireasmă de femeie, ba chiar aproape de pat. Telefonă iar la Police-Secours.

— Nici o contesă?

— Nimic.

Apoi deschise uşa de la biroul inspectorilor.

— Lapointe..., strigă el, fără să se uite.

Vocea care îi răspunse nu era cea a inspectorului:

— Tocmai a ieşit...

— N-a spus unde se duce?

— A zis că vine imediat.

— Să-i spui că am nevoie de el. Nu în legătură cu Arlette, nici cu contesa, ci ca să meargă cu mine la Javel.

Lapointe se întoarse după un sfert de oră. Cei doi bărbaţi îşi puseră pardesiul şi pălăria şi plecară să ia metroul de la Chatelet.

Maigret, după ce părăsi biroul şefului, unde avusese loc raportul zilnic, se aşeză în faţa unui teanc de dosare, îşi aprinse pipa şi îşi puse în gând să nu se mişte de-acolo toată dimineaţa.

Să fi fost vreo nouă şi jumătate când Arlette părăsea Poliţia Judiciară. Şi nu-i păsase nimănui dacă luase metroul sau autobuzul până la Notre-Dame-de-Lorette.

Poate că se oprise la un bar, pentru un corn şi o ceaşcă de cafea cu frişca?

Portăreasa nu o văzu venind acasă. Este adevărat că era un imobil cu locatari care intrau şi ieşeau tot timpul, la doar câţiva paşi de Piaţa Saint-Georges.

Pe la unsprezece, portăreasa începu să mătură scara B şi văzu cu mirare că la Arlette uşa era întredeschisă.

La Javel, Lepointe era cu gândul în altă parte, preocupat, şi Lucas, văzând expresia de pe faţa lui, îl întrebase dacă nu cumva se simţea rău.

— Cred că mă ia răceala.

Cei doi bărbaţi continuau să-i interogheze pe cei care locuiau în vecinătatea depozitului spart, când soneria telefonului răsună în biroul lui Maigret.

— Aici comisarul din cartierul Saint-Georges...

Era cârcă de poliție de pe stradă La Rochefoucauld, unde Arlette intrase pe la patru şi jumătate dimineața şi adormise până la urmă pe o bancă.

— Secretarul meu mi-a spus că v-a fost trimisă în această dimineață numita Jeanne Leleu, zisă Arlette, care pretindea că auzise o conversație despre asasinarea unei contese.

— Nu cunosc prea bine cazul, răspunse Maigret, încruntându-se. A murit?

— Da. A fost găsită sugrumată în camera ei.

— Era în pat?

— Nu.

— Îmbrăcată?

— Da.

— Cu pardesiul pe ea?

— Nu. Purta o rochie de mătase neagră. Cel puțin aşa mi-au spus oamenii mei mai adineauri, încă n-am fost acolo. Am vrut mai întâi să vă telefonez. Se pare că vorbise serios.

— Cu siguranță.

— Nimic nou încă despre vreo contesă?

— Nimic până acum. S-ar putea să mai dureze.

— Anunțați dumneavoastră Parchetul?

— Telefonez şi vin imediat acolo.

— Cred că e cel mai bine. Ciudat caz, nu-i aşa?

Brigadierul de noapte n-a prea luat-o în seamă, pentru că era beată. Ne vedem mai târziu.

— Neapărat.

Maigret vru să-l ia cu sine pe Lucas, dar, când îi văzu biroul gol, îşi aminti de cazul de la Javel.

Lapointe nu era nici el. Janvier tocmai se întorsese şi încă nu-şi dăduse jos impermeabilul ud şi rece.

— Hai cu mine!

Şi, ca de obicei, îşi puse două pipe în buzunar.

Capitolul 2

Janvier opri mica maşină a Poliției Judiciare lângă trotuar şi cei doi bărbați făcură aceeaşi mişcare, în acelaşi timp, ca să verifice numărul imobilului, apoi se uitară unul la celălalt, surprinşi. Nu era lume strânsă pe trotuar, nimeni la poartă sau în curte, iar agentul trimis din rutină de comisariat ca să mențină ordinea se plimba la o oarecare distanță.

Aveau să afle imediat cauza acestui fenomen.

Comisarul cartierului, domnul Beulant, deschise uşa lojei ca să le iasă înainte, alături de el aflându-se chiar portăreasa, o femeie solidă şi calmă, cu o privire inteligentă.

— Doamna Boue, făcu el prezentările. Este soția unuia dintre sergenții noştri. După ce a descoperit cadavrul, a încuiat uşa cu cheia de rezervă şi a coborât să-mi telefoneze. Nimeni din imobil nu ştie încă nimic.

Ea înclină uşor capul, ca la primirea unui compliment.

— Nu-i nimeni sus? întrebă Maigret.

— Inspectorul Lognon a urcat împreună cu medicul legist. Iar eu am avut o lungă discuție cu doamna Boua, ca să vedem despre ce contesă poate fi vorba.

— Eu nu ştiu să existe vreo contesă în cartier, zise ea.

Se ghicea după atitudine, după voce şi după debit că ținea morțiş să fie martorul perfect.

— Nu era fată rea. Nu prea eram în relații, având în vedere că se întorcea în zori şi dormea cea mai mare parte a zilei.

— Locuia de mult timp aici?

— De doi ani. Stătea într-un apartament cu două camere pe scara B, în fundul curții.

— Venea multă lume la ea?

— Aproape nimeni.

— Bărbați?

— Poate că da, dar eu nu i-am văzut. Doar la început. Când s-a mutat şi i-a venit mobila, am zărit o dată sau de două ori un bărbat mic de statură şi lat în spate, mai în vârstă, şi am crezut în primul moment că era tatăl ei. N-a schimbat nici o vorbă cu mine. După câte ştiu, n-a mai fost de-atunci pe-aici. Avem mulți locatari, mai ales dacă socotim birourile de pe scară A, aşa că e tot timpul vânzoleala.

— Poate că mai schimbăm o vorbă mai îndată, când mă întorc.

Casa era veche. Sub bolta de la intrare se vedeau două scări, spre dreapta şi spre stânga, amândouă întunecoase, cu plăci de sticlă neagră sau din email care anunțau un coafor la mezanin, o maseoză la primul etaj, iar la al doilea flori artificiale, un serviciu de litigii şi chiar o prezicătoare. Pavajul curții lucea de ploaie; deasupra uşii din fața lor era pictat un „B" negru.

Urcară trei etaje, lăsând urme negricioase pe trepte, şi o singură uşă se deschise la trecerea lor, cea a unei femei grase cu părul rar, pus pe bigudiuri, care îi privi cu uimire şi se încuie imediat.

Inspectorul Lognon, din cartierul Saint-Georges, îi primi cu o față lugubră, ca de obicei, iar privirea pe care i-o aruncă lui Maigret spunea: „Trebuia să se întâmple şi asta!"

Nu era vorba de sugrumarea tinerei femei, ci de faptul că după comiterea unei crime în cartier şi trimiterea lui Lognon la fața locului, Maigret şosea pe dată ca să-i ia conducerea anchetei.

— N-am atins nimic, zise el pe un ton foarte oficial. Doctorul e încă în dormitor.

Nici o locuință nu ar fi avut un aer vesel pe o asemenea vreme. Era una dintre zilele acelea mohorîte în care te în-

trebi ce cauți pe pământ şi de ce îți dai atâta osteneală să mai rămâi.

Prima încăpere era un fel de salon, drăguț mobilat, foarte curat şi, împotriva oricărei aşteptări, totul era într-o ordine perfectă. Ceea ce frapa la o primă privire era podeaua lustruită la fel de îngrijit ca într-o mănăstire şi care mirosea bine a ceară.

Trebuia să țină minte să o întrebe pe portăreasă dacă Arlette se ocupa chiar ea de menaj.

Prin uşa întredeschisă, îl văzură pe doctorul Pasquier, care îşi îmbrăca pardesiul şi îşi aşeza instrumentele la loc în trusă. Pe covoraşul alb din piele de capră de la picioarele patului, al cărui aşternut rămăsese neatins, puteau zări un corp de femeie, o rochie neagră de satin, un braț foarte alb şi un păr cu reflexe arămii.

Lucrul cel mai emoționant este întotdeauna un detaliu ridicol, iar Maigret avu o mică strângere de inimă când văzu, alături de un picior încă încălțat cu un pantof cu toc înalt, un picior descălțat, căruia i se zăreau degetele prin ciorapul de mătase plin de picături de noroi, cu un ochi duş care pornea de la călcâi şi urcă până mai sus de genunchi.

— Moartă, evident, zise medicul. Tipul care a făcut asta nu i-a dat drumul până n-a ucis-o.

— Se poate stabili când a avut loc crima?

— În urmă cu cel mult o oră şi jumătate. Cadavrul nu a devenit încă rigid.

Maigret remarcase lângă pat, în spatele uşii, un dulap deschis, în care atârnau rochii, îndeosebi rochii de seară, majoritatea negre.

— Credeți că a fost atacată pe la spate?

— Probabil, pentru că nu văd urme de luptă. Dumneavoastră vă trimit raportul, domnule Maigret?

— Dacă vreți.

Încăperea, cochetă, nu te ducea deloc cu gândul la dormitorul unei dansatoare de cabaret. Ca şi în salon, totul era în ordine, doar că mantoul din imitaţie de vizon era aruncat pe pat, iar poşeta pe o berjeră.

— A plecat de la Quai des Orfevres pe la nouă şi jumătate, îi explică Maigret. Dacă a luat un taxi, a ajuns aici pe la zece. Dacă a venit cu autobuzul sau cu metroul, cu siguranţă că a ajuns mai târziu. A fost atacată imediat.

Se apropie de şifonier, examinând podeaua.

— A fost aşteptată. Cineva, ascuns aici, a apucat-o de gât imediat ce şi-a dat haina jos.

Totul se petrecuse cu foarte puţin timp în urmă.

Rareori li se întâmpla să ajungă atât de repede la locul unei crime.

— Nu cred că mai aveţi nevoie de mine, zise doctorul.

Apoi plecă. Comisarul de poliţie îl întrebă dacă mai era necesar să stea până la sosirea Parchetului şi se grăbi să se întoarcă la birou, aflat la doi paşi.

Lognon stătea bosumflat într-un colţ şi aştepta să i se spună că nu mai era nevoie nici de el.

— N-ai găsit nimic? îl întrebă Maigret, umplându-şi pipa.

— Am aruncat o privire prin sertare. Uitaţi-vă în sertarul din stânga al comodei.

Era plin de fotografii, toate numai cu Arlette.

Unele erau pentru publicitate, precum cele expuse în vitrină de la Picratt's. În poze apărea în rochie de mătase neagră, nu rochia de acum, ci o rochie de seară foarte pe corp.

— Dumneata, Lognon, care eşti din cartier, ai asistat la numărul ei?

— Nu l-am văzut, dar ştiu ce făcea. În materie de dans, după cum vă puteţi da seama din fotografii, se agita mai mult sau mai puţin în ritmul muzicii şi, încet, îşi scotea rochia, sub care nu purta nimic. La sfârşitul numărului, era goală-puşcă!

Ai fi zis că nasul lung şi borcănat al lui Lognon fremăta roşind.

— Se pare că aşa fac în America în cabarete. În momentul în care nu mai avea nimic pe ea, se stingea lumina.

După o ezitare, adăugă:

— Ar trebui să vă uitaţi sub rochia ei.

Şi, văzând că Maigret aştepta surprins, continuă:

— Doctorul care a examinat-o m-a chemat să-mi arate. E complet epilată. Nu purta nimic pe dedesubt nici pe stradă.

De ce erau toţi trei jenaţi? Evitau, fără să se fi înţeles între ei, să întoarcă privirea spre cadavrul ce zăcea pe covoraşul din piele de capră şi care încă mai păstra ceva lasciv. Maigret se uită doar în treacăt la celelalte fotografii, de format mai mic, făcute probabil cu un aparat de amator, unde tânăra femeie apărea goală, în poziţiile cele mai erotice.

— Găseşte-mi un plic, zise el.

Atunci, idiotul de Lognon rânji, ca şi cum l-ar fi acuzat pe comisar că ia cu el fotografiile ca să se delecteze în voie în biroul lui.

Janvier începuse să cerceteze minuţios camera vecină. Continua, parcă, să existe o nepotrivire între ceea ce aveau sub ochi şi acele fotografii, între apartamentul locuit de Arlette şi viaţa sa profesională.

Într-un dulap au găsit o maşină mică de gătit cu gaz, două cratiţe foarte curate, farfurii, ceşti, tacâmuri, ceea ce indica faptul că nu era străină de bucătărie. Pe pervazul ferestrei, un dulăpior pentru păstrarea alimentelor, suspendat deasupra curţii, conţinea ouă, unt, ţelină şi două cotlete.

Un alt dulap era plin de mături, cârpe, cutii cu ceară de parchet, şi toate astea te duceau cu gândul la o existenţă aşezată, la o gospodină mândră de locuinţa ei, ba poate chiar puţin cam meticuloasă.

Au căutat zadarnic scrisori, documente. Ici şi colo, câteva reviste, dar nici o carte, cu excepţia unei cărţi de bucate

şi a unui dicţionar francez-englez. De asemenea, nici o fotografie cu părinţi, prieteni sau iubiţi, aşa cum găseşti în majoritatea locuinţelor.

Mulţi pantofi, cu tocuri exagerat de înalte, cei mai mulţi aproape noi, ca şi cum Arlette avea o pasiune pentru pantofi sau ar fi avut picioarele sensibile şi îşi găsea greu ceva de încălţat.

În poşetă găsiră o pudrieră, chei, un ruj de buze, cartea de identitate şi o batistă fără iniţiale.

Maigret puse cartea de identitate în buzunar. Ca şi cum nu s-ar fi simţit în largul său în cele două încăperi mici şi supraîncălzite de calorifere, se întoarse spre Janvier.

— Îi aştepţi pe cei de la Parchet. Ne vom întâlni probabil tot aici cât de curând. Îndată vor veni şi cei de la Identitatea Judiciară.

Negăsind un plic, puse fotografiile în buzunarul pardesiului, îi adresă un zâmbet lui Lognon, pe care colegii îl porecliseră Nasolu', şi coborî scara.

Îi aştepta o muncă îndelungată şi minuţioasă în casa aceea; toţi locatarii urmau să fie interogaţi, printre ei numărându-se şi femeia grasă cu bigudiuri care părea interesată de ce se petrece pe scară şi care poate că îl văzuse pe asasin urcând sau coborând.

Maigret se opri mai întâi la loja portăresei şi îi ceru doamnei Boué permisiunea să folosească telefonul aflat lângă pat, sub fotografia lui Boué în uniformă.

— Lucas nu s-a întors? întrebă el, după ce obţinu legătura cu Poliţia Judiciară.

Dictă altui inspector datele din cartea de identitate.

— Ia legătura cu cei de la Moulins. Vezi dacă are familie. Ar trebui să dăm de câţiva oameni care au cunoscut-o. Dacă părinţii ei mai trăiesc, anunţă-i.

Presupun că vor veni imediat.

Apoi o porni pe trotuar, spre strada Pigalle, dar auzi o maşină care se oprea undeva în spatele lui.

Erau cei de la Parchet. Trebuia să sosească şi Identitatea Judiciară, iar Maigret prefera să nu fie acolo când, nu peste mult timp, douăzeci de persoane aveau să se agite prin cele două încăperi mici, în vreme ce cadavrul avea să rămână nemişcat în acelaşi loc.

În stânga era o brutărie, iar în dreaptă un negustor de vin, cu vitrină vopsită în galben. Noaptea, Picratt's căpăta probabil importanță datorită firmei de neon care ieşea în evidență, căci casele vecine nu erau luminate. Ziua însă, ai fi putut trece pe lângă el fără să bănuieşti existența unui local de noapte.

Fațada era îngustă - o uşă şi o fereastră - şi, în bătaia ploii, sub lumina verde-albăstruie, fotografiile afişate deveneau lugubre, căpătau un aer echivoc.

Era trecut de amiază. Maigret găsi cu surprindere uşa deschisă. Un bec electric era aprins în interior şi o femeie mătura podeaua printre mese.

— Patronul e aici? întrebă el.

Ea îl privi fără să se tulbure, cu mătura în mină, şi întrebă:

— De ce?

— Aş vrea să-i vorbesc personal.

— Doarme. Sunt soția lui.

Era trecută de cincizeci de ani, poate chiar se apropia de şaizeci. Era grasă, dar încă vioaie, cu nişte ochi căprui frumoşi şi trăsăturile îngropate în grăsime.

— Sunt comisarul Maigret, de la Poliția Judiciară.

Ea nu se arătă nici acum intimidată.

— Vreți să stați jos?

Înăuntru era întuneric, iar culoarea roşie a pereților şi draperiilor părea aproape neagră. Doar sticlele din bar, aflat lângă uşa rămasă deschisă, se bucurau de puțina lumină venită din stradă.

Era o încăpere lungă, puțin înaltă, cu o estradă îngustă pentru orchestră, un pian, un acordeon în cutia lui, şi, în

jurul ringului de dans, pereții despărțitori înalți cam de un metru şi jumătate formau un fel de separeuri, unde clienții erau mai mult sau mai puțin izolați.

— E nevoie să-l trezesc pe Fred?

Femeia era în papuci, cu un şorț cenuşiu prins peste o rochie veche, şi încă nu se spălase, nici nu-şi aranjase părul.

— Staţi aici noaptea?

Ea răspunse simplu:

— Eu am grijă de toaletă şi gătesc când clienții cer de mâncare.

— Locuiți aici?

— La mezanin. În spate e o scară care duce de la bucătărie la locuința noastră. Dar avem o casă la Bougival, unde mergem în zilele când ținem închis.

Nu simțeai la ea nici un fel de nelinişte. Desigur, era nedumerită că în localul ei se prezentase un membru atât de important al poliției. Dar era obişnuită şi aştepta cu răbdare.

— Aveți de mult timp cabaretul?

— Luna viitoare se fac unsprezece ani.

— Aveți mulți clienți?

— Nu în toate zilele.

Maigret zări un mic carton imprimat pe care citi:

Finish the night at Picratt's

The hottest spot în Paris.

Puțina engleză de care îşi amintea îi permitea să traducă:

Sfârşeşte-ți noaptea la Picratt's, Locul cel mai excitant din Paris.

„Excitant" nu era o traducere foarte exactă.

Cuvântul englez era mai elocvent. Locul cel mai „fierbinte" din Paris, cuvântul „fierbinte" fiind folosit într-un sens foarte precis.

Ea îl privea în continuare cât se poate de calmă.

— Nu vreți să beți ceva?

Şi ştia foarte bine că el va refuza.

— Unde răspândiți aceste reclame?

— Le dăm portarilor de la marile hoteluri, care le strecoară clienților, mai ales americanilor. Noaptea târziu, când străinii se satură de marile localuri şi nu ştiu unde să mai meargă, Lăcustă, care dă târcoale prin preajmă, pune câte un cartonaş în mina oamenilor sau le lasă să cadă în autobuze şi taxiuri.

De fapt, activitatea noastră începe când ceilalți închid. Înțelegeți?

Înțelegea. Majoritatea celor care veneau aici bătuseră Montmartre fără să găsească ce căutau şi îşi încercau ultima şansă.

— Probabil că cei mai mulți dintre clienți vin deja beți?

— Bineînțeles.

— Ați avut multă lume noaptea trecută?

— A fost luni. Lunea nu prea sunt clienți.

— De unde stați, puteți vedea ce se întâmpla în sală?

Ea îi arătă, la capătul încăperii, în stânga estradei unde cântă orchestra, o uşă pe care scria „Toaletă".

La dreapta se afla o uşă identică pe care nu scria nimic.

— Sunt aproape totdeauna acolo. Nu ținem neapărat să servim de mâncare, dar se mai întâmpla ca unii clienți să ceară o supă de ceapă, pateu de gâscă sau langustă rece. Atunci intru un moment în bucătărie.

— Altfel, stați în sală?

— De cele mai multe ori. Le supraveghez pe fete şi, la momentul potrivit, vin să ofer o cutie de ciocolată, un buchet de flori sau o păpuşă din satin. Ştiți cum se întâmpla, nu?

Nu încerca să-l ducă cu preşul. Se aşezase cu un oftat de uşurare şi îşi scosese un picior din papuc, un picior umflat, deformat.

— Ce vreți să aflați? Nu că v-aş grăbi, dar curând va trebui să mă duc să-l trezesc pe Fred. E bărbat şi are nevoie de mai mult somn decât mine.

— La ce oră v-ați culcat?

— Pe la cinci. Uneori se face şi şapte până să mă duc la culcare.

— Şi când v-ați sculat?

— Acum o oră. Am avut timp să mătur, după cum vedeți.

— Soțul s-a culcat la aceeaşi oră?

— A urcat cu cinci minute înaintea mea.

— N-a ieşit din casă în cursul dimineții?

— Nu s-a dat jos din pat.

Femeia se nelinişti puțin văzând insistența cu care îi vorbea despre soțul ei.

— Presupun că nu e vorba de el?

— Nu în mod special de el, ci de doi bărbați care au venit aici noaptea trecută, pe la două dimineața, şi s-au aşezat într-un separeu. Vă amintiți?

— Doi bărbați?

Privi pe rând mesele, încercând să-şi amintească.

— Vă amintiți unde stătea Arlette înainte de a face al doilea număr?

— Da, era cu tânărul ei. Chiar i-am spus că-şi pierde timpul.

— Vine des?

— A venit de vreo trei-patru ori în ultimul timp.

Sunt unii care se rătăcesc pe-aici şi se îndrăgostesc de una dintre fete. După cum le spun mereu, să se ducă o dată cu ei, dacă vor, dar să facă în aşa fel încât să nu mai vină după ele. Erau aici amândoi, în al treilea separeu, cum stai cu spatele la stradă, numărul 6. De unde mă aflam, puteam să-i văd. O ținea de mâini şi îi spunea tot felul de poveşti, leşinat după ea, aşa cum arată toți în astfel de cazuri.

— Şi în separeul de alături?

— N-am văzut pe nimeni.

— Toată seara?

— E uşor de aflat. Mesele n-au fost încă şterse.

Dacă la aia au fost clienți, trebuie să fi rămas mucuri de țigări sau de trabuc în scrumieră şi urmele rotunde lăsate de pahare pe masă.

Maigret se duse să controleze. Femeia nu se mişcă din loc.

— Nu văd nimic.

— În altă zi, n-aş fi fost atât de sigură, dar luni e atât de gol, încât ne-am gândit să închidem. Nu cred că am avut mai mult de doisprezece clienți.

Soțul meu o să vă spună şi el la fel.

— Îl cunoaşteți pe Oscar? o întrebă el brusc.

Femeia nu tresări, dar Maigret avu impresia că era mai puțin sinceră.

— Care Oscar?

— Un bărbat mai în vârstă, mic şi îndesat, cu părul cărunt.

— Nu-mi dau seama. Pe măcelar îl cheamă Oscar, dar e un tip înalt şi brunet, cu mustață.

Poate ştie soțul meu...

— Vă rog să-l treziți.

Rămase singur la locul lui, în soiul acela de tunel purpuriu la capătul căruia se desenă dreptunghiul gri al uşii, ca un ecran pe care ar fi fost proiectate personajele lipsite de consistență ale unui film de actualități.

Exact în fața lui, pe perete, se afla o fotografie a tinerei Arlette, în eterna rochie neagră care i se mula atât de strâns pe corp, încât era mai goală decât în fotografiile obscene pe care le avea în buzunar.

Dimineață, în biroul lui Lucas, nu prea fusese atent la ea. Era doar o pasăre de noapte ca atâtea altele. Totuşi, fusese frapat de tinerețea ei şi ceva i se păruse că nu se potrivea. Parcă îi auzea şi acum vocea obosită, vocea pe

care o au toate în zori, după ce au băut şi au fumat prea mult. Îi revedea ochii neliniştiți, îşi amintea de privirea aruncată fără să vrea spre pieptul ei şi, mai ales, de mirosul de femeie pe care îl emana, aproape un miros de pat cald.

Rareori i se întâmplase să întâlnească o femeie care să dea o impresie atât de puternică de sexualitate, ceea ce contrasta cu privirea ei de fetiță neliniştită, şi chiar mai mult cu locuința pe care tocmai o vizitase, cu parchetul atât de bine ceruit, dulapul plin de mături şi dulăpiorul pentru alimente.

— Fred coboară imediat.

— L-ați întrebat?

— L-am întrebat dacă a observat doi bărbați.

Nu-şi aminteşte. Ba chiar e sigur că n-au fost doi clienți aşezați la masa aceea. E vorba de numărul 4. Am dat fiecărei mese un număr. La 5 era un american, care a băut aproape o sticlă de whisky, iar la 11 un grup întreg cu femei. Désiré, chelnerul, va putea să vă confirme diseară.

— Unde locuieşte?

— Pe undeva în afara oraşului. Ia un tren de dimineață din gara Saint-Lazare ca să se ducă acasă.

— Nu mai aveți nici un alt angajat?

— Lăcustă, care deschide uşile, cară bagajele şi, când e cazul, distribuie reclamele. Plus orchestră şi fetele.

— Câte fete?

— În afară de Arlette, mai e Betty Bruce. O

puteți vedea în fotografia din stânga. Execută dansuri acrobatice. Apoi Tania, care, înainte şi după număr, cânta la pian. Deocamdată atât. Mai există şi unele care vin din afară să bea un păhărel, cu speranța că vor întâlni pe cineva, dar nu fac parte din personalul nostru. Aici suntem ca o familie. Eu şi Fred nu avem ambiții şi, după ce vom pune destui bani deoparte, ne vom duce să trăim liniştiți în casa noastră de la Bougival. Uitați-l că vine!

Un bărbat de vreo cincizeci de ani, mic de statură şi solid, care se menținuse foarte bine, cu părul încă negru, doar cu două-trei fire argintii la tâmple, ieşea din bucătărie, îmbrăcând o haină peste cămaşa fără guler fals. Probabil că pusese pe el ce-i căzuse în mină, căci purta pantalonii de la smoching şi avea picioarele goale în papuci.

Şi el era calm, mai calm decât soția lui. Îl cunoştea cu siguranță pe Maigret după nume, dar îl avea pentru prima dată în fața lui şi se apropia lent, ca să-l poată privi în voie.

— Fred Alfonsi, se prezentă el, întinzând mâna.

Soția mea nu v-a servit cu nimic?

Vrând parcă să aibă sufletul împăcat, Fred se apropie de masa numărul 4 şi îşi trecu palma peste suprafața ei.

— Chiar nu vreți să serviți nimic? Nu vă deranjează dacă Rose se duce să-mi facă o ceaşcă de cafea?

Rose, soția lui, se îndreptă spre bucătărie.

Bărbatul se aşeză în fața comisarului, cu coatele pe masă, şi aşteptă.

— Sunteți sigur că n-au fost clienți la această masă noaptea trecută?

— Domnule comisar, ştiu cine sunteți, dar dumneavoastră nu mă cunoaşteți. Poate că, înainte de a veni, ați luat informații de la colegul dumneavoastră de la „Mondenă". Domnii de-acolo, după cum le este meseria, trec din când în când pe-aici, şi asta de ani de zile. Dacă nu v-au spus deja, vă vor spune că niciodată n-au găsit nimic ilegal la mine şi că sunt un om inofensiv.

Era ciudat că, exact în momentul în care pronunța acest cuvânt, Maigret îi observă nasul turtit şi urechile deformate de fost boxer.

— Dacă vă spun că nu a fost nimeni la această masă, înseamnă că nu a fost nimeni. Localul meu e modest. N-am mulți angajați şi sunt totdeauna prezent ca să supraveghez totul. Aş putea să vă spun exact câte persoane au trecut

noaptea trecută pe-aici. Ar fi de ajuns să consult fişele de la casă, care au pe ele numărul meselor.

— Arlette se afla la 5 cu tânărul ei?

— La 6. La dreapta sunt numerele pare: 2, 4, 6, 8, 10, 12. La stânga, numerele impare.

— Şi la masa următoare?

— La 8? Au fost două perechi, pe la patru dimineața, nişte parizieni care nu mai fuseseră niciodată, nu ştiau unde să se mai ducă şi au văzut repede că nu era genul lor. Au băut doar o sticlă de şampanie şi au plecat. Am închis aproape imediat după ei.

— Nici la masa asta şi nici la alta n-ați văzut doi bărbați singuri, dintre care unul mai în vârstă care semăna oarecum cu dumneata?

Ca unul care ştia cum trebuie să se poarte, Fred

Alfonsi zâmbi şi răspunse:

— Dacă mi-ați spune despre ce e vorba, poate v-aş putea fi de folos. Nu credeți că ne-am jucat destul de-a şoarecele şi pisica?

— Arlette a murit.

— Ce?

Tresărise. Se ridică, impresionat, şi strigă spre soția lui:

— Rose!... Rose!...

— Da... Imediat...

— Arlette a murit!

— Ce spui?

Se apropie cu o rapiditate uimitoare pentru corpolenta ei.

— Arlette? repetă ea.

— A fost sugrumată în dimineața asta în cameră ei, continuă Maigret, privindu-i pe amândoi.

— Nu mai spuneți! Cine e ticălosul care...

— Asta vreau şi eu să aflu.

Rose îşi şterse nasul şi chiar simțeai că era gata să plângă. Se uita fix la fotografia de pe perete.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Fred, îndreptându-se spre bar.

Alese cu grijă o sticlă, umplu trei pahare şi îi duse mai întâi unul soției sale. Era coniac vechi, şi Fred aşează un pahar, fără să insiste, în fața lui

Maigret, care gustă până la urmă.

— Noaptea trecută, a auzit aici o discuție, între doi bărbați, despre o contesă.

— Care contesă?

— Nu ştiu. Unul dintre cei doi s-ar fi numit

Oscar.

Bărbatul nici nu clipi.

— Când a ieşit de-aici, a mers la comisariatul de poliție din cartier să spună ce auzise şi a fost dusă la Quai des Orfèvres.

— De-aia au mierlit-o?

— Probabil.

— Tu ai văzut doi bărbați împreună, Rose?

Ea răspunse că nu. Chiar păreau amândoi foarte surprinşi, foarte mâhniți.

— Jur, domnule comisar, că, dacă doi bărbați ar fi fost aici, aş fi ştiut şi v-aş fi spus. Între noi nu merge cu şmecherii. Ştiți cum funcționează un local de felul ăsta. Oamenii nu vin ca să vadă numere extraordinare, nici ca să danseze pe o muzică de calitate. Nu-i nici un salon elegant. Ați citit reclama.

Mai întâi se duc în alte localuri, căutând ceva atractiv. Dacă agață o puicuță, nu-i mai vedem.

Dar, dacă nu găsesc ce le trebuie, de cele mai multe ori ajung la noi şi, în acel moment, au deja destule pahare la bord. Cei mai mulți dintre şoferii de noapte sunt înțeleşi cu mine şi le dau un bacşiş gras. Unii dintre portarii marilor localuri şoptesc informația la urechea clienților care pleacă. Vin la noi mai mult străini, care îşi închipuie că vor găsi lucruri extraordinare. Dar singurul lucru extraordinar era

Arlette care se dezbrăca. Un sfert de secundă, în momentul în care rochia îi cădea de tot, o vedeau în întregime goală. Ca să nu am necazuri, i-am cerut să se epileze, căci se pare că e mai puțin indecent. După număr, rareori se întâmpla să nu fie invitată la o masă.

— Se culca cu clienții? întrebă calm Maigret.

— În orice caz, nu aici. Şi nu în timpul programului. Nu le las să plece când localul e deschis.

Fetele fac în aşa fel încât să-i țină aici cât mai mult posibil, îndemnându-i să bea, şi presupun că le promit să se reîntâlnească la plecare.

— Şi se țin de cuvânt?

— Dumneavoastră ce credeți?

— Şi Arlette?

— Probabil că i s-a întâmplat şi ei.

— Cu tânărul de noaptea trecută?

— Nici vorbă. Ăsta era, cum s-ar zice, de suflet.

A intrat într-o seară, din întâmplare, împreună cu un prieten, şi s-a îndrăgostit imediat de Arlette. A mai venit de atunci, dar nu a aşteptat-o niciodată la sfârşitul programului. Probabil că se scoală devreme ca să meargă la slujbă.

— Avea şi alți clienți permanenți?

— La noi nu prea există clienți permanenți, probabil că ați înțeles. Toți sunt în trecere. E adevărat că se aseamănă între ei, dar totdeauna sunt alții.

— Nu avea prieteni?

— Habar n-am, răspunse el destul de rece.

Maigret se uită, ezitând, la soția lui Fred.

— Nu vi s-a întâmplat să...

— Spuneți. Rose nu-i geloasă, de mult nu-i mai stă mintea la asta. Da, mi s-a întâmplat, dacă vreți să ştiți.

— La ea?

— N-am pus niciodată piciorul la ea acasă. Aici.

În bucătărie.

— Aşa face totdeauna, zise Rose. Nu-l vezi bine dispărând că s-a şi întors. Pe urmă, femeia vine şi ea scuturându-se ca o găină, adăugă ea râzând.

— Nu ştiți nimic despre contesă?

— Care contesă?

— N-are importanță. Puteți să-mi dați adresa lui Lăcustă? De fapt, cum îl cheamă pe băiatul ăsta?

— Thomas... N-are alt nume... Vine de la casă de copii. Nu ştiu să vă spun unde doarme, dar îl veți găsi la curse în după-masa asta. E singura lui pasiune. Încă un pahar?

— Mulțumesc.

— Credeți că vor veni jurnaliştii?

— Probabil. Când vor afla.

Era greu de ghicit dacă Fred era încântat sau supărat de publicitatea pe care avea să i-o facă toată povestea asta.

— În orice caz, sunt la dispoziția dumneavoastră.

Presupun că e preferabil să deschid diseară ca de obicei. Dacă vreți să treceți pe-aici, veți putea interoga pe toată lumea.

Când Maigret ajunse pe strada Notre-Dame-de-Lorette, maşina Parchetului plecase şi o ambulanță se depărta cu trupul neînsuflețit al tinerei.

La uşă era un grup mic de gură-cască, mai mic decât ți-ai fi putut imagina.

Janvier vorbea la telefon din loja portăresei.

După ce închise, inspectorul îi spuse lui Maigret:

— Am primit deja informații de la Moulins.

Părinții fetei trăiesc amândoi, împreună cu un fiu, care e angajat la o bancă. Jeanne Leleu, fiica lor, este o brunetă mică de statură cu nas turtit, care a plecat de trei ani de-acasă şi nu a mai dat de atunci nici un semn de viață. Părinții nu vor să mai ştie de ea.

— Semnalmentele nu se potrivesc deloc?

— Deloc. E mai mică cu cinci centimetri decât

Arlette şi e puțin probabil că şi-a lungit nasul.

— Nici o veste despre contesă?

— Nimic. I-am interogat pe locatarii de pe scara B. Sunt mulți. Blonda grasă care s-a uitat la noi când urcam răspunde de garderobă la un teatru.

Pretinde că n-o interesează ce se întâmpla în casă, dar a auzit pe cineva trecând cu câteva minute înainte de fată.

— Prin urmare, a auzit-o urcând? După ce a recunoscut-o?

— După pas, spune ea. În realitate, trage tot timpul cu ochiul prin uşa întredeschisă.

— L-a văzut pe bărbat?

— Spune că nu, dar că urca scara încet, ca un om greoi sau bolnav de inimă.

— Nu l-a auzit coborând?

— Nu.

— E sigură că nu-i un locatar de la etajele de sus?

— Cunoaşte pasul tuturor locatarilor. Am vorbit cu vecina lui Arlette, o fată care lucrează într-o braserie. A trebuit s-o trezesc, dar n-a auzit nimic.

— Asta e tot?

— Lucas a telefonat că s-a întors la birou şi că aşteaptă instrucțiuni.

— Amprentele?

— N-au fost găsite decât amprentele noastre şi ale feței. Veți primi raportul în cursul serii.

— Nu aveți nici un locatar cu numele de Oscar?

O întrebă Maigret pentru orice eventualitate pe portăreasă.

— Nu, domnule comisar. Dar odată, e mult de-atunci, am primit un mesaj telefonic pentru Arlette. O voce de bărbat, cu oarece accent provincial, a spus: „Vreți s-o anunțați că Oscar o aşteaptă la locul ştiut?"

— Cam cât timp a trecut de-atunci?

— Era cam la o lună sau două de când se mutase.

Am reținut pentru că a fost singurul mesaj pe care l-a primit vreodată.

— Primea scrisori?

— Din când în când, o scrisoare de la Bruxelles.

— Cu un scris de bărbat?

— De femeie. Şi nu era scrisul cuiva cu şcoală.

O jumătate de oră mai târziu, Maigret şi Janvier, care trecuseră pe la braseria Dauphine să bea o bere, urcau scara de la Quai des Orfevres.

Maigret abia deschise uşa biroului, când se ivi tânărul Lapointe, cu ochii înroşiți şi privirea febrilă.

— Şefu', trebuie să vorbesc numaidecât cu dumneavoastră.

După ce comisarul închise dulapul unde îşi pusese pardesiul şi pălăria, îl văzu în fața lui pe inspector muşcându-şi buzele şi strângând din pumni ca să nu izbucnească în plâns.

Capitolul 3

Vorbea printre dinți, cu spatele la Maigret, cu fața aproape lipită de geam.

— Când am văzut-o dimineață, m-am întrebat de ce fusese adusă. Pe drum spre Javel, brigadierul Lucas mi-a spus toată povestea. Şi, când mă întorc la birou, aflu că e moartă.

Maigret, care se aşezase pe scaun, zise domol:

— Nu mi-am amintit că te cheamă Albert.

— După tot ce i-a spus, domnul Lucas n-ar fi trebuit s-o lase să plece singură, fără nici o supraveghere.

Vorbea cu glasul unui copil bosumflat şi comisarul zâmbi.

— Vino aici şi stai jos.

Lapointe ezită, ca şi cum ar fi avut pică şi pe Maigret. Apoi, fără tragere de inimă, se aşeză pe scaunul din faţa biroului. Ţinea capul în jos, privind ţintă podeaua, în vreme ce Maigret trăgea scurt din pipă. Amândoi păreau tată şi fiu aşezaţi la o discuţie serioasă.

— Eşti de puţin timp la noi, dar probabil ştii deja că, dacă ar fi să-i punem sub supraveghere pe toţi cei care fac un denunţ, n-aţi prea mai avea timp să dormiţi, şi nici măcar să înfulecaţi un sandviş. Adevărat?

— Da, şefule. Dar...

— Dar ce?

— Cu ea nu era acelaşi lucru.

— De ce?

— Vedeţi bine că nu e vorba de un denunţ aiurea!

— Povesteşte, acum că eşti mai liniştit.

— Ce să povestesc?

— Tot.

— Cum am cunoscut-o?

— Dacă vrei. Începe cu începutul.

— Eram cu un prieten de la Meulan, un coleg de şcoală, care nu avusese prea des ocazia să vină la Paris. Am ieşit mai întâi cu sora mea, apoi am condus-o acasă şi ne-am dus amândoi în Montmartre. Ştiţi cum se întâmpla. Am băut un păhărel în două-trei localuri şi, când am ieşit din ultimul, un fel de pitic ne-a strecurat în mână un cartonaş.

— De ce spui un fel de pitic?

— Pentru că părea să aibă paisprezece ani, dar faţa numai riduri era a unui om deja uzat. Avea corpul şi silueta unui copil al străzii şi presupun că de aceea i se zice Lăcustă. Pentru că prietenul meu fusese dezamăgit în celelalte cabarete, mi-am zis că Picratt's îi va oferi ceva mai picant şi am intrat.

— Când se întâmpla asta?

Lapointe se gândi şi păru surprins, apoi răspunse cu tristeţe:

— Acum trei săptămâni.

— Ai cunoscut-o pe Arlette?

— S-a aşezat la masa noastră. Prietenul meu, care nu e obişnuit cu aşa ceva, o luat-o drept o prostituată. La ieşire, ne-am certat.

— Din cauza ei?

— Da. Înţelesesem deja că nu era ca celelalte.

Maigret asculta fără să zâmbească, curăţindu-şi cu meticulozitate una dintre pipe.

— Te-ai întors acolo noaptea următoare?

— Voiam să mă scuz pentru felul în care îi vorbise prietenul meu.

— De fapt, ce-i spusese?

— Îi oferise bani ca să se culce cu el.

— Şi ea a refuzat?

— Bineînţeles. M-am dus devreme, ca să fiu sigur că nu va fi aproape nimeni, şi a fost de acord să bea un pahar cu mine.

— Un pahar sau o sticlă?

— O sticlă. Patronul nu le lasă să se aşeze la masa clienţilor dacă li se oferă doar un pahar. Trebuie să comande şampanie.

— Înţeleg.

— Ştiu ce credeţi. Totuşi, a venit să spună ce ştia şi a fost sugrumată.

— Ţi-a vorbit despre un pericol care o ameninţa?

— Nu chiar. Dar ştiam că existau lucruri misterioase în viaţa ei.

— De exemplu?

— E greu de explicat şi nimeni n-o să mă creadă, pentru că o iubeam.

Rosti ultimele cuvinte cu glas mai scăzut, ridicând capul şi privindu-l pe comisar în ochi, gata să protesteze la cea mai mică ironie din partea lui.

— Voiam s-o fac să-şi schimbe viaţa.

— Să te căsătoreşti cu ea?

Lapointe ezită, jenat.

— Nu m-am gândit la asta. Probabil că nu m-aş fi căsătorit cu ea imediat.

— Dar nu voiai să se mai arate goală într-un cabaret?

— Sunt sigur că suferea din cauza asta.

— Ţi-a spus ea?

— Situaţia e mult mai complicată, şefule. Înţeleg că vedeţi altfel faptele. Şi eu cunosc femeile pe care le poţi întâlni în astfel de locuri. Mai întâi, e foarte greu să ştii ce gândea exact, pentru că bea.

Numai că, de obicei, ele nu beau, şi nu cred că veţi spune că n-am dreptate. Se prefac, ca să stimuleze consumaţia, dar li se serveşte un sirop oarecare pe post de lichior într-un pahar mic. Adevărat?

— Aproape totdeauna.

— Arlette bea pentru că avea nevoie să bea.

Aproape în fiecare seară. Astfel încât, înainte să-şi facă numărul, patronul, domnul Fred, era obligat să vină să se convingă că se putea ţine pe picioare.

Lapointe intrase atât de bine în atmosfera de la Picratt's, încât spunea domnul Fred, aşa cum făceau probabil şi angajaţii.

— Nu stăteai niciodată până dimineaţă?

— Ea nu voia.

— De ce?

— Pentru că-i mărturisisem că trebuia să mă culc devreme ca să merg la lucru.

— I-ai spus şi că eşti poliţist?

Lapointe roşi din nou.

— Nu. I-am vorbit şi de sora mea, cu care locuiesc, şi ea îmi cerea insistent să mă duc acasă. Nu i-am dat niciodată bani. N-ar fi acceptat. Nu-mi dădea voie să-i ofer decât o sticlă, niciodată mai mult, şi alegea şampania cea mai ieftină.

— Crezi că era îndrăgostită?

— Noaptea trecută am fost convins de asta.

— De ce? Despre ce-ați vorbit?

— Totdeauna despre acelaşi lucru, despre ea şi mine.

—- Ți-a spus cine era şi cu ce se ocupa familia ei?

— Nu mi-a ascuns că avea o carte de identitate falsă şi că ar fi fost îngrozitor dacă i-ar fi fost descoperit numele adevărat.

— Era cultivată?

— Nu ştiu. Dar cu siguranță că nu era făcută pentru meseria asta. Nu mi-a povestit viața ei.

Doar a făcut aluzie la un bărbat de care nu va reuşi niciodată să scape. Că era prea târziu şi că nu trebuia să mai vin la ea, pentru că asta îi făcea rău în mod inutil. De aceea am apus că începea să mă iubească. Mă ținea de mâini când vorbea.

— Era deja beată?

— Poate. Cu siguranță că băuse, dar avea mintea limpede. Am văzut-o aproape totdeauna aşa, încordată, cu o expresie dureroasă sau exagerat de veselă.

— Te-ai culcat cu ea?

Privirea aruncată comisarului era aproape încărcată de ură.

— Nu!

— Nu i-ai cerut?

— Nu.

— Şi nici ea nu ți-a propus?

— Niciodată.

— Te-a făcut să crezi că era virgină?

— A fost nevoită să suporte violența bărbaților, îi ura.

— De ce?

— Din cauza asta.

— Pentru ce?

— Pentru ce-i făceau. I se întâmplase pe când era foarte tânără, nu ştiu în ce împrejurări, şi asta o marcase. Era obsedată de o amintire. Îmi vorbea mereu de un bărbat de care îi era foarte frică.

— Oscar?

— Nu i-a rostit numele. Sunteți convins că şi-a bătut joc de mine şi că sunt naiv, nu-i aşa? Nu-mi pasă. E moartă, şi asta dovedeşte în orice caz că avea dreptate să-i fie frică.

— N-ai dorit niciodată să te culci cu ea?

— În prima seară, mărturisi el, când am fost cu prietenul meu. Ați văzut-o în viață? Da, doar câteva clipe, dimineață, când era frântă de oboseală. Dacă ați fi văzut-o altfel, ați înțelege... Nici o femeie...

— Nici o femeie?

— E prea greu de spus. Toți bărbații o doreau.

Când îşi făcea numărul...

— Se culca cu Fred?

— A trebuit să-l suporte, ca şi pe ceilalți.

Maigret încerca să afle până unde mersese Arlette cu mărturisirile.

— Unde?

— În bucătărie. Rose ştia. Nu îndrăznea să spună nimic, pentru că îi e tare frică să nu-şi piardă bărbatul. Ați văzut-o?

Maigret îi făcu semn că da.

— V-a spus ce vârstă are?

— Presupun că a trecut de şaizeci.

— Are aproape şaptezeci. Fred are cu douăzeci de ani mai puțin decât ea. Se pare că a fost una dintre cele mai frumoase femei din generația ei şi că a fost întreținută de bărbați bogați. Îl iubeşte cu adevărat. Nu îndrăzneşte să se

arate geloasă şi face în aşa fel ca totul să se petreacă în casă. I se pare că e mai puțin primejdios, înțelegeți?

— Înțeleg.

— De Arlette ii era mai teamă decât de celelalte şi o supraveghea tot timpul. Numai Că, într-un fel, localul mergea datorită ei. Fără ea, n-ar mai fi avut clienți. Celelalte sunt fete de treabă, aşa cum găseşti în toate cabaretele din Montmartre.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— A vorbit de asta?

— I-a spus lui Lucas că erai cu ea, dar a amintit doar numele mic.

— Am stat împreună până la două şi jumătate.

— La care masă?

— La 6.

Vorbea ca un obişnuit al localului, ba chiar ca unul de-al casei.

— Erau consumatori în separeul vecin?

— Nu la 4. O gaşcă întreagă a venit la 8, bărbați şi femei care făceau mare zarvă.

— Astfel încât, dacă ar fi fost cineva la 4, nu ai fi băgat de seamă.

— Ba da. Nu voiam să audă cineva ce spuneam şi mă ridicam din când în când ca să mă uit în partea cealaltă a peretelui despărțitor.

— N-ai remarcat, indiferent la ce masă, un bărbat mai în vârstă, mic şi îndesat, cu părul cărunt?

— Nu.

— Şi, în timp ce vorbeai, Arlette nu a părut că ascultă o altă conversație?

— Sunt sigur că nu. De ce?

— Vrei să continuăm împreună ancheta?

Lapointe se uită la Maigret, surprins, apoi răspunse copleşit de recunoştință:

— Vreți, chiar dacă...

— Ascultă cu atenție, pentru că e important ce-ți spun. Când a plecat de la Picratt's, la patru dimineața, Arlette s-a dus la comisariatul de pe stradă La Rochefoucauld. După spusele brigadierului care a primit-o, era foarte agitată în acel moment şi se cam legăna pe picioare. I-a vorbit despre doi bărbați care s-ar fi aşezat la masa numărul 4, în timp ce ea se afla la 6 cu tine, de unde ar fi auzit o parte din discuția celor doi.

— Dar de ce-a spus asta?

— Nu ştiu. Când vom afla, probabil că vom face un pas înainte. Dar asta nu-i tot. Cei doi bărbați vorbeau de o anumită contesă, pe care unul dintre ei plănuia să o asasineze. Când au ieşit, spunea Arlette, a văzut foarte bine, din spate, un bărbat de vârstă mijlocie, lat în umeri, mai curând mic de statură şi cu părul cărunt. Iar în timpul discuției, ar fi auzit prenumele Oscar, care părea să fie al acestui bărbat.

— Totuşi, cred că aş fi auzit...

— Am stat de vorbă cu Fred şi cu nevasta lui.

Şi ei spun că masa 4 n-a fost ocupată noaptea trecută şi că nici un client cu aceste semnalmente n-a venit la Picratt's. Asta înseamnă că Arlette ştia ceva, dar că nu voia sau nu putea să mărturisească cum aflase. Era beată, chiar tu mi-ai spus. Şi-a zis că nimeni nu va controla unde erau aşezați consumatorii în cursul nopții. Mă urmăreşti?

— Da. Dar cum a putut să pomenească acel prenume? De ce?

— Tocmai! Nimeni n-a-ntrebat-o. Nu era necesar. Dar, dacă a făcut asta, înseamnă că avea un motiv. Iar motivul nu poate fi decât acela de a ne oferi o pistă. Mai e ceva. A declarat toate astea la comisariat, dar, când a ajuns aici, după ce a dormit puțin, s-a arătat mult mai reticentă, iar Lucas a avut impresia că ar fi retras cu dragă inimă ce spusese mai înainte. Numai că acum ştim că nu erau vorbe în vânt.

— Sunt sigur!

— S-a întors acasă şi cineva care o aştepta acolo, ascuns în şifonierul din dormitor, a sugrumat-o.

Era aşadar cineva care o cunoştea foarte bine, apartamentul îi era familiar şi avea probabil cheia.

— Şi contesa?

— Nici o veste până acum. Ori n-a fost ucisă, ori nimeni n-a descoperit până acum cadavrul, ceea ce este posibil. Nu ți-a vorbit niciodată de o contesă?

— Niciodată.

Lapointe se uită un moment țintă la birou, apoi întrebă cu o voce diferită:

— Credeți că a suferit mult?

— Doar pentru puțin timp. Asasinul e un tip viguros şi fata nici măcar nu s-a zbătut.

— Mai e tot acolo?

— A fost transportată la Institutul Medico-Legal.

— Îmi dați voie să mă duc s-o văd?

— După ce mănânci.

— Pe urmă, ce trebuie să fac?

— Te duci la ea acasă, pe strada Notre-Dame-de-Lorette. Ceri cheia de la Janvier. Am examinat deja apartamentul, dar poate că ție, care o cunoşteai, îți va atrage atenția vreun detaliu considerat de noi fără importanță.

— Vă mulțumesc, zise el recunoscător, convins că Maigret îi încredința această misiune doar ca să-i facă plăcere.

Comisarul avu grijă să nu pomenească de fotografiile ale căror colțuri ieşeau afară din dosarul de pe birou.

Cineva îl anunță că cinci-şase jurnalişti îl aşteptau pe culoar şi insistau să obțină informații. Îi lăsă să intre, le istorisi doar o parte din toată povestea, dar dădu fiecăruia o fotografie, dintre cele care o arătau pe Arlette în rochia neagră de mătase.

— Şi mai scrieţi, le recomandă el, că am fi recunoscători unei anume Jeanne Leleu, care trăieşte probabil acum sub un alt nume, dacă ne-ar vizita.

I se garantează o discreţie absolută şi nu vrem deloc să-i complicăm viaţa.

Prinzi târziu, la el acasă, şi avu timp să se întoarcă la Quai des Orfevres şi să citească dosarul

Alfonsi. Parisul era la fel de fantomatic sub ploaia fină şi murdară, iar oamenii de pe stradă păreau că se agită cu speranţa că vor ieşi din soiul acela de acvariu.

Dosarul patronului de la Picratt's era voluminos, dar nu conţinea mai nimic substanţial. La douăzeci de ani, făcuse serviciul militar în cadrul Batalioanelor din Africa, căci, în acea perioadă, trăia pe spinarea unei prostituate de pe bulevardul Sebastopol şi fusese deja arestat de două ori pentru lovire şi rănire.

Apoi, după câţiva ani, apărea la Marsilia, unde aproviziona cu fete câteva bordeluri din sudul Franţei. Avea douăzeci şi opt de ani. Încă nu ajunşese şef, dar era deja destul de bine plasat în ierarhia lumii interlope ca să nu se mai compromită în încăierări prin barurile din Vechiul Port.

Nici o condamnare în acea perioadă, doar necazuri destul de serioase din cauza unei fete care nu avea decât şaptesprezece ani şi care fusese plasată la Paradisul din Baziers cu acte false.

Urmă altă perioadă în care nu se ştia decât că plecase în Panama cu cinci-şase femei, la bordul unui vas italian, şi că devenise acolo un personaj cunoscut.

La patruzeci de ani, ajunsese la Paris, unde trăia cu Rosalie Dumont, zisă Rose, deja foarte în vârstă şi care ţinea un salon de masaj pe strada Martirilor.

Frecvenţa mult cursele de cai, meciurile de box şi se spunea că organiza pariuri.

În sfârşit, se căsătorise cu Rose şi deschiseseră împreună Picratt's, iniţial un mic bar cu un număr restrâns de clienţi.

Janvier se afla şi el pe strada Notre-Dame-de-Lorette, nu în apartament, ci interogând încă vecinii, nu doar locatarii imobilului, ci şi pe patronii prăvăliilor din jur şi pe toţi cei care ar fi putut să ştie ceva. Lucas se ocupa singur de spargerea de la Javel, şi asta îl indispunea tare mult.

Era cinci fără zece minute şi se făcuse de mult întuneric când se auzi soneria telefonului, iar Maigret ridică receptorul.

— Aici centrala Police-Secours.

— Contesa? întrebă el.

— În orice caz, o contesă. Nu ştiu dacă e contesa voastră. Am primit un apel telefonic de pe stradă Victor Masse. Portăreasa a descoperit, acum câteva minute, că una dintre locatarele ei a fost ucisă, probabil noaptea trecută...

— O contesă?

— Contesa von Farnheim.

— Împuşcată?

— Strangulată. Atât ştim deocamdată. Poliţia din cartier e la faţa locului.

Câteva minute mai târziu, Maigret sărea într-un taxi, care pierdu foarte mult timp ca să traverseze centrul Parisului. Trecând pe strada Notre-Dame-de-Lorette, îl zări pe Janvier ieşind dintr-un magazin de legume, opri maşina şi îl strigă pe inspector.

— Urcă! A murit contesa!

— O contesă adevărată?

— Nu ştiu. E foarte aproape de-aici. Totul se întâmpla în cartier.

Într-adevăr, între barul de pe strada Pigalle şi apartamentul lui Arlette nu erau mai mult de cinci sute de metri, aproximativ aceeaşi distanţă despărţind barul de strada Victor Masse.

Spre deosebire de ce se petrecuse dimineaţă, vreo douăzeci de curioşi se adunaseră în faţa unui agent, la uşa unui imobil luxos şi liniştit.

— Comisarul e aici?

— Nu era la birou. Inspectorul Lognon e...

Bietul Lognon, care ar fi vrut atât de mult să iasă în evidenţă! De fiecare dată când demara cercetarea unui caz, era parcă o fatalitate, căci Maigret venea imediat şi prelua ancheta.

Portăreasa nu era în loja ei. Pe casa scării, pereţii erau vopsiţi în aşa fel încât să imite marmură, iar treptele erau acoperite cu un covor gros de un roşu închis, menţinut de bare de cupru. Casa mirosea puţin a aer stătut, ca şi cum ar fi fost locuită doar de bătrâni care nu-şi deschideau niciodată ferestrele, şi mai era şi ciudat de liniştită: nici o uşă nu se mişcă la trecerea comisarului însoţit de Janvier. Abia la etajul patru auziră un zgomot şi o uşă se deschise; întrezăriră nasul lung şi lugubru al lui Lognon, care stătea de vorbă cu o femeie mică şi foarte grasă ce purta un coc tare în creştetul capului.

Intrară într-o încăpere prost luminată de o lampă cu picior, cu abajur de pergament. Aici, senzaţia de sufocare era mult mai puternică decât în restul casei. Aveai brusc impresia, fără să ştii exact de ce, că te afli foarte departe de Paris, de lume, de aerul umed de afară, de oamenii care mergeau pe trotuare, de taxiurile care claxonau şi de autobuzele care veneau cu viteză şi scrâşneau din frâne la fiecare staţie.

Era atât de cald, încât Maigret îşi scoase imediat pardesiul.

— Unde e?

— În dormitor.

Încăperea era un fel de salon, sau cel puţin un fost salon, dar parcă intrai într-un univers unde lucrurile nu mai aveau nume. Un apartament pregătit pentru vânzare ar

putea avea acelaşi aspect, cu toate mobilele în locuri neaşteptate.

Peste tot vedeai sticle, iar Maigret remarcă faptul că toate erau de vin roşu, din acela din care trag câte o duşcă muncitorii de pe şantier, mâncând salam. De altfel, nu lipsea nici salamul, aşezat nu pe farfurie, ci pe o hârtie de ambalaj, împreună cu resturi de pui, din care mai puteai vedea câteva oase şi pe covor.

Covorul era uzat, de o murdărie nemaivăzută, dar în aceeaşi stare erau toate obiectele; un scaun nu avea un picior, dintr-un fotoliu ieşea umplutura, iar abajurul de pergament, devenit maro de atâta vreme de când era folosit, nu mai avea formă.

În dormitor, alături, pe un pat fără aşternut şi care nu mai fusese făcut de câteva zile, zăcea un corp pe jumătate gol, dar exact pe jumătate, cu partea de sus aproape acoperită cu o cămaşă de noapte scurtă, în timp ce, de la brâu până la picioare, trupul era gol, umflat, de un alb urât la vedere.

De la primă privire, Maigret observă micile pete vineții de pe coapse şi ştiu că va găsi o seringă pe undeva; găsi două, dintre care una cu acul rupt, pe o mobilă care servea drept noptieră.

Moartă părea să aibă cel puțin şaizeci de ani.

Era greu de spus. Nimeni nu o atinsese încă. Medicul nu sosise. Dar era clar că era moartă de mult timp.

Salteaua pe care era întinsă femeia avea pânza tăiată pe o lungime destul de mare, iar o parte din umplutură fusese smulsă.

Şi aici puteau fi văzute sticle, resturi de mâncare, precum şi o oală de noapte chiar în mijlocul camerei, cu urină în ea.

— Trăia singură? întrebă Maigret, întorcându-se spre portăreasă.

Aceasta, cu buzele strânse, făcu semn că da.

— O vizita multă lume?

— Dacă ar fi vizitat-o, probabil că ar fi curățat toată mizeria asta, nu?

Şi, de parcă s-ar fi simțit vinovată, portăreasa adăugă:

— N-am mai pus piciorul în apartament de cel puțin trei ani.

— Nu vă lăsa să intrați?

— N-aveam chef.

— Nu avea o servitoare, o femeie care să-i facă menajul?

— Nu. Doar o prietenă, o țăcănită ca şi ea, care venea din când în când.

— O cunoaşteți?

— Nu ştiu cum o cheamă, dar o zăresc uneori prin cartier. Încă n-a ajuns în acelaşi hal. Cel puțin aşa era ultima dată când am văzut-o, dar a trecut ceva timp de-atunci.

— Ştiați că locatara se droga?

— Ştiam că era smintită.

— Erați portăreasa imobilului când a închiriat apartamentul?

— Nu l-ar fi obținut. Abia de trei ani suntem aici, eu şi soțul meu, iar ea ocupă locuința de opt ani. Am încercat tot ce-am putut ca s-o fac să plece.

— Chiar e contesă?

— Aşa se pare. În orice caz, a fost nevasta unui conte, dar, înainte, probabil că nu făcea multe parale.

— Avea bani?

— Aşa s-ar zice, de vreme ce n-a murit de foame.

— N-ați văzut pe nimeni urcând la ea?

— Când?

— Noaptea trecută sau azi-dimineață.

— Nu. Prietena ei n-a venit. Nici tânărul.

— Care tânăr?

— Un tânăr amabil, cu un aer bolnăvicios, care venea s-o vadă şi-i spunea mătuşă.

— Nici numele lui nu-l cunoaşteți?

— Nu mă băgam în treburile ei. E o casă liniştita. La unu locuiesc nişte oameni care, ca să zic aşa, nu sunt niciodată la Paris, iar la doi locuieşte un general în retragere. Vă daţi seama ce fel de casă e. Femeia asta era atât de murdară, încât mă ţineam de nas când treceam prin faţa uşii ei.

— N-a chemat niciodată doctorul?

— Ba îl chema de două ori pe săptămâna. Când era beată bine de vin sau de mai ştiu eu ce, îşi închipuia că o să moară şi îi dădea telefon doctorului ei. Dar el o cunoştea şi nu se grăbea să vină.

— Un medic din cartier?

— Da, doctorul Bloch, care locuieşte la trei case de-aici.

— Lui i-aţi telefonat după ce aţi găsit cadavrul?

— Nu. Asta nu era problema mea. M-am adresat imediat la poliţie. A venit inspectorul, apoi dumneavoastră.

— Vrei să-l suni pe doctorul Bloch, Janvier?

Spune-i să vină cât poate de repede.

Janvier căută telefonul şi îl găsi până la urmă în altă odăiţă, unde zăcea pe jos, printre reviste vechi şi cărţi pe jumătate rupte.

— Se poate intra uşor în imobil fără să ştiţi?

— Ca în toate casele, nu? răspunse portăreasa, pe un ton caustic. Îmi fac meseria ca oricare alta, ba chiar mai bine decât multe altele, şi nu veţi găsi nici urmă de praf pe scară.

— Asta e singura scară?

— Mai este una de serviciu, dar aproape nimeni n-o foloseşte. Oricum, trebuie să treci prin faţa lojii.

— Staţi acolo tot timpul?

— Mai puţin când fac piaţa, pentru că şi portarii mănâncă.

— La ce oră faceţi piaţa?

— Pe la opt şi jumătate dimineaţa, imediat după ce trece factorul şi duc sus scrisorile.

— Contesa primea multe scrisori?

— Doar pliante. De la comercianții care îi vedeau numele în cartea de telefon şi erau impresionați că era contesă.

— Îl cunoaşteți pe domnul Oscar?

— Care Oscar?

— Oricare ar fi el.

— E un Oscar, fiul meu.

— Ce vârstă are?

— Şaptesprezece ani. Învață tâmplăria într-un atelier de pe bulevardul Barbes.

— Locuieşte aici?

— Bineînțeles!

Janvier închise şi îl anunță pe comisar:

— Doctorul era acasă. Mai are de consultat doi pacienți şi vine imediat.

Inspectorul Lognon se ferea să se atingă de ceva, prefăcându-se că nu era interesat de răspunsurile portăresei.

— Locatara nu primea niciodată scrisori cu antetul unei bănci?

— Niciodată.

— Ieşea des?

— Treceau uneori şi zece-douăsprezece zile până să iasă din casă, că mă şi întrebam dacă nu cumva murise, pentru că nu se auzea nici un sunet. Probabil că stătea prăvălită în pat, în sudoare şi jeg.

Apoi se îmbrăca, îşi punea o pălărie, mănuşi, şi ai fi putut s-o iei drept o doamnă, doar că avea tot timpul un aer rătăcit.

— Întârzia mult?

— Depinde. Uneori câteva minute, alteori toată ziua. Se întorcea cu o grămadă de pachete. Primea vin cu lada. Numai vin roşu, pe care îl comanda de la băcanul din stradă Condorcet.

— Comisionarul intra în apartament?

— Lăsa lada la uşă. Chiar m-am certat cu el, pentru că nu voia să urce pe scara de serviciu, care i se părea prea întunecoasă; zicea că nu voia să-şi rupă gâtul.

— De unde aţi ştiut că era moartă?

— N-am ştiut că era moartă.

— Totuşi, aţi deschis uşa apartamentului?

— N-a fost nevoie să-mi dau osteneala, şi nici n-aş fi făcut-o.

— Adică?

— Aici suntem la patru. La cinci locuieşte un bătrân neputincios, căruia îi fac curat şi îi aduc mâncarea. A lucrat cândva la fisc. De ani de zile stă în acelaşi apartament şi nevasta i-a murit acum şase luni. Poate că aţi citit în ziare: a fost călcată de un autobuz pe când traversă Piaţa Blanche, la zece dimineaţa, când se ducea la piaţa de pe strada Lepic.

— La ce oră faceţi curat la el?

— Pe la zece dimineaţa. Şi mătur scara când cobor.

— Aţi măturat-o şi azi-dimineaţă?

— De ce nu?

— Înainte de asta, urcaţi prima dată să duceţi scrisorile?

— Nu până la cinci, pentru că bătrânul primeşte puţine scrisori şi nu e grăbit să le citească. Cei de la trei lucrează amândoi şi pleacă devreme, pe la opt şi jumătate, aşa că îşi iau corespondenţa când trec pe lângă lojă.

— Chiar dacă nu sunteţi acolo?

— Da, chiar şi când sunt plecată la piaţă. Nu încui niciodată. Fac cumpărăturile de la prăvălia de pe strada noastră şi arunc din când în când o privire spre casă. V-ar deranja dacă aş deschide fereastra?

Tuturor le era cald. Reveniseră în prima încăpere, cu excepţia lui Janvier care, aşa cum făcuse dimineaţă în apartamentul din stradă Notre-Dame-de-Lorette, cerceta sertarele şi şifonierele.

— Aşadar, nu duceţi scrisorile decât până la doi?

— Da.

— Pe la zece, v-ați dus la etajul cinci şi ați trecut prin fața acestei uşi?

— Am băgat de seamă că era deschisă. Asta m-a surprins puțin, dar nu cine ştie ce. Când am coborât, n-am mai fost atentă. Pregătisem totul pentru domnul meu şi nu trebuia să mai urc la el decât la patru şi jumătate, pentru că atunci îi duc masa de seară. Când am coborât iar, am văzut iar uşa deschisă şi am strigat fără să vreau, uşurel: „Doamna contesă!" Pentru că toată lumea îi zice aşa. Are un nume greu de pronunțat, un nume străin. E mai uşor să spui „contesă". N-a răspuns nimeni.

— Era lumină în apartament?

— Da. N-am atins nimic. Lampa asta era aprinsă.

— Şi cea din dormitor?

— Şi ea, pentru că e şi acum, iar eu n-am pus mâna pe comutator. Nu ştiu de ce am avut o presimțire. Am băgat capul pe uşă ca să strig din nou. Pe urmă am intrat, fără tragere de inimă. Nu suport mirosurile urâte. Am aruncat o privire în dormitor şi am văzut-o. Am coborât în fugă ca să sun la poliție. Pentru că în casă nu era nimeni în afară de domnul în vârstă, m-am dus s-o anunț pe portăreasa de alături, prietenă cu mine, ca să nu fiu singură. Oamenii ne întrebau ce s-a întâmplat.

Eram câțiva la uşă când a sosit inspectorul.

— Vă mulțumesc. Cum vă numiți?

— Doamna Aubain.

— Vă mulțumesc, doamnă Aubain. Puteți să vă întoarceți în lojă. Aud paşi şi cred că e doctorul.

Nu era doctorul Bloch, ci medicul legist, acelaşi care făcuse constatările dimineață în cazul tinerei Arlette.

Ajuns în pragul dormitorului, după ce dădu mina cu comisarul şi îi adresă lui Lognon un semn uşor protector, nu se putu abține să nu exclame:

— Iar!

Contuziile de pe gât nu lăsau nici o îndoială în privința modului în care fusese ucisă contesa.

Punctele vinete de pe coapse spuneau multe despre gradul ei de intoxicare. Mirosi una dintre seringi şi dădu din umeri.

— Evident, morfină!

— O cunoşteaţi?

— N-am văzut-o niciodată. Dar cunosc câteva asemenea ei în cartier. S-ar zice că au omorât-o ca s-o jefuiască nu?

Arătă spre tăietura din saltea şi spre umplutură scoasă.

— Era bogată?

— Nu se ştie nimic, răspunse Maigret.

Janvier, care, cu vârful briceagului, forța de câteva momente broasca unei mobile, zise:

— Iată un sertar plin cu hârtii.

Cineva, probabil un bărbat tânăr, urca în fugă scara. Era doctorul Bloch.

Maigret remarcă faptul că medicul legist îl salută scurt, cu o mişcare a capului, evitând să dea mina cu el aşa cum faci cu un coleg.

Capitolul 4

Doctorul Bloch avea pielea prea mată, ochii prea strălucitori, părul negru şi uleios. Probabil că nu pierduse timpul ascultând vorbele curioşilor din stradă sau vorbind cu portăreasa. Janvier nu-i spusese la telefon că femeia fusese asasinată, ci că murise şi că Maigret dorea să-i vorbească.

După ce urcase treptele câte patru o dată, se uită în jur neliniştit. Poate că, înainte de a părăsi cabinetul, îşi făcuse

o injecție? Nu păru mirat că doctorul Bloch nu dă mâna cu el şi nu insistă în acest sens. Atitudinea sa era cea a unui om care se aşteaptă să aibă necazuri.

Dar, imediat ce trecu pragul dormitorului, păru să se simtă uşurat. Contesa fusese sugrumată. Asta nu-l mai privea pe el.

Şi, din acel moment, nu i-au trebuit mai mult de treizeci de secunde ca să devină stăpân pe sine, afişând chiar o aroganță puțin cam arțăgoasă.

— De ce am fost chemat eu, şi nu alt medic?

Întrebă el mai întâi, vrând parcă să tatoneze terenul.

— Pentru că portăreasa ne-a spus că sunteți medicul acestei femei.

— Am văzut-o doar de câteva ori.

— Pentru ce boală?

Bloch se întoarse spre confratele său, vrând parcă să spună că acesta ştia la fel de bine ca şi el.

— Presupun că v-ați dat seama că se droga?

Când exagera cu doza, avea crize de depresie, cum se întâmplă deseori, şi, cuprinsă de panică, mă chemă la ea. Îi era tare frică să nu moară.

— O cunoaşteți de mult timp?

— M-am instalat în cartier doar de trei ani.

Nu avea mai mult de treizeci de ani. Maigret ar fi jurat că era celibatar şi că îşi injectase şi el morfină imediat ce începuse să practice, poate chiar de la Şcoala de Medicină. Nu alesese întâmplător Montmartre şi nu era greu să-ți imaginezi din ce mediu îşi recruta clientelă.

Nu avea să ajungă prea departe, era evident. Şi el era o pasăre pândita de pisică!

— Ce ştiți despre ea?

— Numele şi adresa, care figurează în fişele mele. Şi că se droga de cincisprezece ani.

— Ce vârstă are?

— Patruzeci şi opt sau patruzeci şi nouă de ani.

Abia dacă îți venea să crezi când vedeai corpul acela descărnat, culcat de-a curmezişul patului, cu părul rar şi incolor.

— Nu sunt rare cazurile în care o morfinomană se dedă şi băuturii?

— Se mai întâmplă.

Mâinile lui aveau un tremur uşor, precum ale beţivilor dimineața, şi un tic îi întindea din când în când buzele într-o parte.

— Presupun că ați încercat să o dezintoxicați?

— Da, la început. Era un caz aproape disperat!

N-am reuşit. Nu mă chemă cu săptămânile.

— Nu i se întâmpla să vă cheme pentru că ducea lipsă de drog şi avea nevoie cu orice preț?

Bloch aruncă o privire spre confratele său. Nu avea rost să mintă. Cadavrul şi apartamentul indicau foarte clar acest lucru.

— Presupun că nu e cazul să vă țin un curs.

Ajuns la un anumit punct, un intoxicat nu mai poate, fără să se expună unui risc cât se poate de serios, să se mai lipsească de drog. Nu ştiu de unde îşi-l procura ea. N-am întrebat-o. Cred că de două ori, când am venit, am găsit-o parcă halucinată, pentru că nu i se livrase ceea ce aştepta, şi atunci i-am făcut o injecție.

— Nu v-a spus niciodată nimic despre viața ei, despre familie, despre originile sale?

— Ştiu doar că a fost într-adevăr căsătorită cu un conte von Farnheim care, cred, era austriac şi mult mai în vârstă decât ea. A locuit cu el pe Coastă de Azur, într-o vilă mare la care i se întâmpla să facă aluzie din când în când.

— Încă o întrebare. Vă plătea onorariul cu cecuri?

— Nu, bancnote.

— Bănuiesc că nu ştiți nimic de prietenii ei, de relațiile pe care le avea sau de furnizori?

— Absolut nimic.

Maigret nu insistă.

— Vă mulțumesc. Sunteți liber.

Nici acum nu voia să fie de față la sosirea celor de la Parchet şi mai ales să fie obligat să răspundă jurnaliştilor, care aveau să-şi facă apariția curând, aşa că se grăbea să scape de atmosfera aceea sufocanta şi deprimantă.

Îi dădu instrucțiuni lui Janvier şi se întoarse cu maşina la Quai des Orfèvres, unde îl aştepta un mesaj de la doctorul Paul, medicul legist, care îl ruga să-l sune.

— Tocmai fac raportul, pe care îl vei primi mâine dimineață, îi zise medicul cu barbă frumoasă, pe care îl mai aştepta o autopsie în seara aceea. Voiam să-ți semnalez două detalii, pentru că s-ar putea să aibă importanță pentru anchetă. Mai întâi, după toate probabilitățile, fata nu are douăzeci şi patru de ani cum spune fişa. Medical vorbind, abia dacă are douăzeci.

— Eşti sigur?

— Aproape sigur. În plus, a avut un copil. Asta e tot ce ştiu. În ceea ce priveşte asasinatul, autorul e o persoană foarte viguroasă.

— Ar putea să fie şi o femeie?

— Nu cred, doar dacă e la fel de solidă ca un bărbat.

— Încă nu ți s-a spus nimic de a doua crimă?

Cu siguranță că vei fi chemat pe strada Victor Massé.

Doctorul Paul mormăi ceva despre o cină în oraş şi cei doi bărbați închiseră.

Ziarele de după-amiază publicaseră fotografia tinerei Arlette şi, ca de obicei, se primiseră deja câteva telefoane. Două-trei persoane aşteptau în anticameră. De ele se ocupă un inspector, iar Maigret se duse să ia masa de seară acasă, unde soția lui, care citise ziarul, nu se aştepta să-l vadă sosind.

Ploua întruna. Avea hainele ude, aşa că se schimbă.

— Mai pleci?

— Probabil că voi lipsi o bucată de noapte.

— Aţi găsit-o pe contesă?

Căci ziarele nu vorbeau încă de moartă din apartamentul de pe strada Victor Masse.

— Da. Sugrumată.

— Să nu răceşti! La radio a spus că va fi îngheţ şi că probabil mâine va fi polei.

Bău un păhărel de tărie şi merse până în Piaţa

Republicii, ca să respire aerul curat.

Primul gând fusese să-l lase pe tânărul Lapointe să se ocupe de Arlette, dar, după ce se mai gândise, i se păruse o cruzime şi îi încredinţase până la urmă această treabă lui Janvier.

Şi probabil că Janvier trudea din greu. Luase cu el o fotografie a dansatoarei şi mergea, din imobil în imobil, prin tot cartierul Montmartre, interesându-se mai ales la micile hoteluri care ofereau camere cu ora.

Fred, la Picratt's, îl lăsase să înţeleagă că lui Arlette i se mai întâmpla, ca şi celorlalte, să plece cu un client după ora închiderii. Portăreasa imobilului de pe strada Notre-Dame-de-Lorette îi spusese că nu aducea pe nimeni acasă. Probabil că nu se ducea nici prea departe. Iar dacă avea un amant permanent, poate că îşi dădeau întâlnire la hotel.

Cu aceeaşi ocazie, Janvier îi întreba pe oameni şi despre un anume Oscar, despre care nu ştia nimic, al cărui nume fusese pronunţat o singură dată de tânăra femeie. De ce mai târziu păruse să regrete şi fusese mult mai puţin explicită?

Din lipsă de personal disponibil, Maigret îl lăsase pe inspectorul Lognon în apartamentul de pe strada Victor Massé, unde probabil cei de la Identitatea Judiciară îşi terminaseră treaba, iar cei de la Parchet poate că fuseseră în timp ce el era la masă.

Când ajunse la Quai des Orfèvres, unde cele mai multe birouri erau în beznă, îl găsi pe Lapointe în marea încăpere

a inspectorilor, cercetând hârtiile luate din sertarul contesei. Primise sarcina să le cerceteze.

— Ai găsit ceva, băiete?

— N-am terminat. Toate sunt amestecate şi e greu să te descurci. În plus, fac şi verificări în acelaşi timp. Am dat deja câteva telefoane. Printre altele, aştept un răspuns de la Brigada Mobilă din Nisa.

Arătă o ilustrată care reprezenta o proprietate mare şi luxoasă ce domina Golful îngerilor. Casă, de un stil oriental de prost-gust, inclusiv cu minaret, era înconjurată de palmieri, iar numele ei era scris într-un colţ: Oază.

— Conform documentelor, explică el, aici locuia cu soţul ei în urmă cu cincisprezece ani.

— Înseamnă că avea pe atunci mai puţin de treizeci şi cinci de ani.

— Iată o fotografie cu ea şi contele la vremea aceea.

Era o fotografie făcută de un amator. Amândoi erau în picioare în faţa porţii vilei şi femeia ţinea în lesă doi ogari ruseşti imenşi.

Contele von Farnheim era un bărbat mic de statură, slab, cu barbişon alb, îmbrăcat elegant şi purtând monoclu. Cea de lângă el era o femeie frumoasa, durdulie, după care probabil că bărbaţii întorceau capul.

— Ştii unde s-au căsătorit?

— La Capri, cu trei ani înainte de a fi făcută această fotografie.

— Ce vârstă avea contele?

— Şaizeci şi cinci de ani în momentul căsătoriei.

Au fost căsătoriţi doar trei ani. El a cumpărat Oază imediat după întoarcerea din Italia.

Erau acolo tot felul de hârtii: facturi îngălbenite, paşapoarte cu multe vize, cărţi de joc de la Cazinoul din Nişă şi de la Cazinoul din Cannes, chiar şi un pachet de scrisori pe care Lapointe nu avusese încă timp să-l cercete-

ze. Scrisul era ascuțit, cu câteva caractere germane, şi toate epistolele erau semnate Hans.

— Îi ştii numele de fată?

— Madeleine Lalahde. S-a născut în La Roche-sur-Yon, în Vandeea, şi a făcut un timp figurație la Casino de Paris.

Lapointe aproape că socotea această sarcină un fel de pedeapsă.

— Nu s-a găsit nimic? întrebă el, după un moment de tăcere.

Era clar că se gândea la Arlette.

— De asta se ocupă Janvier. Şi o să mă ocup şi eu.

— Vă duceți la Picratt's?

Maigret dădu afirmativ din cap. În biroul vecin, îl găsi pe inspectorul care primea telefoanele şi pe vizitatorii ce aveau legătură cu identificarea dansatoarei.

— Încă nimic palpabil. Tocmai am condus o bătrâna, care părea sigură de ea, la Institutul Medico-Legal. Jură, chiar şi în fața cadavrului, că era fiica ei, dar funcționarul de acolo a recunoscut-o. E o nebună. De mai bine de zece ani pretinde că recunoaşte toate cadavrele de femei care ajung acolo.

De data asta, meteorologii avuseseră dreptate: când ieşi afară, era mai frig, că iarna, şi Maigret îşi ridică gulerul pardesiului. Ajunse prea devreme în Montmartre. Era puțin trecut de unsprezece şi viața de noapte nu începuse; oamenii erau încă înghesuiți în teatre şi cinematografe, cabaretele abia îşi aprindeau firmele luminoase, iar portarii în livrea nu îşi luaseră încă postul în primire.

Intră mai întâi la bărulețul din colțul străzii Douai, unde fusese de nenumărate ori, şi patronul îl recunoscu. Tocmai preluase serviciul, pentru că şi el lucra noaptea. Soția lui se ocupa de bar în timpul zilei, cu o echipă de chelneri, iar el o schimbă seara, astfel încât se întâlneau doar atunci.

— Cu ce vă servesc, domnule comisar?

Maigret zări imediat un personaj pe care patronul părea că i-l arată cu coada ochiului: era, fără doar şi poate, Lăcustă. Stătea în picioare, abia trecând de tejghea, şi bea un sirop de mentă cu apă.

Îl recunoscuse şi el pe comisar, dar se prefăcea că citeşte ziarul de curse, pe care făcea însemnări cu creionul.

L-ai fi putut lua drept jocheu, pentru că avea probabil greutatea potrivită. Când îl priveai de aproape, descopereai cu jenă că acel corp de copil avea un cap cu o faţă ridată şi ten cenuşiu, tern, iar ochii, extrem de vioi şi mobili, păreau că văd totul, precum cei ai unor animale permanent în alertă.

Nu purta uniforma, ci un costum ce părea al unui puşti dus la prima împărtăşanie.

— Erai aici ieri pe la patru dimineaţa? îl întrebă Maigret pe patron, după ce comandă un pahar de calvados.

— Ca în fiecare noapte. Am văzut-o. Am aflat.

Am citit în ziar.

Cu oamenii ăştia era uşor. Câţiva muzicanţi beau o cafea cu frişca înainte de a intra în serviciu. Mai erau şi doi sau trei „băieţi răi", cunoscuţi de comisar, care încercau să ia un aer nevinovat.

— Cum era?

— Ca totdeauna la ora aia.

— Venea în fiecare noapte?

— Nu. Din când în când. Când considera că nu-şi făcuse plinul. Bea un pahar-două, ceva tare, înainte să se ducă la culcare; nu stătea mult.

— Nici noaptea trecută?

— Părea destul de agitată, dar nu mi-a spus nimic. Cred că n-a vorbit cu nimeni, doar cât a comandat.

— Nu se afla în bar un om mai în vârstă, mic şi solid, cu părul cărunt?

Maigret evitase să pomenească de Oscar în faţa jurnaliştilor, aşa că ziarele nu scriseseră nimic în privinţa asta.

Dar îl întrebase pe Fred, şi poate că Fred vorbise cu Lăcustă, care...

— Nimic de felul ăsta, răspunse patronul, poate puțin prea sigur pe el.

— Îl cunoşti pe un anume Oscar?

— Probabil că sunt o mulțime de Oscar în cartier, dar nu-mi amintesc de nici unul cu semnalmentele astea.

Maigret făcu doar doi paşi şi ajunse lângă Lăcustă.

— N-ai nimic să-mi spui?

— Nimic deosebit, domnule comisar.

— Ai stat toată noaptea în uşă la Picratt's?

— Aproape. M-am dus doar de două-trei ori până la capătul străzii Pigalle ca să împart reclame. Am venit şi aici ca să cumpăr țigări pentru un american.

— Nu-l cunoşti pe Oscar?

— N-am auzit niciodată de el.

Nu era genul de tip care să se lase impresionat de poliție, nici de altcineva. Probabil înadins vorbea cu un accent de mahala pronunțat şi făcea pe puştanul, ca să-şi amuze clienții.

— Nu-l cunoşteai nici pe prietenul lui Arlette?

— Avea un prieten? Acum aud prima dată.

— N-ai văzut niciodată pe cineva aşteptând-o la ieşire?

— S-a mai întâmplat. Clienți.

— Pleca împreună cu ei?

— Nu totdeauna. Uneori nu reuşea să le facă vânt şi venea aici ca să scape de dânşii.

Patronul, care asculta fără jenă, dădu aprobator din cap.

— Nu ți s-a întâmplat s-o întâlneşti în timpul zilei?

— Dimineața dorm şi după-amiaza sunt la curse.

— Nu avea nici o prietenă?

— Era amică cu Betty şi Tania. Dar nu cine ştie ce. Cred că ea şi Tania nu se prea înghițeau.

— Nu ți-a cerut niciodată să-i faci rost de droguri?

— Pentru ce?

— Pentru ea.

— Nici vorbă. Îi plăcea să bea un pahar, poate chiar două-trei, dar nu cred că s-a drogat vreodată.

— Pe scurt, nu. ştii nimic.

— Doar că era cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o.

Maigret avu o ezitare, privindu-l pe pitic din cap şi până în picioare.

— Te-ai culcat cu ea?

— De ce nu? M-am culcat şi cu altele, nu doar puştoaice, ci şi cliente cu pungă plină.

— E adevărat, interveni patronul. Nu ştiu ce au, dar toate sunt înnebunite după el. Le-am văzut venind să-l aştepte aici spre ziuă o oră sau chiar mai mult, şi nu sunt bătrâne sau nasoale!

Gura mare a piticului se întinse precum cauciucul, afişând un zâmbet încântat şi sardonic.

— Poate că există un motiv, zise el, făcând un gest obscen.

— Te-ai culcat cu Arlette?

— Dacă vă spun.

— Des?

— Măcar o dată.

— Ea ți-a propus?

— A văzut că voiam.

— Unde s-a întâmplat?

— Nu la Picratt's, bineînțeles. Cunoaşteți hotelul Moderne, de pe strada Blanche?

Era un hotel care închiria camere cu ora, bine cunoscut de poliție.

— Ei bine, acolo!

— Avea temperament?

— Ştia meserie.

— Îi făcea plăcere?

Lăcustă dădu din umeri.

— Chiar când nu simt plăcere, femeile se prefac, şi cu cât simt mai puțină, cu atât mai mult se simt obligate să se prefacă.

— Era beată în noaptea aia?

— Era ca totdeauna.

— Şi cu patronul?

— Cu Fred? V-a spus el?

Se gândi un moment şi îşi goli cu gravitate paharul.

— E o chestie care nu mă priveşte, zise el în cele din urmă.

— Crezi că avea o slăbiciune pentru ea?

— Toți aveau.

— Şi tu?

— V-am spus ce aveam de spus. Acum, dacă vreți neapărat, glumi el, pot să vă şi desenez. Mergeți la Picratt's?

Maigret plecă spre localul de noapte, fără să-l aştepte pe Lăcustă, care urma să-şi ia postul în primire. Firma roşie era aprinsă. Fotografiile cu Arlette încă nu fuseseră scoase din vitrină. La fereastră era o perdea, ca şi în fața geamurilor uşii.

Nu se auzea muzică.

Maigret intră şi îl văzu mai întâi pe Fred, în smoching, care aranja sticlele la bar.

— Mă gândeam eu că o să veniți, zise el. E adevărat că a fost descoperită o contesă sugrumată?

Nu era de mirare că ştia, pentru că totul se petrecuse în cartier. Poate că ştirea fusese dată chiar la radio.

Doi muzicanți, unul foarte tânăr, cu părul pomădat, şi un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu aer trist şi bolnăvicios, stăteau pe estradă şi îşi încercau instrumentele. Un chelner făcea ultimele aranjamente în sală. Nu o zărea pe Rose, dar era probabil în bucătărie sau poate că încă nu coborâse.

Pereții erau vopsiți în roşu, iar iluminatul era de un roz intens şi, în acea lumină, obiectele şi oamenii îşi pierdeau

ceva din realitatea lor. Aveai impresia - cel puțin asta era senzația lui Maigret - că te aflai în camera de developat a unui fotograf.

Aveai nevoie de puțin timp să te obişnuieşti. Ochii păreau mai închişi la culoare, mai strălucitori, în timp ce contururile buzelor dispăreau, şterse de lumină.

— Dacă rămâneți, dați pardesiul şi pălăria soției mele. O găsiți în spate.

Şi strigă:

— Rose!

Femeia ieşi din bucătărie, îmbrăcată cu o rochie de satin negru, peste care purta un şorț brodat.

Luă cu ea pardesiul şi pălăria.

— Presupun că nu vreți să stați imediat la masă?

— Femeile au sosit?

— Coboară imediat. Se schimbă. Nu avem cabine pentru artişti, aşa că se folosesc de dormitorul şi de toaleta noastră. Să ştiți că m-am gândit bine la întrebările pe care mi le-ați pus dimineață. Am vorbit şi cu Rose. Amândoi suntem siguri că Arlette nu a aflat de contesă de la clienți. Vino aici, Deşire.

Era chel, doar cu un fel de coroană de păr în jurul capului, şi semăna cu chelnerul de pe afişele unei mari mărci de băuturi alcoolice. Probabil că ştia asta, fiindcă se străduia să păstreze asemănarea şi chiar îşi lăsase favoriții să-i crească.

— Poți să-i vorbeşti deschis domnului comisar.

Ai servit clienți la masa 4 noaptea trecută?

— Nu, domnule.

— Ai văzut doi bărbați împreună care să fi stat aici un timp, dintre care unul scund şi mai în vârstă?

Şi Fred adăugă, după ce îi aruncă o privire lui Maigret:

— Cineva cam ca mine?

— Nu, domnule.

— Cu cine a vorbit Arlette?

— A stat destul de mult timp cu tânărul ei. Apoi a băut câteva pahare la masa americanilor. Atât. La sfârşit, s-a aşezat la masă cu Betty şi mi-au comandat coniac. E trecut în contul ei. Puteţi controla. A băut două pahare.

O femeie brunetă ieşi şi ea din bucătărie şi, după o privire profesională aruncată spre sala pustie, unde singurul străin era Maigret, se îndreptă spre estradă, se aşeză la pian şi începu să vorbească cu glas scăzut celor doi bărbaţi din orchestră. Toţi trei priviră în direcţia comisarului. Apoi femeia le dădu tonul celorlalţi. Cel mai tânăr cânta câteva note la saxofon, celălalt se instală la baterie şi, după câteva clipe, începură să cânte o melodie de jazz.

— Oamenii care trec e bine să audă muzică, îi explică Fred. Poate că încă o jumătate de oră nu va veni nimeni, dar clienţii nu trebuie să găsească localul fără muzică, nici oameni încremeniţi ca la muzeul figurilor de ceară. Cu ce vă servesc? Dacă luaţi loc, aş prefera să fie o sticlă de şampanie.

— Mai bine un pahar de coniac.

— Am să vă pun coniac în pahar şi o să aşez şampania alături. În principiu, mai ales la începutul nopţii, servim doar şampanie. Înţelegeţi?

Îşi făcea meseria cu o satisfacţie vizibilă, ca şi cum ar fi fost o împlinire a visului vieţii sale. Nu-i scăpa nimic. Soţia să se aşezase deja pe un scaun în capătul sălii, în spatele orchestrei, şi părea că-i plăcea şi ei. Probabil că visaseră de mult să aibă afacerea lor şi treaba asta continuă să fie pentru ei un fel de joc.

— Uitaţi, vă aşezaţi la 6, unde stătea Arlette cu iubitul ei. Dacă vreţi să vorbiţi cu Tania, aşteptaţi să se cânte o java[2]. În acel moment, Jean-Jean ia acordeonul şi ea lăsă pianul. Înainte, aveam o pianistă. Pe urmă, când am angajat-o şi am aflat că ştie să cânte la pian, mi-am zis că pot face o

[2] Dans francez în trei timpi foarte popular într-o anumită perioadă (n.t.).

economie folosind-o în orchestră. Uitați, coboară Betty! Să v-o prezint?

Maigret se aşezase în separeu, ca un client, şi Fred i-o aduse pe tânăra cu păr roşcat, care purta o rochie cu paiete şi reflexe albastre.

— Domnul comisar Maigret, care se ocupă de moartea lui Arlette. Nu trebuie să-ți fie frică. E un om corect.

Poate că ar fi fost drăguță dacă n-ai fi simțit că era dură şi musculoasă ca un bărbat. Aproape că ai fi putut să o iei drept un adolescent travestit, şi asta era jenant. Chiar şi vocea o avea joasă şi puțin răguşită.

— Vreți să mă aşez la masa dumneavoastră?

— Te rog. Bei ceva?

— Deocamdată, nu. Desire o să-mi aducă un pahar, ca să-l am în față. E de-ajuns.

Părea obosită, preocupată. Era greu să crezi că se afla acolo ca să-i aţâţe pe bărbați, şi probabil că nici ea nu-şi făcea prea multe iluzii.

— Eşti belgiancă? o întrebă el, din cauza accentului.

— Sunt din Anderlecht, de lângă Bruxelles. Înainte de a veni aici, făceam parte dintr-o trupă de acrobați. Am început de tânără, tata lucra într-un circ.

— Ce vârstă ai?

— Douăzeci şi opt. Sunt prea ruginită ca să-mi mai fac meseria şi am început să dansez.

— Eşti căsătorită?

— Am fost, cu un jongler care m-a părăsit.

— Ai plecat împreună cu Arlette noaptea trecută?

— Ca în fiecare noapte. Tania locuieşte pe lângă gara Saint-Lazare şi coboară strada Pigalle. E totdeauna gata înaintea noastră. Eu stau la doi paşi şi obişnuiam să mă despart de Arlette la colțul străzii Notre-Dame-de-Lorette.

— Nu s-a dus direct acasă?

— Nu. I se mai întâmpla. Se prefăcea că o ia la dreapta, apoi, după ce dispăream, o auzeam luând-o înapoi ca să bea un păhărel la bărulețul de pe strada Douai.

— De ce se ferea de tine?

— În general, celor care beau nu le place să fie văzuți cum aleargă după ultimul pahar de băutură.

— Bea mult?

— A băut două pahare de coniac înainte de plecare, cu mine, şi mai băuse deja destul de multă şampanie. Sunt sigură că băuse chiar şi înainte de a veni.

— Avea necazuri?

— Poate că da, dar nu mi-a spus. Cred mai curând că era dezgustată.

Poate că şi Betty era puțin dezgustată, pentru că spunea asta pe un ton posac, cu o voce monotonă, indiferentă.

— Ce ştii despre ea?

Doi clienți tocmai intraseră, un bărbat şi o femeie, pe care Desire încerca să-i ducă la o masă.

În fața sălii goale, ezitară şi se consultară din priviri. Apoi bărbatul zise, jenat:

— Ne întoarcem.

— Unii care au greşit numărul, zise calm Betty. Nu-s pentru noi.

Încercă să zâmbească.

— Mai e o oră bună până să înceapă treaba.

Uneori începem programul cu doar trei clienți ca spectatori.

— De ce alesese Arlette meseria asta?

Ea îl privi îndelung şi murmură:

— Am întrebat-o şi eu de câteva ori. Nu ştiu.

Poate că-i plăcea.

Aruncă o privire la fotografiile de pe pereți.

— Ştiți în ce consta numărul ei? Poate că n-au să mai găsească pe nimeni care să-l facă aşa de bine ca ea. Pare uşor. Toate am încercat. Pot să vă spun că e al naibii de

complicat. Pentru că, dacă nu e făcut cum se cuvine, capătă imediat un aer vicios.

Chiar trebuie să pară că îl faci din plăcere.

— Aşa părea Arlette?

— M-am întrebat uneori dacă n-o făcea pentru asta! Nu pentru că dorea bărbații. E foarte posibil să nu fi fost ăsta motivul. Dar simțea nevoia să-i excite, să-i țină cu sufletul la gură. După ce termină şi se întorcea în bucătărie - care ne serveşte drept culise, pentru că pe acolo trecem când ne ducem să ne schimbăm -, după ce termină, zic, întredeschidea uşa ca să vadă ce efect produsese, că actorii care privesc prin gaura cortinei.

— Nu era îndrăgostită de nimeni?

Tânăra nu spuse nimic un moment.

— Poate, răspunse ea în cele din urmă. Ieri dimineața aş fi zis că nu. Noaptea trecută, după ce tânărul ei a plecat, părea nervoasă. Mi-a spus că, la urma urmelor, era o proastă. Am întrebat-o de ce.

Mi-a răspuns că numai de ea depindea ca asta să se schimbe. „Ce anume?" am întrebat. „Totul!

M-am săturat." „Vrei să pleci de la local?" Vorbeam încet, din cauza lui Fred, care ar fi putut să ne audă. A răspuns: „Nu e doar localul pe lumea asta!"

Băuse, ştiu, dar sunt convinsă că ceea ce spunea avea un sens. „Ți-a propus să te întrețină?" A dat din umeri şi n-a mai vrut să vorbească despre asta.

„N-ai înțelege." Aproape că ne-am certat şi i-am spus că nu sunt chiar atât de proastă pe cât credea, că şi eu trecusem prin asta.

În acel moment, Lăcustă conducea înăuntru, cu un aer triumfător, nişte clienți serioşi. Erau trei bărbați şi o femeie. Bărbații erau vizibil străini, oameni veniți la Paris probabil pentru afaceri sau la un congres, fiindcă aveau un aer important. Pe femeie o culeseseră Dumnezeu ştie de

unde, probabil de pe terasa unei cafenele, şi era puțin stingherită.

Fred îi făcu cu ochiul lui Maigret, îi aşează la 4 şi le prezentă o listă imensă de băuturi, pe care erau trecute toate felurile de şampanie imaginabile.

Probabil că în pivnița localului nu se găseau nici un sfert dintre ele, iar Fred le recomanda o marcă total necunoscută la care probabil câştiga un beneficiu de trei sute la sută.

— Trebuie să mă pregătesc pentru numărul meu, zise Betty, oftând. Să nu vă aşteptați la cine ştie ce, dar pentru ei e totdeauna foarte bun. Vor doar să vadă nişte pulpe goale!

Orchestra cânta o java, iar Maigret îi făcu un semn Taniei, care coborâse de pe estradă, să vină la masa lui. Fred o îndemnă cu privirea să se ducă.

— Vreți să vorbiți cu mine?

În pofida numelui, nu avea accent rusesc, şi comisarul află că se născuse pe strada Mouffetard.

— Stai jos şi spune-mi ce ştii despre Arlette.

— Nu eram prietene.

— De ce?

— Pentru că nu-mi plăceau fasoanele ei.

Scurt! Era o ființă care nu se considera lipsită de importanță, iar Maigret nu o impresionă deloc.

— V-ați luat la harță?

— Nici măcar.

— Nu vă vorbeați deloc?

— Cât mai puțin posibil. Era geloasă.

— Pe cine?

— Pe mine. Nu concepea că şi alta putea să fie interesantă. Numai ea era pe lume. Nu-mi place asta. Nu era în stare nici măcar să danseze, nu luase lecții. Tot ce putea să facă era să se dezbrace şi, dacă nu le-ar fi arătat totul, numărul ei n-ar fi existat.

— Eşti dansatoare?

— La doisprezece ani urmam deja un curs de dans clasic.

— Asta dansezi aici?

— Nu. Aici interpretez dansuri ruseşti.

— Arlette avea un iubit?

— Cu siguranță, dar probabil că avea motive întemeiate să nu se mândrească cu el. De aceea nu pomenea niciodată de asta. Pot să spun doar că era unul bătrân.

— De unde ştii?

— Ne dezbrăcăm împreună, la etaj. Am văzut de câteva ori vânătăi pe corpul ei. Încerca să le ascundă sub un strat de cremă, dar am ochi buni.

— Ai întrebat-o de unde le avea?

— O singură dată. Mi-a răspuns că a căzut pe scară. Dar nu cădea în fiecare săptămână pe scară!

După poziția vânătăilor, am înțeles. Numai bătrânii au astfel de vicii.

— Când le-ai remarcat prima dată?

— În urmă cu şase luni, aproape imediat după ce am debutat aici.

— Şi chestia asta a continuat?

— Nu mă uitam la ea în fiecare seară, dar mi s-a întâmplat să zăresc deseori vânătăile. Mai aveți ceva să-mi spuneți? Trebuie să mă duc la pian.

Imediat ce se aşeză la pian, luminile se stinseră şi un reflector lumină ringul de dans, pe care apăru Betty Bruce. Maigret auzi voci în spatele lui, voci de bărbați care încercau să se exprime în franceză şi o voce de femeie care îi învăța cum să pronunțe:

„Vrei să te culci cu mine?"

Râdeau, încercau unul după altul:

— Vrrei să...

Fără o vorbă, Fred, al cărui plastron se vedea bine în întuneric, veni şi se aşeză la masă în fața comisarului. Mai mult sau mai puțin în ritmul muzicii, Betty Bruce ridica un

picior, foarte drept, deasupra capului, sărea pe celălalt, cu maioul întins şi cu un zâmbet crispat pe buze, apoi cădea în şpagat.

Capitolul 5

Când soția îl trezi, aducându-i ceaşca de cafea, Maigret simți mai întâi că nu dormise îndeajuns şi că îl durea capul, apoi deschise ochii mari şi se întrebă de ce doamna Maigret părea foarte bine dispusă, ca şi cum pregătea o surpriză plăcută.

— Priveşte! zise ea, când el apucă ceaşca cu degetele încă moleşite de somn.

Trase de cordonul perdelelor şi el văzu că ningea.

— Nu-ți pare bine?

Îi părea bine, bineînțeles, dar după gura cleioasă îşi dădea seama că băuse mai mult decât crezuse.

Asta probabil pentru că Desire, chelnerul, deschisese sticla de şampanie aflată acolo, în principiu, doar de formă, iar Maigret, fără să-şi dea seama, îşi turnase din ea între două pahare de coniac.

— Nu ştiu dacă o să reziste, dar e mai vesel decât atunci când plouă.

În realitate, lui Maigret nu-i păsa dacă timpul era vesel sau nu. Lui îi plăcea oricum. Îi plăceau mai ales extremele, de care scriu ziarele a doua zi, ploile diluviene, tornadele, gerurile mari şi căldurile toride. Zăpada îi făcea şi ea plăcere, pentru că îi amintea de copilărie, dar se întreba cum putea soția lui să o găsească veselă la Paris, mai ales în acea dimineață. Cerul era şi mai plumburiu decât în ajun,

iar albul fulgilor de nea făcea să pară şi mai negre acoperişurile lucitoare, scoţând în evidenţă culorile triste şi murdare ale caselor, precum şi curăţenia îndoielnică a perdelelor de la majoritatea ferestrelor.

Nu reuşi imediat, în timp ce lua micul dejun şi se îmbrăca, să-şi ordoneze amintirile de seara trecură. Dormise puţin. Când plecase de la Picratt's, la ora închiderii, era cel puţin patru şi jumătate dimineaţa şi i se păruse necesar să o imite pe Arlette, ducându-se să bea un păhărel la bărulețul de pe strada Douai.

I-ar fi fost greu să rezume în câteva cuvinte tot ce aflase. Deseori rămăsese singur în separeu, trăgând calm din pipă, privind ringul sau clienţii, în lumină ciudată care te transporta în afara vieţii reale.

În fond, ar fi putut să plece mai devreme. Zăbovise din lene şi pentru că atmosfera avea ceva care îl reţinea, pentru că îl distra să urmărească oamenii, felul în care se mişcau patronul, Rose şi fetele.

Era o mică lume care nu cunoştea, ca să zicem aşa, viaţa pe care o ducea restul lumii. Fie că era vorba de Desire, de cei doi muzicanţi sau de ceilalţi, toţi se duceau la culcare când ceasurile deşteptătoare începeau să sune prin case şi îşi petreceau în pat cea mai mare parte a zilei. Arlette trăise astfel, începând să se trezească cu adevărat doar în lumină roşiatică de la Picratt's şi întâlnind doar bărbaţi care băuseră prea mult şi pe care Lăcustă îi găsea la ieşirea din alte localuri.

Maigret asistase la jocul lui Betty, care, conştientă de atenţia lui, părea că înadins îi arăta tot ce putea, făcându-i uneori cu ochiul.

Pe la trei sosiseră doi clienţi, exact când îşi terminase numărul şi urcase să se îmbrace. Erau ameţiţi rău de tot, şi pentru că localul, în acel moment, era prea liniştit, Fred se îndreptase spre bucătărie. Probabil urcase să-i spună lui Betty să coboare imediat.

Ea îşi reîncepuse dansul, dar, de data asta, doar pentru cei doi bărbaţi, ridicându-şi piciorul sub nasul lor şi sfârşind cu o sărutare pe chelia unuia dintre ei. Înainte de a se duce să se schimbe, se aşezase pe genunchii celuilalt şi băuse o gură de şampanie din cupa lui.

Oare tot aşa făcea şi Arlette? Poate cu mai multă subtilitate?

Vorbeau puțin, foarte puțin, franceza. Ea le repeta:

— Cinci minute... Cinci minute... Eu vin înapoi...

Le arătase cinci degete şi, într-adevăr, se întorsese după câteva clipe, îmbrăcată în rochia ei cu paiete, şi îl chemase hotărâtă pe Desire ca să le servească încă o sticlă de şampanie.

Tania era şi ea ocupată cu un client singur, trist la băutură, care, ținându-şi mâna pe genunchiul ei gol, probabil că îi făcea confidențe despre viața lui conjugală.

Mâinile celor doi olandezi îşi schimbau locul, dar totdeauna undeva pe corpul lui Betty. Râdeau zgomotos, deveneau din ce în ce mai roşii la față, iar sticlele se înşirau una după alta pe masa lor, fiind aşezate dedesubt după ce se goleau. Până la urmă, Maigret înțelese că unele dintre acele sticle goale nu fuseseră niciodată servite pline. Asta era şmecheria. Fred recunoştea din priviri.

La un moment dat, Maigret se dusese la toaletă.

În prima încăpere puteai găsi piepteni, perii, pudră de orez şi farduri aşezate pe o policioară, iar Rose venise după el acolo.

— M-am gândit la un detaliu care s-ar putea să vă folosească, zisese ea. Exact când v-am văzut intrând aici. Pentru că, de cele mai multe ori, aici îmi fac confidențe femeile, când se aranjează.

Arlette nu era vorbăreață, totuşi mi-a spus unele lucruri, iar pe altele le-am ghicit.

Îi întinse un săpun şi un prosop curat.

— Cu siguranță că nu provenea din același mediu ca noi ceilalți. Nu mi-a vorbit de familia ei și cred că nu vorbea nimănui despre asta, dar a făcut de câteva ori aluzie la mănăstirea unde a fost crescută.

— Vă amintiți ce-a spus?

— Când i se vorbea de o femeie dură, rea, mai ales de unele femei care par bune în față și în spate fac rău, murmura - și înțelegeai că avea o greutate pe suflet: „Seamănă cu maica Eudice". Am întrebat-o cine era și mi-a spus că era ființa pe care o ura cel mai mult pe lume și care îi făcuse cel mai mult rău. Era starețа mănăstirii și nu putea s-o sufere pe Arlette. Îmi mai amintesc niște cuvinte:

„Aș fi devenit rea doar ca s-o înfurii pe ea".

— N-a precizat despre ce mănăstire era vorba?

— Nu, dar nu era departe de mare, pentru că a vorbit de câteva ori de mare ca și cum și-ar fi petrecut acolo copilăria.

Era ciudat. În timp ce vorbeau, Rose îl tratase pe Maigret ca pe un client, îl periase mașinal pe spate și pe umeri.

— Cred că își ura și mama. E o impresie vagă.

Sunt lucruri pe care o femeie le simte. Într-o seară, aveam aici niște oameni bine, porniți să facă turul cabaretelor, îndeosebi soția unui ministru, care chiar că avea aerul unei mari doamne. Părea tristă, preocupată, nu era interesată de spectacol, abia dacă își înmuia buzele în pahar și nu prea asculta ce spuneau însoțitorii ei. Îi cunoșteam povestea și i-am spus lui Arlette, aflată aici, în timp ce își refăcea machiajul: „Merită toată stimă, pentru că a suferit o mulțime de nenorociri una după alta".

Atunci mi-a răspuns, cu răutate: „N-am încredere în oamenii care au avut de suferit, mai ales în femei. Se folosesc de asta ca să-i strivească pe ceilalți". E doar o intuiție, dar aș putea să jur că făcea aluzie la mama ei. N-a vorbit niciodată de tatăl ei. Când pronunța cineva cuvântul ăsta, se uita în altă parte. Asta e tot ce știu. Am crezut totdeauna

că era o fată de familie bună care se revoltase. Astea, sunt cele mai rele, când îşi dau osteneală, şi aşa se explică multe mistere.

— Vă referiți la mânia ei de a excita bărbații?

— Da. Şi la felul în care o făcea. Nu-s nici eu de azi, de ieri. Am făcut meseria asta pe vremuri, ba şi alta, mai rea, iar dumneavoastră ştiți, cu siguranță. Dar nu ca ea. De aceea e de neînlocuit.

Adevăratele profesioniste nu pun niciodată atâta patimă. Uitați-vă la celelalte. Chiar şi atunci când se dezlănțuie, tot simți că nu pun suflet în asta...

Fred venise din când în când să se aşeze la masă lui Maigret şi să schimbe câteva vorbe cu el. De fiecare dată, Desire aducea două coniacuri cu apă, dar comisarul remarcase că cel destinat patronului era totdeauna mai diluat. Băuse, se gândise la Arlette şi la Lapointe, care stătuseră în acelaşi separeu cu o seară înainte.

Inspectorul Lognon se ocupa de contesă, de care Maigret abia dacă era interesat. Cunoscuse multe cazuri de acest gen, femei îmbătrânite, aproape totdeauna singure, aproape totdeauna cu un trecut strălucit, care începeau să consume droguri şi ajungeau să decadă în mod abject. Poate că erau două sute ca ea în Montmartre şi, la eşalonul superior, câteva duzini în apartamentele luxoase de la Passy şi Auteuil.

Pe el îl interesa Arlette, pentru că încă nu reuşea să o claseze, nici să o înțeleagă perfect.

— Avea temperament? îl întrebase pe Fred.

Acesta dăduse din umeri.

— Ştiți, eu nu prea le iau în seamă. Nevastă-mea v-a spus ieri, şi e adevărat. Mă duc după ele în bucătărie sau urc sus când se schimbă. Nu le întreb ce cred, şi asta mă scuteşte de orice consecința.

— Nu ați întâlnit-o şi în afara localului?

— Pe stradă?

— Nu. Vă întreb dacă n-aţi avut vreodată întâlnire cu ea.

Maigret avusese impresia că Fred ezitase şi aruncase o privire spre locul unde stătea soţia lui, în capătul sălii:

— Nu, răspunsese el în cele din urmă.

Minţea. Şi aflase asta imediat ce ajunsese la Quai des Orfèvres, unde întârziase şi ratase raportul. În biroul inspectorilor era agitaţie. Îi telefonă mai întâi şefului, ca să se scuze şi să-i spună că se va duce la el după ce vă sta de vorbă cu oamenii lui.

Când sună, Janvier şi tânărul Lapointe se prezentară în acelaşi timp la uşă.

— Mai întâi Janvier, zise el. Te chem imediat şi pe tine, Lapointe.

Janvier părea la fel de obosit ca el şi era clar că bătuse străzile o parte din noapte.

— Mi-am zis că poate treci pe la Picratt's să schimbăm o vorbă.

— Am vrut. Dar a fost atât de multă treabă, încât nici nu m-am mai culcat.

— L-ai găsit pe Oscar?

Janvier scoase din buzunar o hârtie plină de însemnări.

— Nu ştiu. Nu cred. Am fost aproape la toate hotelurile dintre strada Chateaudun şi bulevardele din Montmartre. Peste tot am arătat fotografia fetei. Unii patroni se prefăceau că n-o cunosc, iar alţii nu ziceau nici da, nici nu.

— Rezultatul?

— În cel puţin zece dintre hoteluri era cunoscută.

— Ai încercat să afli dacă mergea acolo deseori cu acelaşi bărbat?

— Asta e întrebarea pe care am pus-o cel mai insistent. Se pare că nu. De cele mai multe ori, venea pe la patru sau cinci dimineaţa. Tipi ameţiţi rău de tot, probabil clienţi de la Picratt's.

— Stătea mult cu ei?

— Niciodată mai mult de o oră-două.

— Nu ai aflat dacă primea bani pentru asta?

— Când am întrebat, patronii s-au uitat la mine de parcă aş fi fost căzut din lună. La Moderne a venit de două ori cu un tânăr cu părul pomădat, care ducea o cutie de saxofon sub braţ.

— Jean-Jean, care cânta la Picratt's.

— Posibil. Ultima dată a fost acum vreo cincisprezece zile. Cunoaşteţi hotelul Berry de pe stradă Bianche? Nu-i departe de Picratt's, şi nici de stradă Notre-Dame-de-Lorette. S-a dus acolo deseori.

Patroana e dezlegată la limbă, pentru că a mai avut necazuri cu noi în legătură cu nişte minore şi vrea să fie bine văzută. Arlette a intrat acolo într-o după-amiază, în urmă cu câteva săptămâni, cu un bărbat mic de statură şi lat în spate, care avea părul cărunt la tâmple.

— Femeia nu-l cunoaşte?

— I se pare că l-a mai văzut, dar nu ştie cine e.

Pretinde că e cu siguranţă cineva din cartier. Au stat în cameră până la nouă seara. Lucrul ăsta a mirat-o, pentru că Arlette nu venea aproape niciodată în cursul zilei, nici seara, şi mai ales pentru că de obicei plecă foarte repede.

— Vezi cum faci rost de o fotografie a lui Fred Alfonsi şi arată-i-o.

Janvier, care nu-l cunoştea pe patronul de la Picratt's, se încruntă gânditor.

— Dacă e el, înseamnă că Arlette l-a întâlnit şi în altă parte. Staţi să-mi văd însemnările. La hotelul Lepic, de pe strada Lepic. Acolo m-a primit un bărbat cu un singur picior, care îşi petrece nopţile citind romane şi pretinde că nu poate să doarmă pentru că îl doare piciorul. Omul a recunoscut-o. A fost acolo de mai multe ori, mai ales cu cineva pe care l-a zărit deseori la piaţa Lepic, dar căruia nu-i cunoaşte numele. Un bărbat mic şi solid care, pe la amiază, şi-ar face în mod obişnuit cumpărăturile, fără să-şi dea os-

teneala, ca vecin, să-şi pună guler la cămaşă. Seamănă cu el, nu?

— Posibil. Trebuie mers iarăşi pe la hoteluri cu o fotografie de-a lui Alfonsi. Avem una la dosar, dar e prea veche.

— Pot să-i cer lui una?

— Cere-i cartea de identitate, ca pentru o verificare, şi fă-i o copie după fotografie.

În acel moment, omul de serviciu intră şi îl anunță pe Maigret că o doamnă dorea să-i vorbească.

— Spune-i să mai aştepte puțin.

Janvier adăugă:

— Marcoussis se ocupă de scrisori. Se pare că au venit o mulțime de scrisori în legătură cu identitatea lui Arlette. Dimineață a primit vreo douăzeci de telefoane. Verificăm, dar cred că deocamdată nu e nimic serios.

— Le-ai vorbit tuturor de Oscar?

— Da. Nimeni n-a reacționat. Sau mi-au pomenit despre nişte Oscari din cartier care nu seamănă cu descrierea.

— Spune-i lui Lapointe să intre.

Acesta părea îngrijorat. Ştia că cei doi vorbiseră despre Arlette şi se întreba de ce, contrar obiceiului, nu fusese lăsat să asiste la discuție.

Privirea lui întrebătoare era aproape o implorare.

— Stai jos, băiete. Dacă aş fi aflat ceva nou, ți-aş fi spus. Nu ştim mai multe ca ieri.

— Ați petrecut noaptea acolo?

— Da, în locul unde te aflai tu cu o noapte mai înainte. Ți-a vorbit vreodată de familia ei?

— Ştiu doar că a fugit de acasă.

— Nu ți-a spus de ce?

— Mi-a spus că ura ipocrizia, că avusese toată copilăria senzația că se sufocă.

— Răspunde-mi sincer: era drăguță cu tine?

— Ce înțelegeți prin asta?

— Te consideră prietenul ei? îți vorbea sincer?

— Da, uneori, aşa cred. E greu de explicat.

— I-ai făcut imediat curte?

— I-am mărturisit că o iubeam.

— În prima seară?

— Nu. În prima seară eram cu colegul meu şi aproape că n-am deschis gura. Când m-am întors acolo singur.

— Ce ți-a răspuns?

— A încercat să mă ia ca pe un puştan şi i-am răspuns că am douăzeci şi patru de ani şi că sunt mai mare decât ea. „Nu anii contează, dragule", a spus ea. „Sunt mult mai bătrână decât tine!" Era tare tristă, aş zice chiar disperată. Cred că pentru asta o iubeam. Râdea, glumea, dar totul era plin de amărăciune. Erau momente...

— Continuă.

— Ştiu că şi dumneavoastră mă credeți naiv.

Încerca să mă îndepărteze de ea, era înadins vulgară, folosea cuvinte obscene. „De ce nu te mulțumeşti să te culci cu mine ca şi ceilalți? Nu te excit?

Aş putea să te învăț mai multe decât oricare altă femeie. Pun prinsoare că nu există alta cu experiența mea şi la fel de pricepută ca mine..." Stați puțin! A adăugat un lucru care mă frapează abia acum: „Am avut profesor bun".

— N-ai vrut niciodată să încerci?

— O doream. Uneori chiar îmi venea să urlu.

Dar n-o voiam aşa. Ar fi stricat totul. Înțelegeți?

— Înțeleg. Şi ce spunea când îi ziceai să-şi schimbe viața?

— Râdea, îmi spunea fecioraş nevinovat, se apucă mai tare de băut, şi ştiu că o făcea din disperare. Nu l-ați găsit pe bărbat?

— Care bărbat?

— Cel căruia îi spunea Oscar?

— Încă n-am descoperit nimic. Acum vorbeşte-mi despre ce-ai făcut astă noapte.

Lapointe adusese un dosar voluminos cu hârtiile găsite la contesă, pe care le clasase cu grijă, şi umpluse câteva pagini cu însemnări.

— Am reuşit să reconstitui aproape întreaga poveste a contesei, zise el. În dimineața asta, am primit un raport telefonic de la poliția din Nişă.

— S-auzim.

— Mai întâi, îi cunosc numele adevărat! Madeleine Lalande.

— L-am văzut ieri pe certificatul de căsătorie.

— Adevărat. Îmi cer scuze. S-a născut în La Roche-sur-Yon, unde mama ei făcea menajul la diferite familii. Nu şi-a cunoscut tatăl. A venit la Paris, unde a făcut pe camerista, dar, după câteva luni, era deja întreținută. Şi-a schimbat de mai multe ori amantul, urcând de fiecare dată câte puțin, şi, în urmă cu cincisprezece ani, era una dintre cele mai frumoase femei de pe Coasta de Azur.

— Se droga deja?

— Nu ştiu şi n-am găsit nici un indiciu în această privință. Juca frecvent la cazinouri. L-a întâlnit pe contele von Farnheim, dintr-o veche familie austriacă, pe atunci în vârstă de şaizeci şi cinci de ani. Scrisorile contelui sunt aici, ordonate cronologic.

— Le-ai citit pe toate?

— Da. O iubea cu pasiune.

Lapointe roşi, ca şi cum ar fi fost şi el în stare să scrie acele scrisori.

— Sunt foarte emoționante. Îşi dădea seama că era doar un bătrân aproape neputincios. Primele scrisori sunt respectuoase. Îi spunea doamnă, apoi dragă prietenă şi pe urmă fetița mea; o imploră să nu-l părăsească, să nu-l lase niciodată singur. Îi repeta că doar pe ea o are pe lume şi nu poate suporta gândul că ar putea trăi ultimii ani din viață fără ea.

— Au ajuns imediat în pat?

— Nu. A fost nevoie de luni de zile. El s-a îmbolnăvit, într-o vilă mobilată unde locuia înainte de a cumpăra Oază, şi a convins-o să vină să stea acolo ca invitată, să se bucure zilnic câteva ore de prezența ei. Se simte că fiecare rând e scris cu sinceritate, că se agăța disperat de ea, că era gata să facă orice ca să n-o piardă. Vorbeşte cu amărăciune despre diferența de vârstă, îi spune că ştie că nu-i propune o viață plăcută. „Nu va dura mult", scrie el undeva. „Sunt bătrân, bolnav. Peste câțiva ani, vei fi liberă, fetița mea, încă frumoasă, şi, dacă vrei, vei fi bogată..." îi scria în fiecare zi, uneori bilete scurte de licean. „Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!" Apoi, brusc, a urmat delirul, un fel de „Cântarea Cântărilor". Tonul s-a schimbat, iar contele vorbeşte despre corpul ei cu o pasiune amestecată cu un fel de venerație: „Nu pot să cred că acest corp a fost al meu, că aceşti sâni, aceste şolduri, acest pântece..."

Maigret se uită gânditor la Lapointe şi nu zâmbea.

— Din acel moment, a fost obsedat de gândul că ar putea să o piardă. În acelaşi timp, era chinuit de gelozie. O implora să-i spună totul, chiar dacă adevărul i-ar fi făcut rău. Se informa ce făcuse cu o zi înainte, cu ce bărbați vorbise. Amintea de un anumit muzicant de la cazinou, care i se părea prea frumos şi de care îi era tare teamă. Voia să-i cunoască şi trecutul. „Am nevoie de tot ce însemni tu..." în sfârşit, a implorat-o să se căsătorească cu el. N-am nici o scrisoare de la femeie. Se pare că nu scria, dar îi răspundea direct sau îi telefona. În una dintre ultimele scrisori, unde era din nou vorba de vârsta lui, contele spune: „Ar fi trebuit să înțeleg că trupul tău frumos are nevoi pe care eu nu le pot satisface. Asta mă face să sufăr cumplit. De fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi face atât de rău, încât cred că mor. Dar prefer să te împart decât să nu te am deloc. Jur să nu-ți fac niciodată scene sau reproşuri. Vei fi la fel de liberă ca astăzi, iar eu, în colțul meu, voi aştepta să vii să-i aduci puțină bucurie bătrânului tău soț..."

Lapointe îşi şterse nasul.

— S-au căsătorit la Capri, nu ştiu de ce. Nu a existat contract de căsătorie, astfel încât au trăit sub regimul comunității bunurilor. Au călătorit câteva luni, au fost la Istanbul şi la Cairo, apoi s-au instalat pentru câteva luni într-un hotel de lux de pe Champs-Elysees. Ştiu asta pentru că am găsit notele de plată de acolo.

— Când a murit contele?

— Poliția din Nişa mi-a dat toate amănuntele.

La doar trei ani după căsătorie. Se mutaseră la Oază. Luni de zile, au fost văzuți amândoi, într-o limuzină condusă de un şofer, frecventând cazinourile din Monte Carlo, Cannes şi Juan-les-Pins. Era îmbrăcată foarte elegant şi acoperită de bijuterii.

Apariția lor făcea senzație, pentru că era greu să nu o remarci, iar soțul era tot timpul în urma ei, mic, pricăjit, cu o bărbuță neagră şi lornion. Era poreclit „şobolanul". Ea juca pe sume mari, nu se jena să flirteze şi se spune că a avut câteva aventuri. El aştepta, de parcă ar fi fost umbra ei, până la primele ore ale dimineții, cu un zâmbet resemnat.

— Cum a murit?

— Cei de la Nişa vor trimite raportul prin poştă, pentru că s-a făcut o anchetă. Oaza se află pe Cornişă, iar terasă, înconjurată de palmieri, are dedesubt, ca majoritatea proprietăților din jur, un perete stâncos, înalt de vreo sută de metri. La poalele acestei stânci a fost găsit, într-o dimineață, cadavrul contelui.

— Obişnuia să bea?

— Ținea regim. Medicul lui a declarat că, din cauza unor medicamente pe care trebuia să le ia, avea ameţeli.

— Contele şi contesa dormeau în aceeaşi cameră?

— Fiecare avea apartamentul lui. Seara, se duseseră la cazinou, ca de obicei, de unde se întorseseră pe la trei dimineața, ceea ce, pentru ei, era foarte devreme. Contesa

era obosită. Le-a şi spus deschis poliţiştilor motivul: era perioada ei proastă din lună şi avea dureri. Se culcase imediat. Soţul ei, după spusele şoferului, coborâse mai întâi în bibliotecă, încăpere care avea uşă spre terasă. I se întâmpla atunci când avea insomnie. Dormea puţin.

S-a presupus că a vrut să ia aer şi s-a aşezat pe marginea de piatră. Era locul lui preferat, pentru că, de acolo, se vedeau Golful îngerilor, luminile Nişei şi o mare parte din coastă. Când a fost găsit, cadavrul nu prezenta nici o urmă de violenţă, iar examenul viscerelor, care a fost cerut, nu a dus la nici un rezultat.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost nevoită să lupte cu un nepot venit din Austria, care i-a intentat proces, şi i-au trebuit aproape doi ani ca să câştige. Locuia în continuare la Nişa, la vila Oază. Primea multă lume. Casa era foarte veselă şi invitaţii beau până dimineaţa.

Uneori chiar dormeau acolo şi petrecerea reîncepea când se trezeau. După spusele poliţiei, prin patul ei s-au perindat mai mulţi gigolo, care i-au luat o bună parte din bani. Am întrebat dacă atunci a început să se drogheze, dar n-au putut să-mi spună nimic precis. Vor încerca să se informeze, numai că astea sunt deja lucruri tare vechi. Singurul raport pe care l-au găsit până acum este incomplet şi nu sunt siguri că vor găsi dosarul. Se ştie însă că bea şi juca. Când o apucă, lua toată lumea la ea acasă, înţelegeţi? Se pare că acolo sunt destule ţicnite de felul ăsta. Probabil că a pierdut mulţi bani la ruletă, unde se încăpăţâna să joace un singur număr ore în şir. La patru ani de la moartea soţului, a vândut vila şi, fiindcă era criză financiară, a vândut-o cu preţ mic. Cred că azi e sanatoriu sau casă de odihnă. În orice caz, nu mai e casă de locuit. Cei de la Nişa nu ştiu mai multe. După ce a vândut proprietatea, contesa a dispărut din circulaţie şi nu a mai fost văzută pe Coasta de Azur.

— Ar trebui să le faci o vizită celor de la Brigada Jocuri, îl sfătui Maigret. Şi poate că vei afla ceva şi de la cei de la Narcotice.

— Nu mă ocup de Arlette?

— Nu acum. Aş vrea să telefonezi iar la Nişa.

Poate obții lista celor care locuiau în vilă în momentul morții contelui. Nu uita de servitori. Deşi au trecut cincisprezece ani de-atunci, poate îi găsim pe unii dintre ei.

Afară ningea fără întrerupere, cu fulgi deşi, dar atât de uşori, încât se topeau când atingeau un zid sau pământul.

— Altceva, şefule?

— Nu, deocamdată. Lasă-mi dosarul.

— Nu vreți să fac un raport?

— Nu înainte de a se fi terminat totul. Du-te!

Maigret se ridică, amorțit de căldura din birou, tot cu un gust rău în gură şi o durere surdă în ceafă. Îşi aminti că o femeie îl aştepta în anticameră şi, ca să facă mişcare, hotărî să se ducă el după ea. Dacă ar fi avut timp, ar fi dat o fugă la braseria Dauphine să bea o bere care l-ar fi înviorat.

Văzu câteva persoane în sala de aşteptare, unde fotoliile erau de un verde mai intens ca de obicei, iar o umbrelă, într-un colț, stătea deschisă în mijlocul unei băltoace. Căută cu privirea persoana care îl aştepta şi zări o femeie îmbrăcată în negru, mai în vârstă, care stătea dreaptă pe un scaun şi se ridică la apariția lui. Probabil că văzuse fotografia lui Maigret în ziare.

Lognon, care se afla şi el acolo, nu se ridică, nu se mişcă, ci se uită la comisar, oftând. Aşa era el.

Trebuia să se simtă foarte nefericit, foarte ghinionist, să se considere o victimă a sorții nemiloase.

Muncise toată noaptea, bătuse străzile pline de băltoace, în timp ce sute de mii de parizieni dormeau. Nu mai era ancheta lui, de vreme ce

Poliția Judiciară se ocupa de caz. Dar făcuse tot ce-i stătea în putere, ştiind că meritele vor reveni altora, şi descoperise ceva.

Se afla acolo de o jumătate de oră, aşteptând în compania unui tânăr ciudat, cu păr lung, cu tenul palid, cu nările strânse, care privea fix în față, părând că e gata să leşine.

Şi, bineînțeles, nu era luat în seamă! Era lăsat să aştepte. Nu era întrebat nici măcar cine era tipul pe care îl adusese, nici ce ştia. Maigret se mulțumi să murmure:

— Numai puțin, Lognon!

O primea pe femeie înaintea lui, îi deschidea uşa biroului şi o lăsa să intre.

— Vă rog să luați loc.

Maigret avea să-şi dea repede seama că se înşelase. Din cauza discuției cu Rose şi a înfățişării respectabile şi puțin cam țepene a vizitatoarei, a hainelor negre şi a aerului ei înțepat, crezuse că era mama lui Arlette, care îşi recunoscuse fiica în fotografiile din ziare.

Primele sale cuvinte nu-l lămuriră însă.

— Locuiesc la Lisieux şi am venit cu primul tren de dimineață.

Lisieux nu era departe de mare. După câte îşi amintea, trebuia să fi fost o mănăstire pe acolo.

— Am văzut ieri seară ziarul şi am recunoscut imediat fotografia.

Avea o expresie mâhnită, deoarece credea că se potriveşte cel mai bine cu împrejurarea, dar nu era deloc tristă. Ba chiar puteai desluşi o luminiță de triumf în ochii ei mici şi negri.

— Evident, în patru ani, micuța a avut timp să se schimbe, şi în primul rând coafura o face să arate altfel. Totuşi, sunt sigură că ea este. M-aş fi dus la cumnată-mea, dar nu mai vorbim de ani de zile, şi nu e cazul să fac eu primul pas. Înțelegeți?

— Înțeleg, răspunse Maigret cu gravitate, trăgând scurt din pipă.

— Numele nu-i acelaşi, evident. Dar, când duci aşa o viață, e normal să-ți schimbi numele. Totuşi, am fost tulburată când am aflat că îşi zicea Arlette şi că avea o carte de identitate pe numele de Jeanne Leleu. Lucrul cel mai ciudat este că am cunoscut familia Leleu...

Aştepta, răbdător, privind cum ningea afară.

— În orice caz, am arătat fotografia la trei persoane diferite, persoane serioase, care au cunoscut-o bine pe Anne-Marie, şi toate au fost categorice. Ea e, fiica fratelui meu şi a cumnatei mele.

— Fratele dumneavoastră mai trăieşte?

— Ne-a părăsit când copilul avea numai doi ani.

A murit într-un accident de tren de care poate vă mai amintiți: catastrofa de la Rouen. Îi spusesem...

— Cumnata dumneavoastră locuieşte la Lisieux?

— N-a părăsit niciodată ținutul. Dar, cum vă spuneam, nu vorbim una cu alta. Ar dura prea mult să vă explic. Există oameni, nu-i aşa, cu care e imposibil să te înțelegi. Să trecem peste asta!

— Să trecem! repetă el.

Apoi întrebă:

— De fapt, care este numele fratelui dumneavoastră?

— Trochain. Gaston Trochain. Suntem o familie mare, poate cea mai mare familie din Lisieux, şi una dintre cele mai vechi. Cunoaşteți zona?

— Nu, doamnă. Doar am trecut pe-acolo.

— Atunci ați văzut, în piață, statuia generalului Trochain. Este străbunicul nostru. Şi când apucați pe drumul spre Caen, castelul pe care îl zăriți în dreapta, cu acoperiş de țiglă, este castelul familiei.

Nu ne mai aparține. A fost cumpărat după războiul din 1914 de nişte îmbogățiți. Totuşi, fratele meu avea o situație frumoasă.

— Sunt indiscret dacă vă întreb cu ce se ocupa?

— Era inspector forestier. Iar cumnată-mea e fiica unui negustor de articole de fierărie care a pus ceva bani deoparte, de la care a moştenit vreo zece case şi două ferme. Când trăia fratele meu, era primită în lume datorită lui. Dar, de când a rămas văduvă, oamenii au înțeles care îi este locul şi a rămas, ca să zic aşa, tot timpul singură în casa ei cea mare.

— Credeți că a citit şi ea ziarul?

— Cu siguranță. Fotografia era pe prima pagină a ziarului local, pe care îl primeşte toată lumea.

— Nu vă miră că n-a luat legătura cu noi?

— Nu, domnule comisar. Cu siguranță că nici nu o va face. E prea mândră că s-o facă. Chiar aş putea să pun prinsoare că, dacă i s-ar arăta cadavrul, ar jura că nu e fata ei. Nu mai ştie nimic de ea de patru ani. Nimeni din Lisieux nu mai ştie. Dar pe ea n-o frământa ce se întâmpla cu fiică-sa, ci ce spun oamenii.

— Ştiți în ce împrejurări a părăsit fata casa mamei sale?

— Aş putea să vă răspund că nimeni nu poate să trăiască împreună cu femeia asta. Şi încă ceva. Nu ştiu cu cine semăna fata, dar nu cu fratele meu, asta o să vă spună toți. Oricum, la cincisprezece ani a fost dată afară de la mănăstire. Iar mai târziu, când trebuia să ies seara, îmi era teamă să mă uit în umbra porților, ca să n-o văd cu vreun bărbat.

Chiar şi cu bărbați însurați. Cumnată-mea a crezut că face bine dacă o închide în casă, ceea ce n-a fost niciodată o metodă bună, iar asta a întărâtat-o şi mai rău. Se spune în oraş că odată a sărit pe fereastră fără pantofi şi a fost văzută aşa pe trotuare.

— Există un detaliu după care ați putea fi absolut sigură că e ea?

— Da, domnule comisar.

— Care?

— Din nefericire, n-am avut copii. Soțul meu n-a fost niciodată prea zdravăn şi e bolnav de ani de zile. Când nepoata mea era mică, încă nu eram certată cu mama ei. Mi s-a întâmplat deseori, cumnată fiind, să mă ocup de copilaş, şi îmi amintesc că avea o pată din naştere pe călcâiul sting, o pată mică, de un roşu închis, care nu a dispărut niciodată.

Maigret ridică receptorul telefonului şi ceru Institutul Medico-Legal.

— Alo! Aici Poliția Judiciară. Examinați, vă rog, piciorul stâng al tinerei care v-a fost adusă ieri...

Da... Aştept la telefon... Spuneți-mi dacă remarcați ceva deosebit...

Femeia aştepta foarte sigură, ca o persoană care nu se îndoise niciodată de ea, stând foarte dreaptă pe scaun, cu mâinile împreunate peste închizătoarea din argint a poşetei. Ți-o puteai imagina stând astfel la biserică, ascultând predica, cu aceeaşi expresie dură pe chip.

— Alo... Da... Atât. Vă mulțumesc. O să primiți vizita unei persoane care vine pentru identificarea cadavrului...

Întoarse capul spre doamna din Lisieux:

— Presupun că asta nu vă sperie?

— E datoria mea, răspunse ea.

Maigret nu avea curajul să-l lase pe Lognon să mai aştepte, iar să-şi însoțească vizitatoarea la morgă nici atât. Căută pe cineva cu privirea în biroul vecin.

— Eşti liber, Lucas?

— Tocmai am terminat raportul despre cazul Javel.

— Însoțeşte-o, te rog, pe doamnă la Institutul Medico-Legal.

Era mai înaltă decât brigadierul, foarte slabă, şi, cum mergea pe culoar înaintea lui, ai fi putut zice că-l ducea în lesă.

Capitolul 6

După ce Lognon intră, împingându-şi în faţă arestatul care avea un păr atât de lung încât se răsucea într-o coadă la ceafă, Maigret observă că acesta ducea o valiză grea cu burduf, din pânză maronie, cusută cu sfoară, care îl obliga să meargă aplecat într-o parte.

Comisarul deschise o uşă şi îi ceru tânărului să între în biroul inspectorilor.

— Vedeţi ce are înăuntru, le zise el, arătând spre valiză.

Apoi, când să se depărteze, îşi aduse aminte de ceva.

— Să-i daţi pantalonaşii jos ca să vedeţi dacă se „înţeapă".

Rămas singur cu Nasolu', îl privi cu bunăvoinţă.

Nu-i purta pică pentru dispoziţia lui dezagreabilă şi ştia că soţia să nu contribuia cu nimic la a-i face viaţa plăcută. Unii dintre colegi ar fi vrut să fie amabili cu Lognon. Dar era imposibil. Când îl vedeai aşa lugubru, părând că tot timpul adulmecă o catastrofă, nu puteai decât să dai din umeri şi să zâmbeşti.

De fapt, Maigret îl bănuia că începuse să-i placă ghinionul şi proastă dispoziţie, că îşi făcuse din asta un viciu personal, pe care îl întreţinea cu pasiune, ca unii bătrâni care, vrând să fie căinaţi de ceilalţi, îşi întreţin bronşita cronică.

— Ia zi, amice.

— Păi, să zic!

Asta însemna că Lognon era gata să răspundă la întrebări, pentru că era doar un subaltern, dar că i se părea scandalos că el, căruia i-ar fi revenit ancheta, dacă Poliţia Judiciară n-ar fi existat, el, care îşi cunoştea cartierul cu

ochii închişi şi care, din ajun, nu-şi acordase nici un moment de răgaz, trebuia acum să dea raportul.

Strâmbătura gurii sale spunea în mod elocvent:

„Ştiu ce se va întâmpla. Aşa e mereu. O să mă tragi de limbă şi, mâine sau poimâine, ziarele vor scrie că Maigret a rezolvat problema. Se va vorbi încă o dată de flerul şi de metodele sale".

În fond, Lognon nu credea în asta, şi poate că aşa se explica atitudinea sa. Dacă Maigret era comisar, dacă alții, aici, făceau parte din Brigada

Specială, în loc să-şi facă veacul la un comisariat de cartier, însemna că avuseseră noroc, sau o pilă, sau ştiuseră să se pună în valoare.

În mintea lui, nimeni nu avea nimic în plus față de Lognon.

— De unde l-ai pescuit?

— De la Gara de Nord.

— Când?

— Azi-dimineață, la şase şi jumătate. Încă nu se făcuse ziuă.

— Îi ştii numele?

— Îl ştiu de-o veşnicie. E a opta oară când îl arestez. E cunoscut mai ales sub numele de Philippe. Îl cheamă Philippe Mortemart şi tatăl lui e profesor la Universitatea din Nancy.

Era surprinzător că Lognon oferea atâtea informații dintr-o dată. Avea pantofii plini de noroi şi, cum erau vechi, probabil că luaseră apă; pantalonii îi erau umezi de jos până în dreptul genunchilor, iar ochii obosiți îi erau puțin înroşiți.

— Ai ştiut imediat că era el când portăreasa a pomenit de un tânăr cu părul lung?

— Cunosc cartierul.

Ceea ce însemna, în fond, că Maigret şi oamenii lui n-aveau ce căuta acolo.

— Ai fost la el acasă? Unde locuieşte?

— Într-o cămăruță dintr-un imobil de pe bulevardul Rochechouart. Dar nu era acolo.

— La ce oră se întâmpla asta?

— La şase, ieri după-amiază.

— Îşi luase deja valiza?

— Nu încă.

Recunoştea că Lognon era câinele de vânătoare cel mai încăpățânat care putea să existe. Pornise pe o pistă, fără să fie totuşi sigur că era cea bună, şi o urmase fără să se lase descurajat.

— L-ai căutat de ieri de la şase până azi-dimineața?

— Ştiu prin ce locuri umblă. Avea nevoie de bani ca să plece şi îşi făcea traseul în căutarea cuiva pe care să-l tapeze. Abia după ce a făcut rost de bani s-a dus după valiză.

— De unde ai ştiut că era la Gara de Nord?

— De la o fată care l-a văzut luând primul autobuz de la scuarul Anvers. L-am zărit în sala de aşteptare.

— Şi ce-ai făcut cu el de la şapte dimineața?

— L-am dus la circă şi l-am interogat.

— Rezultatul?

— Nu vrea să spună sau nu ştie nimic.

Era ciudat. Maigret avea impresia că inspectorul era grăbit să plece, şi probabil nu se ducea la culcare.

— Vi-l las aici, presupun?

— Nu ți-ai făcut raportul?

—l-l voi duce diseară comisarului meu.

— Philippe o aproviziona cu droguri pe contesă?

— Sau ea îi pasă lui. În orice caz, au fost văzuți deseori împreună.

— De când?

— De câteva luni. Dacă nu mai aveți nevoie de mine...

Avea ceva în minte, cu siguranță. Ori Philippe îi dezvăluise ceva, ori, în cercetările lui din cursul nopții, culesese o

informație care îl făcuse să întrezărească o pistă, iar acum se grăbea să o exploateze înainte să o descopere şi alții.

Maigret cunoştea şi el cartierul şi îşi imagina ce noapte trăiseră Philippe şi inspectorul. Ca să găsească bani, tânărul încercase probabil să-şi întâlnească toate cunoştințele, iar asta însemna o căutare în lumea drogaților. Probabil că apelase la prostituatele care îşi racolează clienții la uşa hotelurilor deocheate, chelneri de cafenea, comisionari de la localurile de noapte. Apoi, după ce străzile se goliseră, bătuse la uşa unor maghernițe unde trăiau alți declasați de genul lui, la fel de jalnici şi de amărâți că şi el.

Obținuse măcar ceva droguri pentru el însuşi?

Dacă nu, curând avea să se prăbuşească.

— Pot să plec?

— Îți mulțumesc. Ai lucrat bine.

— Nu pretind că a ucis-o pe bătrână.

— Nici eu.

— Îl țineți aici?

— Posibil.

Lognon plecă şi Maigret deschise uşa de la biroul inspectorilor. Valiza era desfăcută pe podea.

Philippe, cu față de culoarea şi consistența unei lumânări topite, ridica brațul imediat ce altcineva făcea o mişcare, ca şi cum s-ar fi temut să nu primească o lovitură.

Nici unul nu-l privea cu milă. În schimb, pe toate fețele se citea acelaşi dezgust.

Valiza conținea lenjerie uzată, o pereche de şosete de schimb, flacoane cu medicamente - Maigret mirosise ca să se asigure că nu era heroină - şi câteva caiete.

Le răsfoi. Erau poeme, mai exact fraze fără şir, născute din delirul unui drogat.

— Vino! zise el.

Şi Philippe trecu prin fața lui, mişcându-se ca şi cum s-ar fi aşteptat să primească un picior în spate.

Probabil că era obişnuit cu aşa ceva. Chiar şi în Montmartre există oameni care nu pot să vadă un tip ca el fără să-l lovească.

Maigret se aşează la birou, dar nu-l invită să stea jos, astfel că tânărul rămase în picioare, adulmecând întruna, cu o mişcare exasperantă a nărilor.

— Contesa era amanta ta?

— Era protectoarea mea.

Rostea aceste cuvinte cu vocea şi accentul unui pederast.

— Asta înseamnă că nu te culcai cu ea?

— Era interesată de opera mea.

— Şi îți dădea bani?

— Mă ajuta să "trăiesc.

— Îți dădea sume mari?

— Nu era bogată.

Era de ajuns să-i vezi costumul albastru, bine croit, dar ros până la urzeală. Probabil că pantofii îi primise de la cineva, căci erau pantofi de lac, care s-ar fi potrivit mai bine cu un smoching decât cu impermeabilul murdar pe care îl purta.

— De ce ai încercat să fugi în Belgia?

Philippe nu răspunse imediat şi se uită spre uşa biroului vecin, ca şi cum s-ar fi temut că Maigret va chema doi inspectori solizi ca să-i tragă o mamă de bătaie. Poate că aşa păţise cu ocazia altor arestări.

— N-am făcut nimic rău. Nu înțeleg de ce am fost arestat.

— Îți plac bărbații?

În fond, ca toți pederaştii, era mândru de asta, şi un zâmbet involuntar apăru pe buzele sale prea roşii. Cine ştie dacă nu cumva îi făcea plăcere să fie bruscat de nişte bărbați adevărați?

— Nu vrei să răspunzi?

— Am prieteni.

— Dar ai şi prietene?

— Nu-i acelaşi lucru.

— Dacă înțeleg bine, prietenii îi ai pentru plăcere şi bătrânele pentru bani?

— Le place compania mea.

— Cunoşti multe?

— Trei-patru.

— Şi toate sunt protectoarele tale?

Trebuia să te stăpâneşti ca să vorbeşti despre asemenea lucruri cu o voce obişnuită şi să-l priveşti pe tânăr ca pe semenul tău.

— Li se întâmpla să mă ajute.

—Toate se droghează?

Văzând că tânărul întoarce capul fără să răspundă, Maigret se supără. Nu se ridică, nu-l apucă de gulerul jegos al impermeabilului, dar vocea îi deveni înfundată şi debitul sacadat.

— Ascultă! N-am prea multă răbdare azi şi nu mă cheamă Lognon. Sau vorbeşti imediat, sau te bag la răcoare pentru o bucată bună de timp. Şi nu mai înainte de a-mi lăsa inspectorii să te întrebe de sănătate!

— Vreți să spuneți că vor da în mine?

— Vor face ce vor vrea ei să facă.

— N-au dreptul.

— Dar tu ai dreptul să murdăreşti peisajul?

Acum, încearcă să răspunzi. De cât timp o cunoşti pe contesă?

— Cam de şase luni.

— Unde ai întâlnit-o?

— Într-un băruleț de pe strada Victor Masse, aproape peste drum de ea.

— Ai înțeles imediat că se droga?

— Era uşor de văzut.

— Te-ai milogit?

— I-am cerut să-mi dea şi mie puțin.

— Avea?
— Da.
— Mult?
— Nu-i lipsea aproape niciodată.
— Ştii cum îşi procură?
— Nu mi-a spus.
— Răspunde. Ştii?
— Cred că da.
— Cum?
— Printr-un doctor.
— Un doctor care se droghează şi el?
— Da.
— Doctorul Bloch?
— Nu-i ştiu numele.
— Minți. Ai fost la el?
— Mi s-a mai întâmplat.
— De ce?
— Ca să-mi dea.
— Ți-a dat?
— O singură dată.
— Pentru că l-ai amenințat c-ai să-l torni?
— Aveam nevoie imediat. Nu mai luasem de trei zile. Mi-a făcut o injecție, una singură.
— Unde o întâlneai pe contesă?
— În băruleț şi la ea.
— De ce-ți dădea morfină şi bani?
— Pentru că era interesată de mine.
— Te-am prevenit deja că ai face mai bine să răspunzi la întrebări.
— Se simțea singură.
— Nu cunoştea pe nimeni?
— Era totdeauna singură.
— Făceai amor cu ea?
— Încercam să-i fac plăcere.
— La ea acasă?

— Da.

— Şi beaţi amândoi vin roşu?

— Asta mă îmbolnăvea pur şi simplu.

— Şi adormeaţi în patul ei. Ţi s-a întâmplat să-ţi petreci noaptea acolo?

— Mi s-a întâmplat să stau două zile.

— Pun prinsoare că fără să tragi perdelele. Fără să ştii dacă era zi sau noapte. Am dreptate?

După care, probabil, rătăcea pe străzi ca un somnambul, într-o lume din care nu mai făcea parte, în căutarea unei alte ocazii.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi opt.

— Când ai început?

— Acum trei-patru ani.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Mai ţii legătura cu părinţii?

— Tata m-a blestemat de mult.

— Şi mama?

— Îmi trimite din când în când un mandat poştal fără să ştie el.

— Vorbeşte-mi de contesă.

— Nu ştiu nimic.

— Spune ce ştii

— A fost foarte bogată. Era măritată cu un bărbat pe care nu-l iubea, un bătrân care n-o slăbea nici un moment şi pusese un detectiv particular s-o urmărească.

— Asta ţi-a spus ea?

— Da. Zilnic primea un raport care preciza, minut cu minut, tot ce făcuse dânsa.

— Se droga de-atunci?

— Nu. Nu cred. Tipul a murit şi toată lumea s-a înverşunat să-i ia banii lăsaţi de el.

— Care toată lumea?

— Toți acei gigolo de pe Coasta de Azur, jucătorii profesionişti, femeile din cercul ei...

— Şi nu a pomenit niciodată vreun nume?

— Nu-mi amintesc. Ştiți cum e. După ce ți-ai luat doza, nu mai vorbeşti la fel...

Maigret ştia doar din auzite, pentru că nu încercase niciodată.

— Mai avea bani?

— Nu mulți. Cred că îşi vindea câte puțin din bijuterii.

— Le-ai văzut?

— Nu.

— Se ferea de tine?

— Nu ştiu.

Se clătina atât de tare pe picioare, care probabil că erau scheletice în pantalonii în care parcă înota, încât Maigret îi făcu semn să stea jos.

— Mai era cineva la Paris, în afară de tine, care încerca să scoată bani de la ea?

— Nu mi-a spus nimic despre asta.

— N-ai văzut niciodată pe nimeni la ea, nici cu ea, pe stradă sau în bar?

Maigret simți clar o ezitare.

— N... nu!

Îl privi cu duritate.

— Uiți că ți-am spus ce te aşteaptă?

Dar Philippe îşi revenise.

— N-am văzut niciodată pe nimeni cu ea.

— Nici bărbat, nici femeie?

— Nimeni.

— N-ai auzit nici numele de Oscar?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Nu ți s-a părut niciodată că se teme de cineva?

— Îi era teamă doar să nu moară singură.

— Nu se certa cu tine?

Avea tenul prea palid ca să roşească, dar vîrfurile urechilor căpătară totuşi puţină culoare.

— De unde ştiţi?

Zâmbi cu subînţeles şi adăugă pe un ton aproape dispreţuitor:

— Aşa se sfârşeşte totdeauna.

— Explică-mi.

— Întrebaţi pe oricine.

Asta însemna: „Pe oricine se droghează". Apoi, cu o voce posacă, de parcă ar fi ştiut că nu putea fi înţeles:

— Când nu mai avea şi nu putea să-şi procure imediat, se dezlănţuia împotriva mea, mă acuză că-i cerşisem morfină şi chiar că i-o furasem, jura că avusese în sertar, cu o zi înainte, şase sau chiar douăsprezece fiole.

— Aveai o cheie a apartamentului?

— Nu.

— N-ai intrat niciodată acolo în absenţa ei?

— Era aproape totdeauna acasă. Se întâmpla să nu iasă din cameră o săptămână şi chiar mai mult.

— Răspunde la întrebarea mea: da sau nu? N-ai intrat niciodată în apartament în absenţa ei?

Iar o ezitare, abia perceptibilă.

— Nu.

Maigret bombăni parcă pentru sine, fără să insiste:

— Minţi.

Din cauza acestui Philippe, atmosfera din birou devenise aproape la fel de înăbuşitoare, la fel de ireală ca în apartamentul din stradă Victor Masse.

Maigret îi cunoştea destul de bine pe drogaţi ca să ştie că, la o adică, atunci când nu mai avea nici o doză, Philippe încercase să-şi procure una cu orice preţ. În asemenea cazuri, te duci, aşa cum făcuse el noaptea trecută când căutase bani ca să plece, la toţi cei pe care îi cunoşti şi cerşeşti fără nici o ruşine.

Viața pe care o ducea, la periferia societății, probabil că nu era deloc uşoară. Cum să nu-i treacă prin minte că în sertarul contesei se afla aproape totdeauna ce-i trebuia lui şi că, dacă l-ar fi refuzat, ar fi fost de ajuns să aştepte să plece de acasă?

Era doar o intuiție, dar cât se poate de logică.

Aceşti oameni se spionau, se invidiau, se furau între ei şi uneori se denunțau unul pe altul. Poliția Judiciară pierduse şirul telefoanelor anonime de la cei care doreau să se răzbune.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Alaltăieri dimineață.

— Eşti sigur că nu ieri dimineață?

— Ieri dimineață eram bolnav şi nu m-am dat jos din pat.

— Ce aveai?

— Nu mai găsisem de două zile.

— Ea nu ți-a dat?

— A jurat că nu avea şi că doctorul nu putuse să-i facă rost.

— V-ați certat?

— Amândoi eram prost dispuşi.

— Ai crezut ce-ți spunea?

— Mi-a arătat sertarul gol.

— Când trebuia să vină doctorul?

— Nu ştia. Îi telefonase şi el promisese că va trece pe la ea.

— Nu te-ai mai întors acolo?

— Nu.

— Acum, ascultă-mă cu atenție. Cadavrul contesei a fost găsit ieri pe la ora cinci după-amiază.

Ziarele de seară apăruseră deja. Ştirea s-a publicat abia în dimineața asta. Iar tu ai petrecut noaptea căutând bani ca să fugi în Belgia. De unde ai ştiut că murise?

Philippe vru să răspundă: „N-am ştiut".

Dar privirea grea a comisarului îl făcu să se răzgândească.

— Am trecut pe stradă şi am văzut lume pe trotuar.

— La ce oră?

— Pe la şase şi jumătate.

Era ora la care Maigret se afla în apartament şi, într-adevăr, un agent îi ţinea pe curioşi departe de uşa de la intrare.

— Goleşte-ţi buzunarele.

— Inspectorul Lognon m-a pus deja să o fac.

— Mai fă-o o dată.

Scoase o batistă murdară, două chei prinse de un inel - una era cheia valizei -, un briceag, un portmoneu, o cutiuţă cu pastile, un portofel, un carnet şi o seringă hipodermică în ambalajul ei.

Maigret luă carnetul, deja vechi şi cu paginile îngălbenite, care conţinea o mulţime de adrese şi de numere de telefon. Aproape nici un nume.

Iniţiale sau prenume. Cel al lui Oscar nu apărea nicăieri.

— Când ai aflat că bătrâna contesă a fost sugrumată, te-ai gândit că vei fi bănuit?

— Aşa se întâmpla totdeauna.

— Şi te-ai hotărât să pleci în Belgia? Cunoşti pe cineva acolo?

— Am fost de câteva ori la Bruxelles.

— Cine ţi-a dat bani?

— Un prieten.

— Care prieten?

— Nu-i ştiu numele.

— Ai face mai bine să mi-l spui.

— Doctorul.

— Doctorul Bloch?

— Da. Nu găsisem nicăieri. Era trei dimineaţa şi începea să-mi fie teamă. Până la urmă l-am sunat dintr-un bar de pe strada Caulaincourt.

— Ce i-ai spus?

— Că eram un prieten al contesei şi că aveam neapărat nevoie de bani.

— A acceptat imediat?

— Am adăugat că, dacă voi fi arestat, ar putea avea necazuri.

— Pe scurt, l-ai şantajat. Ți-a dat întâlnire la el acasă?

— Mi-a spus să trec pe strada Victor Masse, unde locuieşte, şi că va fi pe trotuar.

— Nu i-ai mai cerut şi altceva?

— Mi-a dat o fiolă.

— Presupun că ți-ai injectat-o imediat, în pragul unei porți. Asta e tot? N-ai uitat nimic?

— Altceva nu mai ştiu.

— Doctorul e şi el pederast?

— Nu.

— De unde ştii?

Philippe dădu din umeri, ca şi cum întrebarea ar fi fost prea naivă.

— Nu ți-e foame?

— Nu.

— Nu ți-e sete?

Buzele tânărului tremurau, dar nu de mâncare şi băutură avea el nevoie.

Maigret se ridică parcă cu greutate şi deschise iar uşa dintre birouri. Torrence, solid şi cu mâini de ucenic măcelar, se afla din întâmplare acolo. Oamenii pe care avea ocazia să-i interogheze nu bănuiau că era un om sensibil.

— Vino, îi zise comisarul. Te închizi undeva cu individul ăsta şi nu-l laşi până nu spune tot. Nu contează dacă are să-ți ia douăzeci şi patru de ore sau trei zile. Când oboseşti, pune pe cineva să te schimbe.

Pierdut, Philippe protestă:

— V-am spus tot ce ştiam. Mă luați drept trădător...

Apoi, ridică tonul ca o femeie furioasă:

— Sunteți o brută!... Sunteți un om rău!... Sunteți... Sunteți...

Maigret se trase într-o parte ca să-l lase să treacă şi îi făcu cu ochiul solidului Torrence. Cei doi traversară biroul cel mare al inspectorilor şi intrară într-o încăpere numită, în glumă, „camera mărturisirilor". Mai înainte, Torrence îi zise lui Lapointe:

— Telefonează să-mi aducă bere şi sandvişuri!

Rămas singur cu colaboratorii săi, Maigret se întinse, se scutură şi puțin lipsi să nu deschidă fereastra.

— Ia ziceți, băieți!

Abia atunci observă că Lucas se întorsese.

— A venit iar, şefule, şi aşteaptă ca să vorbească cu dumneavoastră.

— Mătuşa de la Lisieux? Cum s-a comportat?

— Ca o bătrână care e încântată când îi îngroapă pe cei-lalți. N-a fost nevoie de oțet sau de săruri. A examinat cu răceală cadavrul de la cap până la picioare. Când a ajuns cu examinarea pe la jumătatea corpului, a tresărit şi m-a întrebat: „De ce i-au tăiat părul?" I-am răspuns că nu noi am făcut asta şi era să se sufoce de indignare. Mi-a arătat pata aceea din naştere de pe talpa piciorului.

„Vedeți! Chiar şi fără asta, tot aş fi recunoscut-o."

Apoi, la ieşire, a spus, fără să-mi ceară părerea:

„Mă întorc cu dumneavoastră. Trebuie să vorbesc cu domnul comisar". E în anticameră. Cred că n-o să scăpăm uşor de ea.

Lapointe ridicase receptorul telefonului care tocmai sunase, dar legătura părea destul de proastă.

— Nisa?

Tânărul făcu semn că da. Janvier nu era acolo.

Maigret se întoarse în biroul lui şi sună uşierul ca s-o aducă pe bătrâna doamnă de la Lisieux.

— Se pare că vreți să-mi spuneți ceva.

— Nu ştiu dacă prezintă interes. Pe drum, m-am tot gândit. Ştiți cum se întâmpla. Răscoleşti fără să vrei amintirile. Nu vreau să fiu luată drept o bârfitoare.

— Vă ascult.

— E vorba de Anne-Marie. V-am spus dimineață că a plecat din Lisieux în urmă cu cinci ani şi că maică-sa nu a încercat niciodată să afle ce s-a întâmplat cu ea, ceea ce, între noi fie vorba, mi se pare monstruos din partea unei mame.

N-avea ce face, trebuia să aştepte. Nu ar fi folosit la nimic s-o grăbească.

— Evident, s-a vorbit mult despre povestea asta.

Lisieux e un oraş mic, unde totul se află până la urmă. Iar o femeie, în care am deplină încredere şi care se duce în fiecare săptămână la Caen, unde are nişte bani băgați într-un magazin, mi-a jurat pe capul soțului ei că, cu puțin timp înainte de plecarea lui Anne-Marie, a întâlnit-o la Caen, exact în momentul în care fata intra la un medic.

Se opri, mulțumită, se miră că nu i se puneau întrebări, oftă şi continuă:

— Doar că nu este vorba de orice medic, ci de doctorul Potut, mamoşul.

— Cu alte cuvinte, bănuiți că nepoata dumneavoastră a părăsit oraşul pentru că era însărcinată?

— Aşa s-a răspândit zvonul, şi toți ne-am întrebat cine ar fi putut să fie tatăl.

— Şi l-ați găsit?

— S-au pomenit mai multe nume, nu trebuia decât să alegem. Dar eu am avut totdeauna felul meu de. a vedea lucrurile, de aceea m-am şi întors aici. Datoria mea este să vă ajut să descoperiți adevărul, nu-i aşa?

Începea să creadă că poliția nu e chiar atât de curioasă pe cât se zice, căci Maigret nu o ajuta deloc, nu o îndemna să vorbească, ci o asculta cu indiferenta unui bătrân duhovnic ațipit în spatele plasei confesionalului.

Bătrâna spuse, ca şi cum ar fi fost ceva de o importanță esențială:

— Anne-Marie a avut totdeauna gâtul sensibil, în fiecare iarnă făcea anghină, şi n-a fost mai bine nici după ce i-au scos amigdalele. În anul ăla, îmi amintesc foarte bine, cumnată-mea a avut ideea să o ducă pentru o cură la La Bourboule, unde se tratează bolile de gât.

Maigret îşi amintea de vocea puțin răguşită a tinerei Arlette, dar îşi zisese că vorbea aşa din cauza băuturii, a țigărilor şi a nopților pierdute.

— Când a plecat de la Lisieux, încă nu se vedea nimic, ceea ce lasă să se presupună că sarcina nu avea mai mult de trei-patru luni. Cel mult! Mai ales că purta totdeauna rochii lipite pe corp. Ei bine, asta corespunde perfect cu şederea ei la La Bourboule! Aş putea să jur că acolo a întâlnit pe cineva care i-a făcut un copil, aşa că probabil s-a dus la acel cineva. Dacă ar fi fost un bărbat din

Lisieux, ar fi pus-o să avorteze sau ar fi plecat cu ea.

Maigret îşi aprinse încet pipa. Simțea o durere de spate ca după un drum lung, dar era din cauza dezgustului. Ca şi în prezența lui Philippe, ar fi deschis cu dragă inimă fereastra.

— Presupun că vă întoarceți acasă?

— Nu azi. Probabil că voi rămâne câteva zile la Paris, am aici prieteni la care pot locui. Vă voi lăsa adresa lor.

Adresa, undeva pe bulevardul Pasteur, fusese deja scrisă pe spatele uneia dintre cărțile ei de vizită, şi există şi un număr de telefon.

— Mă puteți suna dacă aveți nevoie de mine.

— Vă mulțumesc.

— Vă stau la dispoziție.

— Sunt convins.

O conduse până la uşă, fără să zâmbească, închise lent, se întinse, îşi frecă încet capul cu amândouă mâinile, oftă şi zise cu glas scăzut:

— Ce gunoaie!

— Pot să intru, şefule?

Era Lapointe, care ținea o foaie de hârtie în mina şi părea foarte agitat.

— Ai telefonat să aducă bere?

— Chelnerul de la braseria Dauphine tocmai a adus tava.

Capitolul 7

Lapointe zise, nu fără o fărâmă de invidie:

— Trebuie mai întâi să vă transmit omagiile şi afecțiunea tânărului Julien. Se pare că veți înțelege despre ce este vorba.

— E la Nişa?

— Acum câteva săptămâni a fost transferat de la Limoges.

Era fiul unui fost inspector care lucrase mult timp cu Maigret şi se retrăsese pe Coasta de Azur.

Întâmplător, Maigret nu-l mai văzuse pe tânărul Julien de pe vremea când îl ținea pe genunchi.

— Lui i-am telefonat ieri seară, continuă Lepointe, şi cu el sunt în contact din acel moment. Când a aflat că era din partea dumneavoastră şi că, în fond, pentru dumneavoastră lucra, a fost parcă electrizat şi a vrut să facă adevărate minuni. A stat ore în şir în podul comisariatului de poliție, scotocind arhive vechi. Se pare că există o mulțime de pachete legate cu sfoară care conțin rapoarte despre cazuri de care nu-şi mai aduce nimeni aminte. Sunt aruncate claie peste grămadă şi ajung aproape până în tavan.

— A găsit dosarul cazului Farnheim?

— Tocmai mi-a transmis prin telefon lista martorilor care au fost interogaţi după moartea contelui. I-am cerut să-mi facă rost mai ales de cea a servitorilor care lucrau la vilă. V-o citesc:

„Antoinette Mejat, nouăsprezece ani, cameristă; Rosalie Moncceur, patruzeci şi doi de ani, bucătăreasă; Maria Pinaco, douăzeci şi trei de ani, fată la bucătărie; Angelino Luppin, treizeci şi opt de ani, majordom".

Maigret stătea în picioare la fereastra biroului şi aştepta, privind ninsoarea care se rărise.

Lapointe făcu o pauză, ca un actor, apoi continuă:

— „Oscar Bonvoisin, treizeci şi cinci de ani, valet şi şofer."

— Un Oscar! remarcă Maigret. Presupun că nu se ştie ce s-a întâmplat cu oamenii ăştia?

— Inspectorul Julien a avut o idee. Nu se află de mult timp la Nişa şi a fost frapat de numărul mare al străinilor bogaţi care se stabilesc uneori pentru câteva luni aici, închiriind case destul de mari şi trăind pe picior mare. Şi-a spus că aceştia trebuie să-şi găsească foarte rapid servitori. Şi, într-adevăr, a descoperit un birou de plasare specializat în personal pentru casele mari. O doamnă în vârstă îl conduce de mai bine de douăzeci de ani. Nu-şi aminteşte de contele von Farnheim, şi nici de contesă. Nu-şi aminteşte nici de Oscar Bonvoisin, dar, cu cel mult un an în urmă, a plasat-o pe bucătăreasă, cu care se cunoaşte bine. Rosalie Moncceur lucrează astăzi pentru nişte sud-americani care au o vilă la Nişa şi petrec o parte din an la Paris. Am adresa lor: bulevardul lena nr. 132. După spusele bătrânei doamne, aceştia ar fi la Paris acum.

— Despre ceilalţi nu se ştie nimic?

— Julien se ocupă mai departe de problema asta.

Vreţi să stau de vorbă cu ea, şefule?

Maigret era gata să spună că da, ca să-i facă plăcere lui Lapointe, care ardea de nerăbdare s-o interogheze pe fosta bucătăreasă a contesei von Farnheim.

— Mă voi duce chiar eu, hotărî el până la urmă.

În fond, făcea asta mai ales pentru că dorea să iasă la aer curat, să bea încă o halbă şi să scape de atmosfera biroului, care, în dimineaţa aceea, i se păruse sufocantă.

— Între timp, te duci la noi la arhivă şi vezi dacă avem ceva pe numele lui Bonvoisin. Trebuie să cauţi şi în fişele celor de la supravegherea hotelurilor. Telefonează la primării şi la comisariate.

— Bine, şefule.

Bietul Lapointe! Maigret avea remuşcări, dar nu avu curajul să renunţe la plimbare.

Mai înainte, deschise uşa cămăruţei unde Torrence se închisese cu Philippe. Solidul Torrence îşi scosese haina, dar, cu toate astea, avea picături de sudoare pe frunte. Aşezat pe marginea unui scaun, Philippe, alb la faţă, arăta ca un om gata să leşine.

Maigret nu avu nevoie să pună întrebări. Ştia că Torrence nu va renunţa şi că era gata să continue interogatoriul până la noapte sau chiar până a doua zi dimineaţă, dacă era nevoie.

După nici o jumătate de oră, un taxi se oprea în faţa unei clădiri impunătoare de pe bulevardul Iana şi, în holul cu coloane de marmură, comisarul era primit de un portar în uniformă neagră.

Maigret spuse cine era, întrebă dacă Rosalie Moncceur mai lucra acolo şi portarul îi arătă scara de serviciu.

— La trei.

Mai băuse două halbe pe drum şi durerea de cap dispăruse. Scara îngustă era în formă de spirală şi comisarul număra etajele cu glas scăzut. Sună la o uşă maronie. Îi deschise o femeie grasă, cu părul alb, care se uită la el mirată.

— Doamna Moncceur?

— Ce vreți cu ea?

— Să stăm de vorbă.

— Eu sunt.

Femeia supraveghea mâncărurile aflate pe foc, iar o puştoaică negricioasă prepara în mixerul de legume un amestec cu miros apetisant.

— Ați lucrat pentru contele şi contesa von Farnheim, dacă nu mă înşel?

— Cine sunteți?

— De la Poliția Judiciară.

— Să nu-mi spuneți că vreți să dezgropați povestea aceea veche?

— Nu chiar. Ați aflat de moartea contesei?

— Toți ne ducem. Nu, nu ştiam.

— A apărut în ziarele de dimineață.

— Credeți că eu citesc ziarele!? Cu patroni care dau dineuri cu cincisprezece-douăzeci de invitați aproape în fiecare zi!

— A fost asasinată.

— Hazliu.

— De ce vi se pare hazliu?

Nu-l invita să stea jos şi continua să-şi vadă de treabă, vorbindu-i aşa cum ar fi vorbit cu un furnizor. Era, evident, o femeie care văzuse de toate la viața ei şi nu se lăsa uşor impresionată.

— Nu ştiu de ce vă spun asta. Cine a omorât-o?

— Încă nu se ştie, şi tocmai asta vreau să aflu.

Ați continuat să lucrați pentru ea după moartea soțului?

— Doar două săptămâni. Nu ne înțelegeam.

— De ce?

Bucătăreasa, care avea grijă şi ce treabă făcea puştoaica, deschise cuptorul ca să stropească o friptură de pasăre.

— Pentru că nu era o treabă pentru mine.

— Adică nu era o casă serioasă?

— Dacă vreți. Îmi iubesc meseria, țin ca oamenii să se aşeze la masă la ora stabilită şi să ştie cam ce mănâncă. Destul, Irma. Scoate ouăle fierte din frigider şi separă gălbenuşurile de albuşuri.

Deschise o sticlă de vin de Madera şi turnă destul de mult într-un sos în care amestecă lent cu o lingură de lemn.

— Vă amintiți de Oscar Bonvoisin?

Atunci ea îl privi ca şi cum ar fi vrut să spună:

„Deci aici voiați să ajungeți!" Dar nu scoase o vorbă.

— Ați auzit întrebarea mea?

— Nu sunt surdă.

— Ce fel de om era?

— Un valet.

Şi, văzând că era mirat de tonul ei, preciză:

— Nu-mi plac valeții. Toți sunt nişte trândavi.

Mai ales dacă sunt în acelaşi timp şi şoferi. Li se pare că numai ei sunt în casă şi se poartă mai rău decât patronii.

— Aşa făcea şi Bonvoisin?

— Nu-mi amintesc de numele lui de familie. Toți îi ziceau Oscar.

— Cum era?

— Băiat frumos, şi ştia asta. În fine, unora le place genul ăsta de bărbat. Nu-i cazul meu, şi i-am spus-o-n față.

— V-a făcut curte?

— În felul lui.

— Adică?

— De ce mă întrebați toate astea?

— Pentru că trebuie să ştiu.

— Credeți cumva că el a omorât-o pe contesă?

— E o posibilitate.

Conversația o pasiona cel mai mult pe Irma, atât de tulburată de faptul că era aproape amestecată într-o crimă adevărată, încât nu mai ştia ce făcea.

— Hei! Ai uitat că trebuie să striveşti gălbenuşurile?

— Puteți să-mi spuneți cum arăta?

— Da, cum era atunci. Dar acum nu mai ştiu cum e.

Chiar în acel moment, în ochii ei se aprinse o luminiță. Maigret o zări şi insistă:

— Sunteți sigură? Nu l-ați mai văzut de-atunci?

— Tocmai la asta mă gândeam. Nu sunt sigură.

Acum câteva săptămâni, m-am dus la fratele meu, care are o cafenea mică, şi, pe stradă, am întâlnit un bărbat care mi s-a părut cunoscut. S-a uitat şi el la mine, cu atenție, ca şi cum ar fi căutat printre amintiri. Apoi, brusc, am avut impresia că a grăbit pasul, uitându-se în altă parte.

— V-ați gândit că era Oscar?

— Nu imediat. Abia după aceea mi-a trecut prin minte, iar acum aproape că aş jura că el a fost.

— Unde se află cafeneaua fratelui dumneavoastră?

— Pe strada Coulaincourt.

— Aşadar, pe o stradă din Montmartre vi s-a părut că îl recunoaşteți pe fostul valet?

— Exact când am dat colțul Pieții Clichy.

— Acum, încercați să-mi spuneți ce fel de om era.

— Nu-mi place să fac pe informatoarea.

— Preferați să lăsați un asasin în libertate?

— Dacă a omorât-o doar pe contesă, n-a făcut mare rău!

— Dacă a omorât-o, a mai omorât cel puțin încă o femeie, şi nimic nu dovedeşte că se va opri.

Ea dădu din umeri.

— Cu atât mai rău pentru el! Nu era înalt, ba chiar aş zice că era mic de statură. Şi asta îl înfuria atât de tare, încât purta tocuri înalte, ca o femeie, ca să pară mai înalt. Făceam glume cu el pe tema asta, şi atunci se uita urât la mine, fără să-mi răspundă.

— Nu vorbea mult?

— Era un om închis, care nu spunea niciodată ce făcea sau ce gândea. Era foarte brunet, avea părul des, fruntea îngustă şi nişte sprâncene negre şi stufoase. Unele femei

erau de părere că asta îl făcea să aibă o privire irezistibilă. Eu, nu. Te privea fix, ca şi cum ar fi fost foarte mulţumit de el, crezând probabil că numai el era pe lume, iar tu eşti un rahat. Îmi cer scuze.

— Nu face nimic. Continuaţi.

Acum că se pornise, nu mai avea nici o ezitare.

Se învârtea prin bucătăria plină de mirosuri apetisante şi părea că jonglează cu cratiţele şi cu ustensilele, uitându-se din când în când la ceasul electric.

— Antoinette i-a cedat şi era nebună după el. La fel şi Maria.

— Vorbiţi de cameristă şi de faţă de la bucătărie?

— Da. Şi de altele, care au trecut prin casă înaintea lor. Era o casă unde servitorii nu stăteau prea mult timp. Nu ştiai niciodată cine comandă, bătrânul său contesa! înţelegeţi ce vreau să spun?

Oscar nu le făcea curte, ca să folosesc cuvintele dumneavoastră de adineauri. Cum vedea o nouă servitoare, doar o privea, ca şi cum ar fi vrut să pună stăpânire pe dânsa. Apoi, în prima seară, urca la ea şi intră în cameră ca şi cum ar fi fost dinainte înţeleşi. Mai sunt şi alţii ca el, care cred că nimeni nu le poate rezista. Antoinette a plâns tare mult.

— De ce?

— Pentru că se îndrăgostise cu adevărat de el şi a sperat un timp că are s-o ia de nevastă. Dar, după ce-şi făcea treaba, pleca fără o vorbă. A doua zi, uita de ele. Nici cea mai mică vorbă frumoasă. Nici cea mai mică atenţie. Până când îl apucă din nou şi urcă iar la ele. Avea totuşi câte voia, şi nu doar servitoare.

— Credeţi că a avut relaţii cu patroana?

— La nici două zile de la moartea contelui.

— De unde ştiţi?

— Pentru că l-am văzut ieşind din camera ei la şase dimineaţa. Ăsta e unul dintre motivele pentru care am plecat.

Când servitorii se culcă în patul patronilor, atunci ai pus cruce la toate!

— Făcea pe patronul?

— Făcea ce voia. Se simțea că nu mai era cine să-i comande.

— Nu v-a trecut niciodată prin minte că poate bătrânul conte a fost asasinat?

— Nu-i treaba mea.

— V-ați gândit la asta?

— Nu s-a gândit şi poliția? De ce ne-ar mai fi pus atâtea întrebări?

— Făptaşul ar fi putut să fie Oscar?

— N-am spus asta. Şi ea ar fi fost în stare.

— Ați continuat să lucrați la Nişa?

— La Nişa şi la Monte Carlo. Îmi place clima din Sud şi numai întâmplarea a făcut ca, urmându-mi patronii, să fiu acum la Paris.

— N-ați mai auzit nimic de contesă?

— Mi s-a întâmplat o dată sau de două ori s-o văd trecând pe stradă, dar nu mergeam în aceleaşi locuri.

— Şi Oscar?

— Acolo nu l-am mai revăzut niciodată. Nu cred că a rămas pe Coastă.

— Ați crezut că l-ați zărit acum câteva zile. Descrieți-mi-l.

— Se vede că sunteți de la poliție. Vă închipuiți că, atunci când întâlneşti pe cineva pe stradă, prima grijă e să-i reții semnalmentele.

— A îmbătrânit?

— Ca şi mine. Cu cincisprezece ani.

— Ceea ce înseamnă că are vreo cincizeci.

— Sunt mai mare ca el cu aproape zece ani. Mai muncesc încă trei-patru ani pentru alții şi pe urmă mă retrag într-o căsuță pe care am cumpărat-o la Cagnes, unde voi găti doar ce mănânc eu. Ochiuri şi cotlete.

— Nu vă amintiți cum era îmbrăcat?

— În Piața Clichy?

— Da.

— În ceva închis la culoare. N-aş zice că era în negru, ci într-o culoare închisă. Purta un pardesiu şi mănuşi. Am remarcat mănuşile. Era foarte elegant.

— Părul?

— Nu se plimba, în plină iarnă, cu pălăria în mina.

— Era cărunt la tâmple?

— Aşa cred. Nu asta m-a surprins.

— Atunci ce?

— Că s-a îngrăşat. Pe vremuri era oricum lat în spate. Se plimba înadins gol până la mijloc, pentru că era foarte musculos, şi asta le impresiona pe unele femei. Nu l-ai fi crezut atât de puternic când îl vedeai îmbrăcat. Acum, dacă pe el l-am întâlnit, aduce puțintel a taur. Gâtul i s-a îngroşat şi pare şi mai scurt.

— Ați mai aflat ceva de Antoinette?

— A murit. Nu mult după aceea.

— Din ce cauză?

— În urma unui avort. Cel puțin aşa mi s-a spus.

— Şi Maria Pinaco?

— Nu ştiu dacă se mai ocupă cu asta, dar ultima dată când am văzut-o făcea trotuarul pe promenadă Albert I la Nisa.

— E mult de-atunci?

— Doi ani, poate ceva mai mult.

Avu totuşi curiozitatea să întrebe:

— Cum a fost omorâtă contesa?

— A fost sugrumată.

Ea nu zise nimic, dar lăsă impresia că, după părerea ei, aşa ceva se potrivea destul de bine cu caracterul lui Oscar.

— Şi cealaltă cine e?

— O tânără pe care probabil că nu ați cunoscut-o, pentru că avea doar douăzeci de ani.

— Mulțumesc că-mi amintiți că sunt o femeie bătrâna!

— Nu asta voiam să spun. E din Lisieux şi nu am nici o informație că ar fi trăit în Sud. Ştiu doar că a fost la La Bourboule.

— Lângă Mont-Dore?

— Da, în Auvergne.

Îl privi deodată pe Maigret cu nişte ochi care spuneau multe.

— Dacă tot am început să vorbesc..., murmură ea. Oscar era din Auvergne. Nu ştiu exact de unde, dar avea puțintel accent şi, când voiam să-l scot din sărite, glumeam pe chestia asta. Se albea la față de furie. Acum, dacă nu aveți nimic împotrivă, aş prefera să vă cărăbăniți, pentru că ai mei se aşază la masă peste o jumătate de oră şi vreau să am loc în bucătărie.

— Poate că am să mai vin.

— Dacă nu sunteți mai nesuferit ca azi! Cum vă cheamă?

— Maigret.

Fata, care probabil că citea ziarele, tresări, dar bucătăreasa cu siguranță că nu auzise niciodată de el.

— Un nume uşor de ținut minte. Mai ales că sunteți cam gras. Uitați, ca să sfârşim cu Oscar, pot să vă spun că are acum o burtă cam ca a dumneavoastră, dar e mai scurt cu un cap. Aveți imaginea?

— Vă mulțumesc.

— N-aveți pentru ce. Doar că, dacă îl arestați, n-aş vrea să fiu chemată ca martoră. Patronilor nu le plac niciodată poveşti de-astea. Iar avocații îți pun o sumedenie de întrebări ca să te facă de râs.

Am pățit asta o dată şi am jurat că n-o să mă mai las dusă în viața mea. Aşa că nu contați pe mine.

Închise încet uşa în urma lui, iar Maigret se văzu nevoit să străbată tot bulevardul ca să găsească un taxi. În loc să

se ducă la Quai des Orfèvres, se întoarse acasă ca să ia masa de prânz.

Ajunse la Poliția Judiciară pe la două şi jumătate.

Ninsoarea se oprise, iar străzile erau acoperite de un strat subțire de noroi negricios şi alunecos.

Când deschise uşa cămăruței, aerul dinăuntru era albastru de fum şi în scrumieră zăceau vreo douăzeci de chiştoace de țigară. Torrence le fumase, pentru că Philippe nu fuma. Pe o tavă erau resturi de sandvişuri şi cinci pahare de bere goale.

— Vii o clipă?

În biroul vecin, Torrence îşi şterse fruntea de sudoare, se calmă şi zise, oftând:

— Tipul ăsta mă extenuează. E moale ca o cârpă şi n-ai de unde să-l apuci. De două ori am crezut că o să vorbească. Sunt sigur că are ceva de spus. Pare la capătul puterilor. Privirea lui cerşeşte îndurare. Apoi, în ultima secundă, se răzgândeşte şi jură iar că nu ştie nimic. Sunt scârbit. Mai adineauri, m-a adus la o aşa exasperare, că i-am tras una la mutră. Ştiți ce-a făcut?

Maigret nu zise nimic.

— A început să se smiorcăie, ținându-se cu mâna de obraz, de parcă s-ar fi adresat altei târâturi ca şi el: „Eşti un rău!" Nu trebuie să-l mai altoiesc, pentru că am impresia că asta îl excită!

Maigret nu-şi putu reține zâmbetul.

— Îi dau înainte?

— Mai încearcă. Poate că o să schimbăm tactica mai îndată. A mâncat?

— A ciugulit un sandviş, ținând degetul mic în sus. Se vede că-i lipseşte drogul. Poate că, dacă i-am putea promite, s-ar apuca să mărturisească.

Trebuie să aibă cei de la Brigada Narcotice!

— Voi vorbi cu şeful. Dar încă nu-i spune nimic.

Continuă să-l presezi.

Torrence privi în jur decorul familiar, trase aer adânc în piept şi reintră în atmosfera deprimantă din cămăruță.

— Ceva nou, Lapointe?

De dimineață, acesta aproape că nu mai lăsase din mina receptorul telefonului şi se mulțumise, ca şi Torrence, cu un sandviş şi un pahar cu bere.

— O duzină de Bonvoisin, dar nici un Oscar Bonvoisin.

— Încearcă la La Bourboule. Poate că o să ai mai mult noroc.

— Ați aflat ceva?

— Poate.

— Bucătăreasa?

— Crede că l-a întâlnit recent la Paris şi, ceea ce e mai interesant, în Montmartre.

— De ce La Bourboule?

— Mai întâi pentru că Oscar e din Auvergne, iar apoi pentru că Arlette pare să fi avut acolo o întâlnire importantă acum cinci ani.

Maigret nu-şi făcea prea mari iluzii.

— Nici o veste de la Lognon?

Sună el însuşi la comisariatul din stradă La Rochefoucauld, dar inspectorul Lognon trecuse doar o clipă pe acolo.

— A spus că lucrează pentru dumneavoastră şi că va lipsi toată ziua.

Maigret petrecu un sfert de oră plimbându-se prin birou şi fumându-şi pipa. Apoi păru că ia o hotărâre şi se îndreptă spre biroul directorului Poliției Judiciare.

— Ce mai e nou, Maigret? N-ai venit dimineață la raport.

— Dormeam, mărturisi el cu simplitate.

— Ai citit ziarul care tocmai a apărut?

Comisarul făcu un semn care voia să spună că nu-l interesa.

— Se întreabă dacă nu vor mai fi sugrumate şi alte femei.

— Nu cred.

— De ce?

— Pentru că Arlette şi contesa nu au fost ucise de un maniac. Dimpotrivă, omul ăsta ştie foarte bine ce face.

— I-ai descoperit identitatea?

— Poate. Probabil că da.

— Intenționezi să-l arestezi astăzi?

— Ar trebui să aflu unde îşi are bârlogul şi n-am nici cea mai vagă idee. Mai mult ca sigur că undeva prin Montmartre. Într-un singur caz ar putea să mai apară o victimă.

— Care ar fi acela?

— Dacă Arlette a mai vorbit cu cineva. Dacă, de exemplu, s-a destăinuit uneia dintre colegele ei de la Picratt's, lui Betty sau Taniei.

— Le-ai interogat?

— Nu vor să spună nimic. Patronul, Fred, nici el. Lăcustă tace. Iar larva asta dăunătoare de Philippe tace şi el, deşi îl interogăm de azi-dimineața. Şi ştie ceva, aş putea să bag mâna în foc. Se vedea destul de des cu contesa. Ea îl aproviziona cu morfină.

— Cum şi-o procura?

— Prin medicul ei.

— L-ai arestat?

— Nu încă. Asta ține de Brigadă Narcotice. De mai bine de o oră mă întreb dacă să-mi asum un risc sau nu.

— Ce risc?

— Să ne mai trezim cu un cadavru. În privința asta, aş vrea un sfat. Nu mă îndoiesc că, prin mijloacele obişnuite, vom pune până la urmă mina pe numitul Bonvoisin, care e mai mult decât probabil asasinul celor două femei. Dar asta ar putea să ne ia zile sau chiar săptămâni întregi. E mai curând o chestiune de noroc. Şi, dacă nu mă înşel, individul e şiret. Până să-i punem cătuşele, ar putea să suprime una sau câteva persoane care ştiu prea multe.

— Şi ce-ai vrea să rişti?

— N-am spus c-aş vrea.

Directorul zâmbi.

— Explică-mi.

— Dacă, după cum sunt convins, Philippe ştie ceva, Oscar probabil că e îngrijorat în acest moment. Mi-ar fi de ajuns să le spun jurnaliştilor că a fost interogat timp de câteva ore fără nici un rezultat şi să-i dau drumul.

— Încep să înțeleg.

— O primă posibilitate este ca Philippe să se ducă glonț la Oscar, dar nu mă bazez pe asta.

Exceptând cazul în care ar fi singurul mijloc pentru el de a-şi procura drogul de care a început să aibă neapărată nevoie.

— Iar cealaltă posibilitate?

Şeful ghicise deja.

— Ați înțeles. Nu poți avea încredere într-un drogat. Philippe n-a vorbit, ceea ce nu înseamnă însă că va continua să-şi țină gura. Oscar ştie asta.

— Şi va încerca să-l suprime.

— Exact! N-am vrut să încerc fără să vă spun.

— Crezi că poți împiedica asasinarea lui?

— Am de gând să iau toate măsurile de precauție. Bonvoisin nu e omul care să folosească revolverul. Face prea mult zgomot, şi se pare că nu-i place zgomotul.

— Când ai de gând să eliberezi martorul?

— La căderea nopții. Va fi mai uşor să organizez o supraveghere discretă. Voi folosi toți oamenii de care va fi nevoie. Şi, pe cinstea mea, dacă se va produce vreun accident, cred că nu va fi o pierdere prea mare.

— Aş prefera să nu se întâmple asta.

— Şi eu.

Urmă un moment de tăcere. În sfârşit, directorul Poliției Judiciare oftă şi zise:

— E cazul tău, Maigret. Baftă!

— Ați avut dreptate, şefule.

— Spune!

Lapointe era atât de fericit că juca un rol important într-o anchetă, încât aproape că uitase de moartea lui Arlette.

— Am primit informația imediat. Oscar Bonvoisin s-a născut la Mont-Dore, unde tatăl său era portar de hotel, iar mama, cameristă. El a fost la început comisionar la acelaşi hotel. Apoi a plecat din ținut, unde s-a întors abia în urmă cu vreo zece ani şi a cumpărat o vilă, nu la Mont-Dore, ci în apropiere, la La Bourboule.

— Acolo locuieşte în mod obişnuit?

— Nu. Petrece acolo o parte a verii şi, uneori, iarna, câteva zile.

— Nu-i căsătorit?

— E tot holtei. Mama lui încă mai trăieşte.

— În vila fiului?

— Nu. Are un mic apartament în oraş. Se crede că el o întreține. Se spune că ar fi câştigat destui bani şi că are o situație foarte frumoasă la Paris.

— Semnalmentele?

— Corespund.

— Vrei să fii însărcinat cu o misiune de încredere?

— Ştiți foarte bine, şefule.

— Chiar dacă e periculos şi vei avea o foarte mare responsabilitate?

Probabil că iubirea pentru Arlette îi reveni în suflet ca un val de căldură, căci răspunse cu o înflăcărare puțin cam exagerată:

— Mi-e indiferent dacă voi muri.

— Bravo! Nu-i vorba de asta: trebuie să nu laşi să fie ucis cineva. Pentru asta, e necesar să nu semeni cu un inspector de poliție.

— Credeți că arăt a inspector de poliție?

— Treci pe la vestiar. Alege costumația unui şomer profesionist, care caută de lucru cu speranța să nu găsească.

Pune-ți pe cap mai bine o şapcă în loc de pălărie. Şi fără exagerări!

Janvier se întorsese, iar Maigret îi dădu instrucțiuni destul de asemănătoare.

— Să arăți ca un funcționar care se întoarce de la serviciu.

Apoi alese doi inspectori pe care Philippe încă nu-i văzuse.

Îi adună pe toți patru în biroul lui şi, în fața unui plan al cartierului Montmartre, le explică ce voia de la ei.

Seara cădea cu repeziciune. Luminile de pe chei şi de pe bulevardul Saint-Michel erau deja aprinse.

Maigret nu voia să aştepte să se facă noapte de-a binelea, pentru că ar fi fost greu să-l urmărească pe Philippe pe străzile pustii fără să-i atragă atenția şi, mai ales, fără să stârnească suspiciunea lui Bonvoisin.

— Poți veni o clipă, Torrence?

Acesta izbucni:

— Renunț! Tipul ăsta mă face să vărs. Să încerce altul mai tare, că eu...

— Termini în cinci minute.

— Îi dăm drumul?

— Imediat ce apare ediția de seară a ziarelor.

— Ce legătură au ziarele cu el?

— Vor anunța că a fost interogat ore în şir fără nici un rezultat.

— Am înțeles.

— Îl mai scuturi puțin. Apoi îi pui pălăria pe cap şi îl dai afară, spunându-i să aibă grijă cum se comportă.

— Îi dau înapoi seringa?

— Seringa şi banii.

Torrence se uită la cei patru inspectori care aşteptau.

— De-asta s-au îmbrăcat de carnaval?

Unul dintre ei se duse după un taxi, în care se aşeză la pândă la mică distanță de intrarea Poliției

Judiciare. Ceilalți plecară să-şi ia posturile în primire în puncte strategice. Maigret avusese timp să ia legătura cu Brigada Narcotice şi cu cei de la comisariatul de pe stradă La Rochefoucauld.

Prin uşa cămăruței, lăsată înadins întredeschişă, se auzea vocea tunătoare a lui Torrence, care, cu cea mai mare plăcere, îi strigă în față lui

Philippe tot ce credea despre el.

— Nu te-aş atinge nici cu penseta! Auzi? Mi-ar fi teamă că te fac să visezi. Iar acum o să trebuiască să dezinfectez biroul. Ia chestia aia care îți serveşte drept pardesiu şi pune-ți pălăria.

— Vreți să spuneți că pot să plec?

— Spun că m-am săturat să te mai văd, că toți ne-am săturat de tine. Înțelegi? Ia-ți mizeriile şi dispari, lepădătură!

— Nu e cazul să mă bruscați.

— Nu te bruschez.

— Țipați la mine...

— Ieşi de-aici!

— Ies... Ies... Vă mulțumesc.

O uşă se deschise, apoi se închise brusc. În acel moment, culoarul Poliției Judiciare era pustiu; doar în anticamera prost luminată mai aşteptau două-trei persoane.

Silueta lui Philippe se profila în lungul culoarului plin de praf, unde era ca o insectă în căutarea unei ieşiri.

Maigret, care îl pândea prin uşa întredeschisă, îl văzu pornind pe scări în jos.

Avea totuşi o strângere de inimă. Închise uşa şi se întoarse spre Torrence, care se relaxa ca un actor care se întoarce în cabina lui. Torrence îl văzu că era preocupat, îngrijorat.

— Credeți că va fi lichidat?

— Sper să încerce să-l omoare, dar să nu reuşească.

— Prima dată se va duce direct acolo unde crede că va găsi morfină.

— Da.

— Ştiți unde?

— La doctorul Bloch.

— Şi îi va da?

— I-am interzis să-i dea şi nu va avea curajul să facă altfel.

— Şi-atunci?

— Nu ştiu. Mă duc în Montmartre. Oamenii ştiu unde să mă găsească. Tu rămâi aici. Dacă e ceva, telefonează-mi la Picratt's.

— Adică o să mă delectez iar cu sandvişuri. Nici o problemă. Bine c-am scăpat de târâtura asta!

Maigret îşi puse pardesiul şi pălăria, alese două pipe reci de pe birou şi le strecură în buzunar.

Înainte de a lua un taxi ca să ajungă pe stradă

Pigalle, se opri la braseria Dauphine şi bău un pahar de coniac. Mahmureală dispăruse, dar presimțea că se pregătea alta pentru a doua zi dimineață.

Capitolul 8

Patronul scosese din vitrină fotografiile cu Arlette. Îi luase locul altă fată, care probabil execută acelaşi număr, poate tot în rochia pe care o purtase şi ea; dar Betty avea dreptate, era un rol greu: degeaba era tânără şi durdulie, probabil drăguță, căci până şi în fotografie se putea vedea că gestul cu care se dezbrăca avea o vulgaritate provocatoare, care te ducea cu gândul la ilustratele obscene şi, puțin, şi

la nudurile prost pictate pe care le vezi bombându-se pe pânza barăcilor de bâlci.

Maigret intră. O lampă era aprinsă la bar, alta în fundul sălii, iar între ele se întindea o zonă lungă de penumbră. La capătul sălii, Fred, îmbrăcat cu un pulover alb cu guler pe gât şi purtând ochelari cu lentile groase şi ramă de baga, citea ziarul de seară.

Locuința era atât de mică, încât soții Alfonsi foloseau probabil cabaretul, în timpul zilei, ca sufragerie şi salon. Şi probabil că, la ora aperitivului, clienții, care erau de fapt mai mult prieteni, veneau uneori să bea un păhărel la bar.

Fred se uită pe deasupra ochelarilor la Maigret care se apropia de el, nu se ridică, îi întinse mâna lui latră şi îi făcu semn să stea jos.

— Eram sigur că veți veni din nou, zise el.

Dar nu explică de ce. Maigret nu-l întrebă. Fred sfârşi de citit informația despre anchetă în curs, îşi scoase ochelarii şi întrebă:

— Cu ce vă servesc? Un coniac?

Umplu două pahare la bar şi se aşeză iar, oftând ca un om mulțumit că se afla la el acasă. Amândoi auzeau paşi deasupra capului.

— Soția dumitale e sus? întrebă comisarul.

— Îi dă lecții ăleia noi.

Maigret nu zâmbi la gândul că grăsana Rose îi făcea o demonstrație de striptease fetei.

— Nu vă interesează? îl întrebă el pe Fred.

Patronul dădu din umeri.

— E o micuță frumuşică. Are sâni mai frumoşi decât Arlette, şi pielea mai tânără. Dar nu-i totuna.

— De ce ați încercat să mă convingeți că n-ați avut relații cu Arlette decât în bucătărie?

El nu păru jenat.

— Ați interogat patronii de hoteluri? Trebuia să vă spun aşa din cauza nevesti-mii. Ar fi întristat-o inutil. Tot timpul

are impresia că o voi părăsi într-o zi pentru una mai tânără.

— N-ați fi părăsit-o pentru Arlette?

Fred se uită drept în ochii lui Maigret.

— Ba da, dacă mi-ar fi cerut ea asta.

— Aveați o slăbiciune pentru ea?

— Spuneți-i cum vreți. Am avut sute de femei în viața mea, poate mii. Nu m-am ostenit niciodată să le număr. Dar n-am cunoscut nici una ca ea.

— I-ați propus să trăiți împreună?

— Am lăsat-o să înțeleagă că nu mi-ar displăcea asta şi că n-ar fi deloc dezavantajos pentru ea.

— A refuzat?

Fred oftă, se uită la pahar în lumină şi bău o gură de alcool.

— Dacă n-ar fi refuzat, probabil că acum ar fi fost în viață. Ştiți la fel de bine ca mine că avea pe altcineva. Încă n-am putut să descopăr cum o ținea legată de el.

— Ați încercat?

— Mi s-a întâmplat chiar să o urmăresc.

— Fără rezultat?

— Era mai şireată decât mine. Ce treabă aveți cu „fetița"?

— Îl cunoaşteți pe Philippe?

— Nu. Dar cunosc câțiva ca el. Din când în când, unii dintre ei se aventurează pe la Picratt's, dar e o clientelă pe care prefer s-o evit. Credeți că o să dea rezultate?

Era rândul lui Maigret să răspundă prin tăcere.

Evident, Fred înțelesese. Aveau într-un fel aceeaşi meserie. Amândoi lucrau cam cu aceeaşi materie primă, doar că în mod diferit şi din alte motive.

— Nu mi-ați spus tot ce ştiați despre Arlette, zise domol comisarul.

Fred schiță un zâmbet.

— Ați ghicit despre ce era vorba?

— Am ghicit ce gen de lucruri.

— Atunci, să profităm că nevastă-mea e sus. Chiar dacă micuța e moartă, nu-mi place să vorbesc prea mult de ea în fața lui Rose. Între noi fie vorba, cred că n-am s-o părăsesc niciodată. Ne-am obişnuit atât de mult unul cu altul, încât n-aş putea să mă lipsesc de ea. Chiar dacă aş fi plecat cu Arlette, probabil că m-aş fi întors.

Răsună soneria telefonului. Nu exista cabină.

Aparatul se afla la toaletă, şi Maigret se îndreptă spre el, zicând:

— E pentru mine.

Nu se înşela. Era Lapointe.

— Aţi avut dreptate, şefule. S-a dus imediat la doctorul Bloch. A luat autobuzul. A stat doar câteva minute acolo şi a ieşit şi mai palid. Acum se îndreaptă spre Piața Blanche.

— Totul merge bine?

— Totul merge bine. Nu vă fie teamă.

Maigret se întoarse la locul lui, iar Fred nu-i puse nici o întrebare.

— Îmi vorbeați de Arlette.

— Totdeauna am bănuit că era o fată de familie bună, căreia i se năzărise să fugă de-acasă. La drept vorbind, Rose mi-a atras prima atenția asupra anumitor detalii cărora nu le dădeam atenție. Bănuiam şi că era mai tânără decât spunea. Probabil că şi-a schimbat cartea de identitate cu o cunoştință mai în vârstă.

Fred vorbea fără grabă, ca un om care evocă amintiri plăcute, şi aveau în fața lor, ca un tunel, perspectiva lungă a cabaretului învăluit în penumbră, iar la capăt, lângă uşă, lemnul de acaju al barului care lucea în lumina lămpii.

— Nu-i uşor să vă explic ce aş vrea să spun. Există fete care au un anumit instinct în privința amorului, iar eu am cunoscut virgine mai vicioase decât vechi profesioniste. Arlette era altfel. Nu ştiu cine e tipul care a inițiat-o, dar îmi scot pălăria în fața lui. V-am spus că mă pricep la de-astea,

şi când spun că n-am mai întâlnit o femeie ca ea, puteți să mă credeți pe cuvânt. Nu numai că a învățat-o totul, dar mi-am dat seama că erau chestii pe care nu le ştiam nici eu. La vârsta mea, vă închipuiți! Cu viața pe care am dus-o! Mi s-a tăiat respirația. Şi aş putea să bag mâna în foc că o făcea din plăcere. Nu doar când se culca cu cineva, ci şi când executa numărul, pe care, din păcate, nu l-ați văzut. Am cunoscut femei de treizeci şi cinci sau de patruzeci de ani, majoritatea nişte zănatice, care se distrau excitând bărbații. Am cunoscut puştoaice care se jucau cu focul. Niciodată că ea. Niciodată cu pasiunea ei. Îmi dau seama că nu explic bine, dar e imposibil să-l fac pe altul să înțeleagă exact ce gândesc acum. M-ați întrebat despre un anume Oscar. Nu ştiu dacă există. Nu ştiu cine e. Dar e sigur că Arlette era în mâna cuiva care o ținea bine de tot. Credeți că s-a săturat brusc de el şi l-a turnat?

— Când s-a dus la comisariatul de pe stradă La Rochefoucauld, la patru dimineața, ştia că va fi comisă o crimă şi că era vorba de o contesă.

— De ce a spus că a aflat asta aici, pretinzând că a surprins o discuție între doi bărbați?

— Mai întâi, era beată. Probabil că s-a hotărât să facă asta tocmai pentru că băuse.

— Sau a băut ca să aibă curaj s-o facă?

— Mă întreb, murmură Maigret, dacă nu cumva legătura ei cu tânărul Albert...

— Ei nu spuneți! Am aflat că e unul dintre inspectorii dumneavoastră.

— Nici eu nu ştiam. Chiar era îndrăgostit de ea.

— Am observat.

— Nu există femeie să nu aibă o anumită înclinație romantică. Voia s-o convingă să-şi schimbe viața. Ar fi putut să se mărite, dacă ar fi vrut.

— Credeți că asta a făcut-o să nu-l mai suporte pe Oscar?

— În orice caz, în sufletul ei a avut loc o revoltă şi s-a dus la comisariat. Numai că nu voia încă să spună prea multe. Îi lăsa o şansă de scăpare, oferind poliției doar semnalmente vagi şi un prenume.

— Totuşi, e urât ce-a făcut. Nu credeți?

— Poate. Dar, când a ajuns în fața poliției, i-a părut rău. A fost surprinsă că era reținută, că era trimisă la Quai des Orfevres, şi asta i-a dat timp să se dezmeticească din beție. După care afirmațiile ei au fost mult mai vagi şi puțin mai lipsea să spună că totul era o invenție.

— Da, aşa fac toate femeile, aprobă Fred. Mă întreb cine l-a prevenit pe tip. Pentru că a ajuns la ea în apartament înaintea ei şi a aşteptat-o.

Maigret se uită la pipă fără să răspundă.

— Pun prinsoare, continuă Fred, că v-ați închipuit că îl cunoşteam şi nu am vrut să vă spun nimic.

— Poate.

— Un moment chiar ați crezut că eu eram acela.

Acum veni rândul lui Maigret să zâmbească.

— Ba chiar m-am întrebat,, adăugă patronul, dacă nu cumva micuța furnizase înadins nişte semnalmente care corespundeau puțin cu ale mele.

Tocmai pentru că bărbatul ei arată cu totul altfel.

— Nu. Semnalmentele se potrivesc.

— Îl cunoaşteți?

— Îl cheamă Oscar Bonvoisin.

Fred nu avu nici o reacție. Numele nu-i spunea nimic.

— E tare! exclamă el. Oricine ar fi, îmi scot pălăria. Credeam că ştiu Montmartre ca pe buzunarul meu. Am stat de vorbă cu Lăcustă, care îşi bagă mereu nasul peste tot. Arlette lucra la mine de doi ani. Locuia la câteva sute de metri de-aici.

După cum v-am mărturisit, mi s-a întâmplat s-o urmăresc, pentru că eram intrigat. Nu vi se pare ciudat că nu se ştie nimic de tipul ăsta?

Dădu un bobârnac ziarului de pe masă.

— Omul o frecvență și pe contesa asta nebună.

Femei ca ea nu trec neobservate. Fac parte dintr-un mediu neobișnuit, unde toți se cunosc între ei mai mult sau mai puțin. Iar oamenii dumneavoastră nu par să știe mai multe decât mine. Lognon a trecut adineauri și a încercat să mă tragă de limbă, dar nu aveam ce să-i mai spun.

Telefonul sună din nou.

— Șefu'? Sunt pe bulevardul Clichy. A intrat în braseria din-colțul străzii Lepic și s-a dus de la o masă la alta, ca și cum ar fi căutat pe cineva. A părut dezamăgit. Alături mai e o braserie și, la început, și-a lipit fața de geam. A intrat apoi și s-a dus la toaletă. Janvier s-a dus după el și a luat-o la întrebări pe supraveghetoare. Se pare că a întrebat dacă nu cumva un anume Bernard lăsase ceva pentru el.

— Femeia a spus cine e Bernard?

— Pretinde că nu știe despre cine e vorba.

Despre un traficant de droguri, evident.

— Acum merge spre Piața Clichy.

Maigret închise, dar telefonul sună iar, și de data asta era vocea lui Torrence.

— Auziți, șefu', când am intrat în cămăruță ca să aerisesc, am dat peste valiza numitului Philippe.

Nu s-a gândit nimeni să i-o dea înapoi. Credeți că va veni după ea?

— Nu mai înainte de a face rost de droguri.

Când Maigret se întoarse în sală, doamna Rose și tânăra care o înlocuia pe Arlette erau acolo, în mijlocul ringului. Fred schimbase locul și se așezase într-un separeu, ca un client. Îi făcu semn lui Maigret să-l imite.

— Repetă! îi zise el, făcându-i cu ochiul.

Femeia, foarte tânără, avea părul blond și buclat, iar pielea roz că de bebeluș sau de fată de la țară.

Avea un corp viguros și o privire naivă.

— Încep? întrebă ea.

Fără muzică, fără reflectoare. Fred se mulțumise să mai aprindă o lampă deasupra ringului. Începu să fredoneze, ritmând cu mâna melodia pe care Arlette obişnuia să se dezbrace.

Iar Rose, după ce îl salută pe Maigret, îi explică prin semne fetei ce trebuia să facă.

Cu stângăcie, aceasta schița ceea ce se voiau a fi nişte paşi de dans, legănându-se cât putea de mult, apoi, cu o încetineală învățată, începea să-şi descheie rochia neagră modificată pe măsura ei.

Privirea adresată de Fred comisarului era elocventă. Nici unul nu râdea şi amândoi se străduiau nici să nu zâmbească. Umerii, apoi un sân, pe care erai surprins să-l vezi gol în atmosfera aceea, răsăreau de sub rochie.

Mina patroanei indica un timp de oprire şi fata stătea cu ochii ațintiți la acea mână.

— Un tur complet de ring..., comandă Fred, care reîncepu curând să fredoneze. Nu aşa repede... Tra la la la... Bine!...

Iar mâna lui Rose spunea: „Celălalt sân..."

Sfârcurile erau mari şi roz. Rochia alunecă, descoperea umbra buricului, apoi fata, cu un gest stângaci, o lăsă să cadă de tot şi rămânea goală în mijlocul ringului, cu mâinile peste pubis.

— E de-ajuns pentru astăzi, zise Fred, oftând.

Poți să te îmbraci, drăguță.

Fata se îndreptă spre bucătărie, după ce-şi luă rochia de jos. Rose se aşeză un moment lângă ei.

— Vor trebui să se mulțumească cu ea! Nu pot să scot nimic mai bun de la dânsa. Face asta ca şi cum ar bea o ceaşcă de cafea. Frumos că ați venit pe la noi, domnule comisar.

Era sinceră, chiar gândea ceea ce spunea.

— Credeți că-l veți găsi pe asasin?

— Domnul Maigret speră să-l prindă în noaptea asta, zise soțul ei.

Femeia se uită la amândoi, avu impresia că era în plus şi se îndreptă şi ea spre bucătărie, zicând:

— Mă duc să pregătesc ceva de mâncare. Mâncați cu noi, domnule comisar?

Nu zise nu. Încă nu ştia. Alesese Picratt's ca loc strategic şi, puțin, şi pentru că acolo se simțea bine.

În fond, într-o altă atmosferă, oare tânărul Lapointe s-ar mai fi îndrăgostit de Arlette?

Fred se duse să stingă lămpile ringului. O auzeau pe tânăra deplasându-se deasupra lor. Apoi fata coborî şi se duse la Rose în bucătărie.

— Ce ziceam?

— Vorbeam despre Oscar.

— Presupun că ați căutat în toate hotelurile?

Nici măcar nu era nevoie să răspundă.

— Şi nu se ducea nici acasă la Arlette?

Ajunseseră la acelaşi punct, pentru că amândoi cunoşteau cartierul şi viața celor de-acolo.

Dacă Oscar şi Arlette erau în relații strânse, trebuiau să se întâlnească undeva.

— Nu primea niciodată telefoane aici? Întrebă Maigret.

— N-am fost atent, dar, dacă s-ar fi întâmplat des, aş fi observat.

Arlette nu avea telefon în apartament. După spusele portăresei, nu primea bărbați la ea, iar portăreasa asta era serioasă, ceea ce nu se putea spune despre cea a imobilului din stradă Victor Masse.

Lapointe cercetase fişele de la hoteluri. Janvier trecuse pe la toate, şi o făcuse cu conştiinciozitate, pentru că dăduse de urma lui Fred.

Trecuseră mai bine de douăzeci şi patru de ore de când fotografia lui Arlette apăruse în ziare şi încă nu semnalase

nimeni că ar fi văzut-o intrând în mod regulat într-un loc sau altul.

— Repet ce-am spus: e tare tipul!

După sprâncenele încruntate ale lui Fred, se vedea că gândea la fel ca Maigret: faimosul Oscar nu intra în clasificările obişnuite. Existau toate şansele să locuiască în cartier, dar să nu facă parte din el.

Zadarnic încercau să-i găsească locul, să-şi imagineze genul de existență pe care o ducea.

După toate probabilitățile, era un singuratic, şi tocmai asta îi impresiona pe amândoi.

— Credeți că va încerca să-l lichideze pe Philippe?

— Vom afla până mâine dimineață.

— Am intrat mai adineauri în bărulețul de pe strada Douai. Mă cunosc bine cu cei de-acolo. Cred că nimeni nu ştie cartierul mai bine ca oamenii ăia.

În funcție de oră, au tot felul de clientelă. Dar şi ei bâjbâie.

— Totuşi, Arlette se întâlnea cu el undeva.

— La el acasă?

Maigret ar fi jurat că nu. Poate că era puțin ridicol. Pentru că nu ştiau aproape nimic despre

Oscar, acesta căpăta proporții înspăimântătoare.

Fără să vrea, se lăsau influențați de misterul din jurul lui şi poate că îl credeau mai inteligent decât era.

Semăna cu umbrele, totdeauna mai impresionante decât realitatea pe care o reflectă.

La urma urmelor, era doar un om, un om din carne şi oase, un fost şofer-valet care fusese totdeauna fustangiu.

Ultima dată fusese văzut într-o lumină reală la Nisa. După toate probabilitățile, îi făcuse un copil cameristei, mica Antoinette Mejat, care murise în urma avortului, şi se culca şi cu Maria Pinaco, care acum făcea trotuarul.

Dar, câțiva ani mai târziu, se ducea să cumpere o vilă în apropiere de locul unde se născuse, iar asta era într-adevăr

reacția unui om plecat de jos şi care are brusc bani. Se întorcea la locul său de baştină ca să-şi etaleze averea în fața celor care îi cunoscuseră sărăcia.

— Şefu'?

Telefonul sunase iar. Formula tradițională.

Lapointe era însărcinat să țină legătura.

— Vă sun dintr-un mic bar din Piața Constantin Pecqueur. A intrat într-o casă de pe strada Caulaincourt şi a urcat la etajul cinci. A bătut la o uşă, dar nu i-a răspuns nimeni.

— Ce spune portăreasa?

— Acolo locuieşte un pictor, un fel de boem. Nu ştie dacă se droghează, dar zice că deseori are un aer ciudat. L-a mai văzut pe Philippe urcând la el.

S-a întâmplat să şi doarmă acolo.

— Pederast?

— Probabil. Ea crede că lucrurile astea nu există, dar nu şi-a văzut niciodată locatarul cu femei.

— Ce face Philippe acum?

— A luat-o la dreapta şi se îndreaptă spre Sacre-Coeur.

— Nu-l urmăreşte nimeni?

— Nimeni, în afară de noi. Totul merge bine. A început să plouă şi e tare frig. Dacă aş fi ştiut, mi-aş fi luat un pulover.

Rose le aşezase dinainte o față de masă cu pătrățele roşii, iar la mijloc, o supieră aburindă; erau patru tacâmuri; fata, care îmbrăcase un taior bleumarin şi arăta foarte tinerică, o ajuta să servească, şi îți venea greu să-ți imaginezi că în urmă cu doar câteva minute era goală în mijlocul ringului.

— M-ar mira să nu fi venit niciodată aici, zise Maigret.

— Ca s-o vadă?

— În definitiv, era eleva lui. Mă întreb dacă era gelos.

Era o întrebare la care Fred poate că ar fi putut să răspundă mai în cunoştință de cauză decât el, deoarece Fred

avusese şi el femei care se culcau cu alții, ba chiar pe care le obliga să se culce cu alții, şi cunoştea acest sentiment.

— Cu siguranță că nu era gelos pe cei pe care Arlette îi întâlnea aici, zise el.

— Credeți?

— Probabil că se simțea sigur pe el. Era sigur că n-o va scăpa niciodată din mină.

Oare contesa îşi împinsese bătrânul soț în gol, de pe terasa vilei? Probabil. Dacă asasinatul ar fi fost comis de Oscar, acesta n-ar fi avut o influență atât de mare asupra ei. Chiar dacă ar fi acționat în înțelegere cu ea.

În toată povestea asta era o oarecare ironie.

Bietul conte era îndrăgostit la nebunie de soția lui, îi acceptă toate capriciile şi o imploră cu umilință să-i acorde un loc cât de mic în preajma ei.

Dacă ar fi iubit-o mai puțin, poate că ea l-ar fi suportat. Tocmai pentru că era prea intensă, pasiunea lui devenise odioasă pentru soția sa.

Oare Oscar prevăzuse că aşa se va întâmpla într-o bună zi? O urmărea pe contesă? Foarte posibil.

Nu era greu să-ți imaginezi scena. Cuplul stătea pe terasă, la întoarcerea de la cazinou, iar contesei nu-i fusese deloc greu să-l ducă pe bătrân până pe marginea stâncii şi apoi să-l împingă în gol.

Probabil că se speriase după aceea, când îl văzuse pe şoferul care asistase la scenă şi o privea cât se poate de calm.

Ce vorbiseră între ei? La ce înțelegere ajunseseră?

În orice caz, banii nu-i luase nici un gigolo, iar o bună parte ajunseseră probabil în buzunarul lui Oscar.

Era destul de abil ca să nu rămână în preajmă ei. Se dăduse la fund şi aşteptase câțiva ani înainte de a-şi cumpăra o vilă în provincia natală.

Nu atrăsese atenția, nu se apucase să arunce banii pe fereastră.

Maigret se întorcea mereu la acelaşi punct: era un tip singuratic, iar comisarul învățase să-i suspecteze pe singuratici.

Bonvoisin avea o predilecție pentru femei, asta se ştia, şi mărturia bătrânei bucătărese era elocventă, înainte de a o întâlni pe Arlette, în La Bourboule, probabil că mai avusese şi altele.

Le inițiase la fel şi pe ele? Le legase de el la fel de trainic?

Nici un scandal nu-i tulburase existența.

Contesa începuse să decadă şi nimeni nu pomenea de el.

Îi dădea bani. Nu locuia departe de ea, probabil tot în cartier, iar un bărbat ca Fred, pentru care Arlette lucra de doi ani, nu putuse să descopere nimic despre el.

Cine ştie? Poate că acum venise rândul lui să fie îndrăgostit cum fusese contele. Dacă Arlette încercase să scape de el?

În orice caz, încercase o dată, după o discuție pasionată cu Lapointe.

— Eu nu-nțeleg, zise Fred, ca şi cum Maigret ar fi gândit cu glas tare în timp ce îşi mânca supa, de ce-a omorât-o pe bătrâna aia nebună. Se spune că pentru bijuteriile ascunse în saltea. E posibil, ba chiar sigur. Dar era la mina lui şi ar fi putut să şi le însuşească şi altfel.

— Poate că femeia se agăța de ele, zise Rose.

Erau tot ce-i mai rămăsese şi probabil că se străduia să le țină cât mai mult. Nu uitați nici că se droga şi că astfel de oameni scapă uşor vorbă din gură.

Fata care o înlocuia pe Arlette nu înțelegea nimic şi se uita curioasă când la unul, când la altul.

Fred o luase dintr-un teatru mic, unde făcea figurație. Probabil că era foarte mândră că avea, în sfârşit, numărul ei, dar în acelaşi timp îi era puțin frică să nu aibă soarta celeilalte, şi asta se simțea.

— Rămâneți în seara asta? îl întrebă ea pe Maigret.

— Posibil. Nu ştiu.

— Comisarul ar putea foarte bine să plece peste două minute sau mâine dimineață, zise Fred, zâmbind în colțul gurii.

— După părerea mea, spuse Rose, Arlette se săturase de individ, iar el simțea asta. Un bărbat poate să țină în mână o femeie ca ea un timp. Mai ales când e foarte tânără. Dar a mai întâlnit şi alți bărbați...

Se uită la soțul ei cu o oarecare insistență.

— Nu-i aşa, Fred? A primit propuneri. Nu doar femeile au antene. Nu m-ar surprinde dacă ar fi luat hotărârea să dea o mare lovitură ca să poată pleca să trăiască cu ea în altă parte. Numai că a greşit, pentru că a fost prea sigur pe el şi i-a spus şi ei. Chestii de-astea i-au nenorocit şi pe alții!

Lucrurile erau confuze încă, evident, dar începuse totuşi să se contureze un anume adevăr, din care se detaşa mai ales silueta neliniştitoare a lui Oscar.

Maigret se mai duse o dată la telefon, dar nu era pentru el. Cineva îl căuta pe Fred. Acesta avu eleganța să nu închidă uşa la toaletă.

— Alo! Da... Cum?... Ce cauți acolo? Da... Da, e aici... Nu striga, îmi spargi timpanul... Bine... Da, ştiu... De ce?... E o prostie, dragule... Ai face mai bine să-i vorbeşti... Exact... Nu ştiu ce-o să hotărască... Stai acolo... Probabil că o să vină la tine...

Fred se întoarse la masă, preocupat.

— Era Lăcustă, zise el, ca şi cum ar fi vorbit pentru sine.

Se aşeză, dar nu se atinse de mâncare.

— Mă întreb ce i-a trecut prin cap. E adevărat că, de cinci ani de când lucrează pentru mine, n-am ştiut niciodată ce gândeşte. Nu mi-a spus nici măcar unde stă. Nu m-ar mira dacă ar fi însurat şi ar avea şi copii!

— Unde e? întrebă Maigret.

— Sus pe Colină, la Francis, un bistrou pe colț, unde găseşti totdeauna un bărbos care ghiceşte viitorul. Înțelegeți ce vreau să spun?

Fred se gândea, încerca să înțeleagă.

— Partea hazlie e că Lognon, inspectorul, se plimbă chiar prin față.

— Ce caută Lăcustă acolo?

— Nu mi-a spus. Am înțeles că ar fi ceva legat de numitul Philippe. Lăcustă cunoaşte toate „fetițele" din cartier, încât, la un moment dat, m-am întrebat dacă n-o fi şi el. Între noi fie spus, poate că se ocupă şi cu drogurile în timpul liber. Ştiu că nu veți profita de asta şi jur că nu aduce nici un strop în localul meu.

— Philippe obişnuieşte să frecventeze bistroul Chez Francis?

— Aşa s-ar zice. Poate că Lăcustă ştie mai multe.

— Asta nu explică de ce se află acolo.

— Bun! O să vă spun, dacă n-ați ghicit încă.

Dar trebuie să ştiți că e ideea lui. Crede că, dacă vă dăm o informație, ar putea să ne fie de folos cândva, pentru că n-o să uitați şi, la o adică, o să fiți mărinimos. În meseria asta, trebuie să te ai bine cu autoritățile. Acuma, se pare că nu e singurul care are această informație, dacă şi Lognon dă târcoale prin preajmă.

Văzând că Maigret nu făcea nici o mişcare, Fred îl întrebă, mirat:

— Nu vă duceți acolo?

Apoi:

— Înțeleg. Inspectorii dumneavoastră trebuie să vă sune aici şi nu puteți pleca.

Maigret se îndreptă totuşi spre telefon.

— Torrence? Ai oameni la îndemână? Trei?

Bine! Trimite-i în Piața Tertre. Să supravegheze bistroul din colț, Chez Francis. Anunță-i pe cei de la circa 18 să trimită oameni în preajmă. Nu, nu ştiu exact. Rămân aici.

Acum regreta puțin că îşi stabilise cartierul general la Picratt's şi ezită să plece pe Colină.

Telefonul sună din nou. Era Lapointe.

— Nu ştiu ce face, şefule. De o jumătate de oră bate străzile din Montmartre. Poate bănuieşte că e urmărit şi încearcă să scape de noi. A intrat într-o cafenea, pe strada Lepic, apoi s-a întors până în Piața Blanche şi a trecut iar pe la cele două braserii. Pe urmă, s-a întors şi a străbătut strada Lepic. Pe strada Tholoze, a intrat într-o casă care are în fundul curții un atelier. Acolo locuieşte o bătrâna, o fostă cântăreață de şantan.

— Se droghează?

— Da. Jacquin s-a dus s-o interogheze după plecarea lui Philippe. E tot în genul contesei, dar ceva mai prăpădită. Era beată. A început să râdă şi a spus că n-a putut să-i dea ce căuta. „N-am nici pentru mine!"

— Unde e acum?

— Mănâncă ouă fierte într-un bar, pe strada Tholoze. Plouă cu găleata. Totul merge bine.

— Probabil că se va duce în Piața Tertre.

— Aproape că am ajuns acolo adineauri. Dar a făcut brusc cale-ntoarsă. Tare aş vrea să se hotărască. Mi-au înghețat picioarele.

Rose şi fata cea nouă strângeau masa. Fred se dusese să ia sticla de coniac şi, în timp ce era adusă cafeaua, umplu două pahare.

— Curând va trebui să urc ca să mă îmbrac, zise el. Nu vă alung. Simțiți-vă ca acasă. Noroc!

— Nu credeți că Lăcustă îl cunoaşte pe Oscar?

— Tocmai la asta mă gândeam şi eu!

— E la curse în fiecare după-amiază, nu-i aşa?

— Şi e posibil ca un om care n-are nimic de făcut, cum e Oscar, să-şi petreacă o parte din timp la curse. Asta voiați să spuneți?

Goli paharul, se şterse la gură, se uită la fată, care, stingherită, nu ştia ce să facă, şi îi făcu cu ochiul lui Maigret.

— Mă duc să mă îmbrac, zise el. Urcă şi tu o clipă, drăguțo, să-ți mai spun câte ceva despre numărul tău.

Îi făcu iarăşi cu ochiul lui Maigret şi adăugă cu glas scăzut:

— Trebuie să ne omorâm şi noi timpul cu ceva, nu?

Maigret rămase singur.

Capitolul 9

— A urcat în Piața Tertre, şefu', era gata-gata să dea nas în nas cu inspectorul Lognon, care abia a avut timp să se ascundă.

— Eşti sigur că nu l-a văzut?

— Da. S-a uitat prin geamuri la Chez Francis.

Pe vremea asta, înăuntru nu e aproape nimeni.

Câțiva obişnuiți îşi beau păhărelul, cu o mutră posacă. N-a intrat. A luat-o apoi pe strada Mont-Cenis şi a coborât scara. În Piața Constantin Pecqueur, s-a oprit în fața altei cafenele. O sobă mare în mijlocul încăperii, rumeguş pe jos, măsuțe de marmură, iar patronul face o partidă de cărți cu vecinii.

Fata cea nouă de la Picratt's coborâse, puțin jenată, şi, neştiind unde să se aşeze, venise lângă Maigret. Poate ca să nu-l lase singur.

Îmbrăcase deja rochia de mătase neagră purtată de Arlette.

— Cum te cheamă?

— Geneviéve. Îmi vor spune Dolly. Mâine îmi vor face fotografii în rochia asta.

— Câți ani ai?

— Douăzeci şi trei. Aţi văzut-o pe Arlette când îşi făcea numărul? E adevărat că era extraordinară? Sunt cam stângace, nu-i aşa?

La următorul telefon, Lapointe avea glasul abătut.

— Se învârte în cerc ca un cal la circ. Ne ţinem după el şi plouă în continuare cu găleata. Am trecut din nou prin Piaţa Clichy, apoi prin Piaţa Blanche, unde a intrat iar în cele două braserii. În lipsă de droguri, a început să bea un păhărel ici, altul colo.

Nu găseşte ce caută şi merge mai încet, pe lângă zidurile caselor.

— Nu bănuieşte nimic?

— Nu. Janvier a avut o discuţie cu inspectorul Lognon. Întorcându-se la toate adresele pe la care a fost Philippe noaptea trecută, Lognon a auzit de Chez Francis. I s-a spus doar că Philippe se duce acolo din când în când şi că probabil cineva îi furniza droguri.

— Lăcustă mai e acolo?

— Nu. A plecat acum câteva minute. Deocamdată, Philippe coboară iar scara de pe strada Mont-Cenis, probabil ca să arunce o privire în cafeneaua din Piaţa Constantin Pecqueur.

Tania sosi însoţită de Lăcustă. Încă nu venise momentul când se aprindea firma de la Picratt's, dar probabil că unii obişnuiau să sosească din vreme. Toţi se simţeau oarecum ca acasă. Rose aruncă o privire în sală înainte de a urca să se schimbe. Încă mai avea o cârpă de vase în mina.

— Aici erai! zise ea către fata care o înlocuia pe Arlette.

După care o privi cu atenţie din cap până în picioare.

— Altădată, să nu-ţi mai pui rochia aşa devreme. O uzezi inutil.

Apoi, către Maigret:

— Serviţi-vă, domnule comisar. Sticla e pe masă.

Tania părea prost dispusă. O studie pe noua ei colegă şi dădu uşor din umeri.

— Fă-mi şi mie un locşor.

Apoi se uită îndelung la Maigret.

— Încă nu l-aţi găsit?

— Sper să-l găsesc în noaptea asta.

— Nu credeţi că i-a trecut prin cap s-o şteargă?

Şi ea ştia ceva. În fond, toţi ştiau câte ceva.

Avusese impresia asta încă din ajun. Acum, Tania se întreba dacă nu era mai bine să vorbească.

— L-ai întâlnit cu Arlette?

— Nici măcar nu ştiu cine e sau cum arată.

— Dar ştii că există?

— Bănuiesc.

— Ce altceva mai ştii?

— Poate pe unde îşi are bârlogul.

S-ar fi crezut dezonorată dacă ar fi spus asta cu amabilitate, aşa că se strâmbă puţin când vorbea, ca şi cum ar fi făcut-o cu regret.

— Croitoreasa mea locuieşte pe strada Caulaincourt, exact în faţa Pieţei Constantin Pecqueur. Mă duc acolo de obicei pe la cinci după-masa, pentru că dorm cea mai mare parte a zilei. De două ori am văzut-o pe Arlette coborând din autobuz la colţul pieţei şi traversând-o.

— În ce direcţie?

— În direcţia scării.

— Nu ţi-a trecut prin minte s-o urmăreşti?

— De ce-aş fi urmărit-o?

Minţea. Era curioasă. Probabil că ajunsese la capătul de jos al scării, dar nu mai văzuse pe nimeni.

— Asta e tot ce ştii?

— Tot. Probabil că pe-acolo stă.

Maigret îşi mai turnase un păhărel şi se ridică alene când telefonul sună din nou.

— Acelaşi refren, şefule.

— Cafeneaua din Piaţa Constantin Pecqueur?

— Da. Se opreşte numai acolo, la cele două braserii din Piața Blanche, apoi la Chez Francis.

— Lognon mai e acolo?

— Da. L-am zărit în trecere.

— Roagă-l din partea mea să se ducă la cafeneaua din Piața Constantin Pecqueur şi să stea de vorbă cu patronul. Pe cât posibil, nu în fața clienților. Să-l întrebe dacă îl cunoaşte pe Oscar Bonvoisin. Dacă nu, să-l descrie, pentru că s-ar putea să fie cunoscut sub alt nume.

— Chiar acum?

— Da. Are timp până când Philippe îşi face traseul. Pe urmă să-mi telefoneze imediat.

Când reveni în sală, Lăcustă era şi el acolo şi bea un păhărel la bar.

— Încă nu l-ați prins?

— De unde ai ştiut de Chez Francis?

— De la „fetițe". Ăştia se cunosc între ei. Întâi au pomenit de un bar de pe strada Caulaincourt, unde Philippe se duce din când în când, apoi de Chez Francis, pe unde i se întâmpla să treacă noaptea târziu.

— Îl cunosc pe Oscar?

— Da.

— Bonvoisin?

— Nu i se cunoaşte numele de familie. Mi-au spus că e cineva din cartier, care vine din când în când să bea un pahar de vin alb înainte de culcare.

— Acolo îl întâlneşte pe Philippe?

— Acolo toți vorbesc între ei. Face şi el cum fac ceilalți. Nu puteți să spuneți că nu v-am ajutat.

— Astăzi nu l-a văzut nimeni?

— Nici ieri.

— Ți-au spus unde locuieşte?

— Undeva în cartier.

Acum timpul trecea încet, iar Maigret avea parcă impresia că o va ține aşa la nesfârşit. Sosi şi Jean-Jean, acorde-

onistul, care se duse la toaletă ca să-şi curețe pantofii plini de noroi şi să se pieptene.

— Tot nu l-ați prins pe asasin?

Apoi sună Lapointe.

— I-am transmis ordinele inspectorului Lognon. E în Piața Constantin Pecqueur. Philippe tocmai a intrat la Chez Francis, unde bea un păhărel, dar acolo nu se află nimeni cu semnalmentele lui Oscar. Lognon urmează să vă sune. I-am spus unde sunteți. Am făcut bine?

Vocea lui Lapointe nu mai era aceeaşi ca la începutul serii. Ca să telefoneze, trebuia să intre în baruri. Telefonase de multe ori şi, de fiecare dată, ca să se încălzească, băuse un păhărel.

Fred coborî, elegant în smochingul său, cu un diamant fals la cămaşa scrobită, cu fața roz, proaspăt bărbierită.

— Du-te şi tu să te-mbraci, îi zise el Taniei.

Apoi plecă să aprindă lămpile şi aranja un moment sticlele la bar.

Domnul Dupeu, al doilea instrumentist, sosi exact atunci când Lognon îl sună pe Maigret.

— De unde telefonezi?

— De la Chez Manière, din stradă Caulaincourt. M-am dus în Piața Constantin Pecqueur. Am adresa.

Era surescitat.

— Ți-au dat-o fără să facă nazuri?

— Patronul nu şi-a dat seama cu cine vorbeşte.

N-am spus că sunt de la poliție, ci că vin din provincie şi caut un prieten.

— E cunoscut sub numele lui adevărat?

— Îi zic domnul Oscar.

— Unde locuieşte?

— Deasupra scării, la dreapta, într-o căsuță cu o grădiniță în față. De jur împrejur e un zid. Casa nu se vede din stradă.

— N-a fost azi în localul lui obişnuit?

— Nu. L-au aşteptat ca să înceapă partida de cărți, pentru că de obicei e punctual. De aceea a jucat patronul în locul lui.

— Le-a spus cu ce se ocupă?

— Nu. Vorbeşte puțin. Oamenii îl cred un rentier cu bani mulți. E tare la belotă. Deseori, trece pe-acolo în cursul dimineții, pe la unsprezece, în drum spre piață, ca să bea un pahar de vin alb.

— Face piața chiar el? N-are servitoare?

— Nu. Nici menajeră. Se crede că e puțin maniac.

— Aşteaptă-mă în apropierea scării.

Maigret goli paharul şi se duse să-şi ia de la garderobă pardesiul şi pălăria încă umede, în timp ce muzicanții îşi pregăteau instrumentele.

— Gata? întrebă Fred, aflat tot la bar.

— S-ar putea.

— Mai treceți pe-aici să beți o sticlă?

Lăcustă fluieră după taxi. Când să închidă portiera, zise cu glas scăzut:

— Dacă e tipul despre care am auzit eu câte ceva, ar fi bine să fiți prudent. Nu va ceda uşor.

Apa cădea şiroaie pe geamuri şi luminile oraşului se întrezăreau prin sită ploii. Probabil că Philippe se bălăcea pe undeva prin noroaie, cu inspectorii pe urmele lui.

Maigret traversă Piața Constantin Pecqueur pe jos şi îl găsi pe Lognon cu spatele lipit de un zid.

— Am reperat casa.

— E lumină?

— M-am uitat peste zid. Nu se vede nimic. Probabil că pederastul nu cunoaşte adresa. Ce facem?

— Se poate ieşi prin spate?

— Nu. Asta e singura poartă.

— Intrăm. Eşti înarmat?

Lognon arătă cu mâna spre buzunar. Era un zid cu tencuiala căzută, aşa cum întâlneşti la ţară, pe deasupra căruia se întindeau crengile unor copaci.

Lognon se ocupă de încuietoare şi avu nevoie de câteva minute, în timp ce comisarul stătea de pază.

Deschiseră poarta şi zăriră o grădină mică, iar în capăt o casă cu un singur etaj, aşa cum încă mai găseşti câteva pe străduţele din Montmartre. Nu se vedea nici o lumină.

— Du-te şi deschide-mi uşa, apoi întoarce-te.

Maigret, în ciuda lecţiilor luate de la specialişti, nu fusese niciodată priceput la deschiderea broaştelor.

— Mă aştepţi afară şi, când ceilalţi or să treacă, îl anunţi pe Lapointe sau pe Janvier că sunt aici.

Să-l urmărească mai departe pe Philippe.

Înăuntru nu se distingea nici un zgomot, nici un semn de viaţă. Comisarul ţinea totuşi revolverul în mina. Pe coridor era cald şi simţi un fel de miros ca la ţară. Probabil că Bonvoisin se încălzea cu lemne. Casa era umedă. Avu o ezitare, apoi dădu din umeri şi răsuci comutatorul, pe care îl găsise în dreapta.

Contrar aşteptărilor lui, casa era foarte curată, fără înfăţişarea aceea puţin tristă şi oarecum dubioasă a locuinţelor de celibatari. Un felinar cu geamuri colorate lumina coridorul. Deschise uşa din dreapta şi se pomeni într-un salon cu mobilă aşa cum vezi în vitrinele de pe bulevardul Barbes, de prost-gust, dar scumpă, din lemn masiv. Încăperea următoare era o sufragerie, cu mobilier din aceleaşi magazine, imitând stilul provincial, cu fructe de celuloid pe o tavă de argint.

Nu se vedea nici un fir de praf, iar când intră în bucătărie, Maigret constată că era întreţinută cu aceeaşi meticulozitate. Mai era încă foc în sobă şi apa din ceainic era călduţă. Deschise dulapurile, găsi pâine, carne, unt, ouă şi, într-o cămară, morcovi, napi şi conopidă. Casa nu avea probabil pivniţă, căci în aceeaşi cămară se afla şi un butoi

de vin, cu un pahar pus cu gura în jos pe cep, ca şi cum proprietarul venea deseori să se servească.

La parter se afla încă o încăpere, de cealaltă parte a coridorului, faţă în faţă cu salonul. Era un dormitor destul de mare, cu patul acoperit de o plapumă cu faţă de satin. Lămpile cu abajur de mătase răspândeau o lumină foarte feminină, iar Maigret observă mulţimea de oglinzi, care aminteau de unele case de desfrâu. În sala de baie de alături erau la fel de multe oglinzi.

În afara alimentelor din bucătărie, a vinului din cămară şi a focului din sobă, nici urmă de viaţă.

Toate obiectele erau la locul lor, ca în casele cele mai bine întreţinute. Fără scrum în scrumiere.

Fără rufe murdare sau haine mototolite în şifonier.

Înţelese de ce când ajunse la primul etaj şi deschise cele două uşi, nu fără o oarecare teamă, pentru că liniştea, marcată doar de ropotul ploii pe acoperiş, era destul de impresionantă.

Acolo nu era nimeni.

Camera din stânga era adevărata cameră a lui Oscar Bonvoisin, unde îşi ducea viaţa de singuratic.

Patul, din fier, cu cuverturi groase de culoare roşie, nu fusese făcut şi aşternutul era decolorat; pe noptieră erau câteva fructe, printre care şi un măr început, cu miezul deja maroniu.

Pe podea zăceau pantofi murdari şi câteva pachete de ţigări lăsate la întâmplare. Aproape peste tot vedeai chiştoace.

Dacă jos se găsea o sală de baie adevărată, aici puteai vedea, într-un colţ, doar o chiuvetă cu un singur robinet şi nişte prosoape murdare. De un cârlig atârna o pereche de pantaloni bărbăteşti.

Maigret căută zadarnic documente. În sertare găseai cam de toate, inclusiv cartuşe de pistol, dar nici o scrisoare, nici un act personal.

După ce coborî, în comoda din dormitor descoperi un sertar plin cu fotografii. Filmele erau tot acolo, ca şi aparatul cu care fuseseră făcute şi blitz-ul.

Nu erau doar fotografii cu Arlette. Cel puțin douăzeci de femei, toate tinere şi bine făcute, îi serviseră drept modele, iar Bonvoisin le ceruse să pozeze în aceleaşi posturi erotice. Unele fotografii fuseseră mărite. Maigret trebui să urce iar la etaj ca să descopere camera de developare, unde un bec roşu atârna deasupra recipientelor din plastic şi unde zări o mulțime de sticluțe şi de prafuri.

Pe când cobora, auzi paşi afară şi se lipi de perete, cu revolverul îndreptat spre uşă.

— Eu sunt, şefule.

Era Janvier, ud leoarcă, cu pălăria deformată de ploaie.

— Ați găsit ceva?

— Ce face Philippe?

— Acelaşi traseu. Nu înțeleg cum de se mai ține pe picioare. A avut o discuție cu o florăreasă, în fața la Moulin Rouge, căreia i-a cerut droguri. Mi-a spus ea după aceea. Îl cunoaşte din vedere. A implorat-o să-i spună unde ar putea să găsească. Apoi a intrat într-o cabină telefonică, l-a sunat pe doctorul Bloch ca să-i spună că nu mai rezistă şi l-a amenințat cu nu ştiu ce. Dacă o mai ține tot aşa, o să facă o criză pe trotuar.

Janvier privi casa pustie, cu toate camerele luminate.

— Nu credeți că păsărica şi-a luat zborul?

Răsuflarea îi mirosea a alcool şi avea pe buze un mic zâmbet crispat pe care Maigret îl cunoştea foarte bine.

— Nu cereți să fie anunțate gările?

— După focul din sobă, a părăsit casa de cel puțin trei-patru ore. Cu alte cuvinte, dacă intenționa să fugă, a luat de mult trenul. Singura problemă a fost să aleagă destinația.

— Am putea da alarmă la graniță.

Era ciudat, dar Maigret nu avea deloc chef să pună în mişcare tot acel mecanism poliţienesc greoi.

Sigur, era doar o intuiţie, dar avea impresia că acest caz nu putea ieşi din cadrul cartierului Montmartre, unde se derulaseră toate evenimentele până atunci.

— Credeţi că îl urmăreşte pe Philippe?

Comisarul dădu din umeri. Nu ştia. Ieşi din casă şi îl regăsi pe Lognon cu spatele lipit de zid.

— Ai face mai bine să stingi luminile şi să continui supravegherea.

— Credeţi că se va întoarce?

Nu credea nimic.

— Auzi, Lognon, la ce adrese s-a oprit Philippe noaptea trecută?

Inspectorul le notase în carneţel. De când fusese eliberat, tânărul se dusese la toate, fără nici un rezultat.

— Eşti sigur că n-ai uitat nici una?

Lognon se simţi jignit.

— V-am spus tot ce ştiu. A mai rămas o singură adresă, adresa lui de pe bulevardul Rochechouart.

Maigret nu spuse nimic, dar îşi aprinse pipa, cu un aer vag de satisfacţie.

— Bine. Rămâi aici, pentru orice eventualitate.

Hai cu mine, Janvier.

— Aveţi o idee?

— Cred că ştiu unde o să-l găsim.

Porniră pe trotuar, pe jos, cu mâinile în buzunare, cu gulerul pardesiului ridicat. Nu era cazul să ia un taxi.

Când ajunseră în Piaţa Blanche, îl zăriră de departe pe Philippe, care ieşise din una dintre braserii, şi, la o oarecare distanţă, pe Lapointe, cu şapca pe cap, care le adresă un mic semn.

Ceilalţi nu erau nici ei departe, urmărindu-l permanent pe tânăr.

— Vino şi tu cu noi.

Mai aveau de mers doar cinci sute de metri pe bulevardul aproape pustiu. Localurile de noapte, ale căror firme luceau în bătaia ploii, probabil că nu prea aveau încasări pe o astfel de vreme, iar portarii în costume cu fireturi stăteau adăpostiți, gata să-şi deschidă marile umbrele roşii.

— Unde mergem?

— Acasă la Philippe.

Oare contesa nu fusese omorâtă în patul ei? Iar asasinul nu o aşteptase pe Arlette în propriul ei apartament de pe strada Notre-Dame-de-Lorette?

Era o clădire veche. Deasupra obloanelor trase se putea vedea firma unui rămar şi, în partea dreaptă a uşii, cea a unui librar. Trebuiră să sune.

Cei trei bărbați intrară pe un coridor prost luminat şi Maigret le făcu semn însoțitorilor săi să nu facă prea mult zgomot. Trecând pe lângă chițimia portarului, mormăi un nume vag şi toți trei porniră pe scara fără covor.

Sub o uşă se vedea lumină, la primul etaj, şi un preş umed. Apoi, până la şase, înaintară prin întuneric, căci lumina se stinsese.

— Dați-mi voie să trec în față, şefule, şopti

Lapointe, încercând să se strecoare printre perete şi comisar.

Acesta îl respinse cu fermitate. Maigret ştia de la Lognon că Philippe stătea în cămăruța a treia pe stânga la ultimul etaj. Cu ajutorul lanternei văzu că holul îngust, cu pereții îngălbeniți, era pustiu, şi atunci aprinse lumina.

Îşi aşează oamenii de o parte şi de alta a uşii şi puse o mână pe clanță, în cealaltă ținând revolverul.

Apăsă pe clanță. Uşa nu era încuiată.

O împinse cu piciorul şi rămase nemişcat, trăgând cu urechea. Ca şi în casa lui Oscar, nu se auzea decât zgomotul ploii pe acoperiş şi al apei scurgându-se prin burlane. I se părea că aude şi bătăile inimii însoțitorilor săi, poate şi ale propriei sale inimi.

Întinse mâna şi găsi comutatorul lângă tocul uşii.

În cameră nu era nimeni. Nu exista şifonier unde să se poată ascunde cineva. Camera lui Bonvoisin, cea de la etaj, era un palat în comparaţie cu aceasta. Patul nu avea aşternut. Oală de noapte nu fusese golită. Pe jos zăceau rufe murdare.

Lapointe se uită zadarnic sub pat. Nu era nimeni. Camera mirosea urât.

Deodată, Maigret avu impresia că ceva mişcase în spatele lui. Spre stupoarea celor doi inspectori, făcu un salt înapoi şi, întorcându-se, lovi violent cu umărul uşa din faţă.

Aceasta cedă. Nu era încuiată. În spatele ei se află cineva, cineva care îi spiona, şi Maigret percepuse o mişcare uşoară a uşii.

Din cauza elanului, intră cu viteză în cameră şi fu cât pe ce să cadă, dar se lovi de un bărbat aproape la fel de greu ca şi el.

Camera era cufundată în întuneric şi Janvier avu inspiraţia să răsucească comutatorul.

— Atenţie, şefule...

Maigret primise deja o lovitură de cap în piept.

Se clătină, dar nu căzu nici acum, şi se agăţă de ceva ce se rostogoli pe podea, o noptieră cu faianţă deasupra, care se sparse.

Apucând revolverul de ţeava, încercă să lovească cu mânerul. Nu-l cunoştea pe faimosul Oscar, dar îl recunoscuse, după cum îi fusese descris şi cum şi-l imaginase. Bărbatul se lăsase iar în jos, repezindu-se în cei doi inspectori care îi ţineau calea.

Lapointe se agăţă maşinal de haina lui, în timp ce Janvier încerca şi el să-l apuce de ceva.

Ca să zicem aşa, nu se vedeau unul pe altul. Pe pat zăcea corpul unui om, dar nu aveau timp de el.

Janvier fu dat peste cap, Lapointe rămase cu haina în mină, iar Oscar se repezi pe culoar, moment în care răsună

o împuşcătură. N-au ştiut imediat cine trăsese. Fusese Lapointe, care nu îndrăznea să se uite spre individ şi îşi privea fix revolverul, cu un fel de stupoare.

Bonvoisin mai făcuse câțiva paşi, aplecat în față, apoi se prăbuşise pe podeaua coridorului.

— Atenție, Janvier...

Avea un pistol în mina. Vedeau țeava mişcându-se. Apoi, lent, degetele se desfăcură şi arma căzu.

— Credeți că l-am ucis, şefule?

Lapointe avea ochii mari de stupefacție şi buzele îi tremurau. Nu-i venea să creadă că el făcuse isprava asta şi se uită iar la revolver cu o uimire plină de respect.

— L-am ucis! repetă el, fără să îndrăznească să se întoarcă spre corpul celui căzut.

Janvier se aplecă deasupra lui.

— E mort. L-ai nimerit drept în piept.

Maigret crezu un moment că Lapointe va leşina şi îi puse mâna pe umăr.

— E primul? întrebă el domol.

Apoi, ca să-i dea curaj:

— Nu uita că el a ucis-o pe Arlette.

— Adevărat...

Era interesant să vezi expresia copilărească de pe fața lui Lapointe, care nu mai ştia dacă trebuia să râdă sau să plângă.

Auziră paşi prudenți pe scară. O voce întrebă:

— E cineva rănit?

— Nu-i lăsa să urce, îi zise Maigret lui Janvier.

Voia să se ocupe de corpul zărit pe pat. Era o puştoaică de vreo şaisprezece-şaptesprezece ani, servitoarea de la librărie. Nu era moartă, dar avea un prosop legat peste față ca să nu poată striga.

Mâinile îi erau legate la spate, iar cămaşa fusese suflecată până la subsuori.

— Coboară şi telefonează la Poliția Judiciară, îi zise Maigret lui Lapointe. Dacă mai e un bistrou deschis, intră şi bea ceva tare.

— Credeți?

— E un ordin.

Dură ceva timp până când fata reuşi să vorbească. Intrase în cameră pe la zece seara, după ce fusese la cinema. Fusese imediat atacată de un bărbat care o aştepta în întuneric, fără să aibă timp să aprindă lumina, după care acesta îi legase mâinile şi o aruncase pe pat.

Nu se ocupase de ea imediat. Trăgea cu urechea la zgomotele din casă şi deschidea din când în când uşa dinspre coridor.

Îl aştepta pe Philippe, dar era prudent, de aceea nu-l aşteptase în camera lui. Probabil că fusese acolo înainte de a intra în camera servitoarei, deoarece găsiseră uşa descuiată.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— M-a dezbrăcat şi, din cauză că aveam mâinile legate, a trebuit să-mi rupă hainele.

— Te-a violat?

Începu să plângă dând din cap în semn că da.

Apoi spuse, ridicând o pânză albă de pe podea:

— Mi-a distrus rochia...

Nu-şi dădea seama că scăpase cu viață ca prin urechile acului. Căci, mai mult ca sigur, Bonvoisin nu ar fi lăsat-o în viață. Îl văzuse cum arată, aşa cum îl văzuse şi Philippe. N-o sugrumase mai înainte, ca pe celelalte două, pentru că probabil avusese de gând să se distreze cu ea până la întoarcerea tânărului.

La trei dimineața, cadavrul lui Oscar Bonvoisin era aşezat în unul dintre sertarele metalice de la Institutul Medico-Legal, nu departe de trupul lui Arlette şi de cel al contesei.

Philippe, după ce se certase cu un client de la Chez Francis, unde se hotărâse să intre, fusese dus la postul de

poliție din cartier de un agent în uniformă. Torrence se dusese la culcare. Inspectorii care bătuseră străzile toată noaptea, din Piața Blanche în Piața Tertre şi de acolo în Piața Constantin Pecqueur, se întorseseră şi ei la casele lor.

Ieşind de la Poliția Judiciară, însoțit de Lapointe şi de Janvier, Maigret avu o ezitare, apoi le propuse:

— Ce-ar fi să bem ceva?

— Unde?

— La Picratt's.

— Eu nu, răspunse Janvier. Mă aşteaptă nevasta şi copilaşul ne trezeşte devreme.

Lapointe nu zise nimic. Dar urcă în taxi după Maigret.

Ajunseră la timp ca să o vadă pe fata cea nouă cum îşi făcea numărul. Când îi zări, Fred se apropie de ei.

— Gata?

Maigret îi făcu semn că da şi, după câteva clipe, o sticlă de şampanie era adusă la masa lor - masa numărul 6, ca din întâmplare. Rochia neagră aluneca lent de pe corpul alb ca laptele al fetei, care îi privea cu un aer timid, ezită să-şi dezgolească pântecele şi, aşa cum făcuse în cursul serii, îşi aşeză la urmă amândouă mâinile peste sexul descoperit.

Oare Fred o făcuse înadins? Exact în acel moment ar fi trebuit să stingă reflectorul şi să lase sala un moment în întuneric, pentru ca dansatoarea să-şi ia rochia de jos şi s-o țină în față. Dar reflectorul nu se stingea şi biata fată, neştiind ce să facă, se hotărî după câteva clipe să fugă spre bucătărie, arătându-şi fundul alb şi rotund.

Cei câțiva clienți izbucniră în râs. Maigret avu impresia că şi Lapointe râdea, apoi, când îl privi în față, văzu că inspectorul plângea de-a binelea.

— Îmi cer scuze, băigui el. N-ar fi trebuit... Ştiu că e o prostie. Dar o... O iubeam!

Şi se simți şi mai ruşinat a doua zi când se trezi, pentru că nu-şi mai amintea cum ajunsese acasă.

Sora lui, care părea foarte veselă - Maigret o instruise - îi zise, trăgând perdelele:

— Aşa, ai ajuns să te aducă comisarul la culcare!

În noaptea aceea, Lapointe îşi îngropase prima dragoste şi împuşcase pentru prima dată un om.

Iar Lognon aştepta în continuare lângă scară din Piața Constantin Pecqueur, pentru că uitaseră să-i spună că nu mai era nevoie să stea acolo.

Lakeville, Connecticut, decembrie 1950

Cuprins

Capitolul 1 ..... - 2 -
Capitolul 2 ..... - 17 -
Capitolul 3 ..... - 35 -
Capitolul 4 ..... - 53 -
Capitolul 5 ..... - 71 -
Capitolul 6 ..... - 89 -
Capitolul 7 ..... - 105 -
Capitolul 8 ..... - 122 -
Capitolul 9 ..... - 138 -

În seria Maigret au apărut:

Prima anchetă a lui Maigret
Inspectorul Cadavre
Maigret şi şcoala crimei
Cazul Louise Laboine
Maigret se teme
Maigret şi mortul
Nebunul din Bergerac
Dansatoarea de la Gai-Moulin
Asta-i Félicie!
Maigret la New York
Maigret se înşeală
Maigret la Picratt's

În pregătire :
Maigret şi ucigaşul
Domnul Gallet a decedat

www.polirom.ro
Redactor: Giuliano Sfichi
Coperta: Angela Rotaru-Serbenco
Foto: Florin Pînzariu
Bun de tipar: iunie 2005. Apărut: 2005
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232)21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: polirom@dnt.ro
MULTIPrint
Tipografia MULTIPRINT Iaşi
str. Bucium, nr. 34 ; Iaşi, 700265
tel. 0232-211225, 236388, fax. 0232-211252
Valoarea timbrului literar este de *2%* din preţul de vânzare
şi se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea
Scriitorilor din România, cont nr. 2511.l-l71.1/ROL

La scurt timp după ce dezvăluie poliției o posibilă tentativă de asasinat, Arlette, dansatoare de striptease într-un local din Montmartre, este găsită moartă în apartamentul ei. Crimă, fără nici un dubiu... Și cazul se complică rapid, căci o a doua crimă, aproape identică, vine să confirme dezvăluirile nefericitei tinere. Ce pot avea în comun dansatoarea de la *Picratt's* și o fostă contesă, dependentă de alcool și de droguri? Pentru a descurca ițele afacerii, Maigret va trebui să pătrundă adînc în jungla vieții de noapte pariziene, a cărei faună a sporit aproape sigur cu încă un prădător.

În aceeași serie:

Dansatoarea de la Gai-Moulin
Asta-i Féliciel
Maigret la New York
Maigret se înșală

EDITURA POLIROM
ISBN 973-681-909-4
9 789736 819094
www.polirom.ro